

கடவுள் துணை.

அ ணி யி ல க் க ண ம்.

தி ரு த் த ணி கை
சரவணப்பெருமானையரவர்களியற்றியது.

இ த னை,
கிரிஸடியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்
சக்காடு - இரத்தினவேலு முதலியார்
ப தி ப் பி த த ன ர்.

சென்னை,
பண்டித மீத்திர யந்திரசாலை.
1898.

பதிப்புரை.

திருச்சுதணிகைப்பதியில், வீரசைவ குலோத்பவராயர் கல்வி யறிவொழுககங் கயிற் சிராஸ், நிருவாவடுதுறையாதி எதற்குக் காசி யப்பமுந்நா வழியி லிலக்கிய விலககணங்களை யாராய்ந் ிகப் பையரெ னபவ ரொருவரிருந்தனர். அவர் இல்லறச் சிலகாலொழுகி மகப்பேறடையாத மனமாழ்கி, தன்ப் பாயனையமராள துடன்பிறந்த வள்ளியர் மாளையு மண ினுஞ் சிலவருடங் ளா கநிக்கு, இருவரிலொருவர் பாலும் புத்திரோற்பவங் கையுடைய கவலைகட லுளாடிந்து, தமது சீடர்கட்குக் கல்வி பயிற் றுவதில்லையெ மனகைச் செலுத்தி ஒருவாறு துணிவுகொண்டனர்.

இவரிங் னுமிருக்க இவா மனைவியரிருவருந் தணிகையம் பதிக்கருகிலுள்ள ஊருணியியான்றினின்று நீர் முகந்துவரச் செல்லுகையில், அவர்கள் கட்புலனுக்குத் தோற்றிய வேங்கடமலையை நோக்கித் தணிகைசலபதியை வெறுத்தோர்போல, இச்செங்கல்வராயனுக்கு நமமீது கருணையில்லைபோலும். இனி வேங்கடத்திறைவன்னும நமக்கு நன்மககளை யருளாது வெணச் சம்பாஷித்தாசுசென்று, நமமிடத்தாக் ிபின், திருமாவின் பெயரையுக்களித்ததுமெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டு வீட்டையடைந்தனர். சினமுட்சென்றபின்னர் அவ்விரு சகோதரிகளுங் கருப்பவதிகளாய் முறையே ஒவ்வொரு ஆணமகளைப் பெற்றனர். அவர்கள் ஒருவர்க் கொருவா ஒருநாளின் விதநியாசத்தாலேயே மூத்தோ ரினையோ ரெனப்பட்டனர். அவ்விரு சிருர்க்கும் ௨ ௦ த தமது மரபின்படி விசாகன் சரவணன் என நாமகரணஞ் செய்ய யத்தனிகையில், அவர் மனைவியா திருப்பதிமலையைக்கண்டு தங்களுட் டர்மானித்த வகையைவெளி ிட ஐயரவாகட்கிணங்கித் தாம்விரும்பிய நாமங்க ளுடன் பெருமாவள ன்பதைப் புணர்த்தினர். அதனால் விசாகப்பெரு மாளையா சரவணப்பெருமாளையரென வழைக்கப்பட்டனர்.

பதிப்புரை.

இச்சகோதரர்களிருவரும் மிக்க வொற்றுமையுடையராம். தமது தந்தையாரிடம் பலநூல்களைக் கற்று, பின்னர்ச் சென்னை நகரையடைந்து சஞ்சீவிராயன்பேட்டையில் வாழ்ந்திருந்த இலக்கணக்கடலாகிய இராமாதுஜகவிராயரிடம் நன்னுன்முதலிய பன்னூல்களும் பயின்று கற்றோர் மதிக்கத்தக்க வித்துவசிகாமணிகளாயினர். இந்நூலாசிரியராகிய சரவணப்பெருமானையர் சுமார் முப்பதுவருடங்கட்கு முன்னும், அவர் தமையராகிய விசாகப்பெருமானையர் சுமார் பதினைந்துவருடங்கட்கு முன்னும் காலகதியடைந்தனர்.

இவர்களில் விசாகப்பெருமானையர் காலத்து அவர் பெயரால் வெளியாயுள்ள ஐந்திலக்கணம் - இலக்கணவினாவிடை யென்பவற்றுள், அவரால் எழுத்துஞ் சொல்லும், அவரிளவராகிய சரவணப்பெருமானையரால் யாப்பு அணியுஞ் செய்யப்பட்டன. இந்நூலேயன்றி, நடைதம் திருக்குறள் நாலடியார் நன்னூல் முதலிய பல நூல்கட்குச் சரவணப்பெருமானையர் உரைசெய்துள்ளார். இவர்களைப்பற்றி யாம் காண்பரம்பரையிலுணர்ந்த பிற விஷயங்களையும் இனியச்சிடப்படும் ஐந்திலக்கணத் தொடக்கத்திற் பரக்கக்காட்டுதும்.

இக்காலத்துத் தமிழ்பயிலுமாணவர்கட்கும், யூர்வாசிடி பரீகைக்குப் புகும வித்தியார்த்திகளுக்கும் பெரிதும் பயன்படலாகுமென்னுங் கருத்தாலும், எமது மாணவருட் சிலரது விருப்பாலும் இதனை யச்சிடலாயினேம். கல்வி பயிலலாகிய புலத்தில் எம்மைப் போல முயன்றுவரும் பண்டித சகோதரர்களும், தமிழின் சுவையை உறிய வவாவுங் கல்விமக்களும் இந்நூலை யாதரிப்பார்களாக

இங்ஙனம்

௩ - இரத்தினவேலு முதலியாரா.

அணியிலக்கணம்.

அணி பென்பது செய்யுட்கழகு செய்துநிற்பதாம்.

அவ்வணி பொருளணி சொல்லணியென விருவகைப் படும். இவ்விரண்டிலும் பொருளணியே சிறப்புடைத்தாம்.

அப்பொருளணி உவமையணிமுதல் ஏதுவணி இறுதியாக தூறும். அவற்றிற்கு முறையே பெயரும் விதியும் உதாரணமும் வருமாறு:—

க. உ வ ம ய ணி.

இது இரண்டுபொருள்களுக்கு ஒப்புமையைவிளங்கச் சொல்லுதலாம். இதனை வடதூலார் உபமாலங்காரமென்பர். அது விரியுவமையுந் தொகையுவமையுமென விருவகைப் படும். அவற்றுள்,

விரியுவமை

உபமானமும் உபமேயமும் பொதுத்தன்மையும் உவமையுருபும் ஆகியநான்கும் விரிந்துவருவதாம்.

உ-ம். “பால்போலு மின்சொற் பவளம்போற் செந்துவர்வாய்ச்
சேல்போற் பிறழுந் திருநெடுங்கண் மேலாம்
புயல்போற் கொடைக்கைப் புனஞுடன் கொல்லி
யயல்போலும் வாழ்வ தவர்.”

இதில், பால்போலுமின்சொல் என்புழி, பால் - உபமானம், சொல்-உபமேயம். இனிமை-பொதுத்தன்மை. போலும்-உவமையுருபு.

தொகையுவமை

உபமேய மொழிந்த முன்றனுள் ஒன்றும் பலவுந் தொகுதலாலாகிய வேழுமாம். அவை உருபுத்தொகை,

பொதுத்தன்மைத்தொகை, பொதுத்தன்மை யுருபு, தொகை, உவமானத்தொகை, உருபுவமானத்தொகை, பொதுத்தன்மைபுவமானத்தொகை, பொதுத்தன்மைபுருபுவமானத்தொகை எனப் பெயர்பெறுமென்றறிக.

உ-ம். புயற்கருங்குழலாள்.

காந்தட்போதினை நிகர்க்குங்கையாள்.

கயற்கணள் முகத்திற்கொப்பாங்காந்திகொள்பொரு

வாய்நயச்சிவப்புளதொன்றில்லை. [ஞுண்டோ.

நாசிபோல்வதுமற்றோரும்.

குயிர்கிளவியினுள்.

பாவைகுணத்தையார்குறிக்கவல்லார்.

இதில் அவ்வேழு முறையேகாண்க. காந்திகொள் பொருளுண்டோ வென்புழி, பொருளுலகத்தி லுளதாகவு மில்லையெனலால் உபமானத்தொகையாயிற்று. குயிர்கிள வியினுள் என்புழி, குயிலினதிசைபோலு மதுரமாகியகிளவி யினுள் எனவிரித்துரைக்கவேண்டுதலால் குயிலினதிசை உபமானமாம்.

வடநூலார் பொதுத்தன்மையைச் சாதாரண தருமமென்றும், உவமைபுருபை உபமாவாசகமென்றும், ஒப்புமையைச் சாமியமென்றும் சாதூர்சியமென்றும் கூறுவர்.

“போலப் புரைய வெர்ப்ப வுறழ்-மாநக் கடுப்ப நேர நிகர - வியைய வேய்ப்ப வன்ன வின்ன - வென்பவும் பிறவு முவமத் துருபே.” என்பது சூத்திரம்.

உ. இயைபின்மையணி. .

இது ஒருவாக்கியத்துள் ஒருபொருளையே யுபமானமாகவு முபமேயமாகவுஞ் சொல்லுதலாம். இதனைவட நூலார் அந்நவயாலங்காரமென்பர். தண்டியாசிரியர் பொது நீங்குவமையென்பர்.

உ-ம். “தேனே யனையமொழிச் சேயிழையாள் செவ்வியினுற் றானே யுவமை தனக்கு.”

இதில், இப்பொருளுக்கொப் பிரண்டாவ தொன்
றில்லை யென்பது கருத்து.

௩. புகழ்பொருளுவமையணி.

இது இரண்டுவாக்கியங்களுள் முன்னதி லுபமானமா
கச் சொல்லப்பட்டதைப் பின்னதி லுபமேயமாக்கியும், உப
மேயமாகச் சொல்லப்பட்டதையுபமானமாக்கியுஞ் சொல்
லுதல். இதனை வடநூலார் உபமேயோபமாலங்காரமென்பர்.
தண்டியாசிரியர் இதரவிதரமென்பர்.

௨-ம். “நின்புடை யறநிகர்த் தோங்கு நீன்பொரு
ளின்புடைப் பொருணிகர்த் தோங்கு மெய்தறந்
தன்புடைக் கடலுடைத் தரணி யோர்க்கெலா
மன்புடை முறைசிறந் தளிக்கு மண்ணலே” எனவரும்.

அன்றியும்,

“களிக்குங் கயல்போலு நீன்கணின் கண்போற்
களிக்குங் கயலுங் கனிவாய்த்—தளிர்க்கொடியே
சாமரை போன்மலரு நீன்முக நீன்முகம்போற்
ருமையுஞ் செவ்வி தரும்.”

எனத்தொன்று தொட்டுவரும் உபமானோப
மேயங்களை யவ்வாறு சொல்வதுமது. இதன்கருத்து
மூன்றாவதொப்ப தொன்றின் றென்பதாம்.

உபமேயம் வர்ணியமென்றும் புகழ்பொரு
ளென்றும் புனைவுளியென்றும், உபமானம் அவர்ணிய
மென்றும் அல்பொருளென்றும் புனைவி லென்றுஞ்
சொல்லப்படும்.

௪. எதிர்நிலையணி.

இது உபமானத்திற்குக் குறைவுதோன்றச்சொல்லு
தலாம். இது உவமையணிக்கு எதிரியதாய் நின்றவி னப்
பெயர்த்து. இதனை வடநூலார் பிரதீபாலங்காரமென்பர்.
அது ஐந்துவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. உலகத்தி லுபமானமாய்ப் பிரசித்தமாக
வழங்குகின்றபொருளை யுபமேயமாக்கிச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “அதிர்கடல்கூழ் வையத் தணங்குமுகம் போல
மதியுஞ் செயுமே மகிழ்.”

உ-வது. அவர்ணியத்தை யுபமேயமாகக்காட்டி.
வர்ணியத்தை யிகழ்தல்.

உ-ம். “பொன்செருக்கை மாற்றுமெழிற் பூவை திருமுகமே
யுன்செருக்குப் போது மொழிகவினிக்—கொன்செருக்கு
மிக்கமக ரக்கடற்பூ மிக்கண் மகிழ்செயலா
வொக்கு மதியு முனை.”

உ-வது. வர்ணியத்தை யுபமேயமாகக்காட்டி.
அவர்ணியத்தை யிகழ்தல்.

உ-ம். “ஆற்ற லுறுகொலையி லாரெனக்கொப் பென்றந்தோ
கூற்றுவிநீ வீண்செருக்குக் கொள்கின்றாய்—சாற்றுவல்கேள்
வெண்டிராகூழ் ஞால மிசையுனக்கொப் பாகவே
யொண்டொடிதன் நீள்விழியு முண்டு.”

ச-வது. வர்ணியத்தோடு அவர்ணியத்திற்கு
ஒப்புமையின்றெனச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “இறைவி மதுரமொழிக் கின்னமுதொப் பாமென்
நறைவ தபவாத மாம்.”

ரு-வது. உபமானத்தை வீணென்றுசொல்லுதல்.

உ-ம். “செங்கயற்க ணயுன் றிருமுகத்தைப் பார்ப்பவர்க்குப்
பங்கயத்தா லுண்டோ பயன்.”

ரு. உருவகவணி.

இது உபமேயத்தி லுபமானத்தை யொற்றுமையினு
லாவது அதன் செய்கையினாலாவது ஆரோபித்தலாம்.
இதனை வடநூலார் ரூபகாலங்காரமென்பர். ஆரோபமாவது
உபமானவுபமேயங்களி னபேதவுணர்ச்சி. அது ஒற்றுமை
யுருவகம், அதன்செய்கையுருவகம் எனவியுருவகைப்படும்.
இவற்றை வடநூலார் அபேதரூபகமென்றும், தாத்ரூபிய
ரூபகமென்றுங்கூறுவர். அவ்விரண்டும் மிகை, குறை, அவை
யின்மை என்பவைகளான் மும்முன்றும். அவற்றுள்,

க-வது. மிகையொற்றுமை யுநவகம்.

உ-ம். “உயர்புகழ்நங் கோளு முருவுடைய மார
னயவழகை நாடுமென் கண்.”

இதில், மாரனுக்கு உருவமிகையாகச் சொல்லப்
பட்டது.

உ-வது. குறையொற்றுமை யுநவகம்.

உ-ம். “எல்லாரு மேத்துபுகழேந்தலிவ நெற்றிவிழி
யில்லாத சங்கரனே யாம்.”

இதில், சங்கரற்கு நெற்றிக்கண் குறைவாகச்
சொல்லப்பட்டது.

ங-வது. அவையிலொற்றுமை யுநவகம்.

உ-ம். “பவக்கடல் கடந்து முத்தியங் கரையிற்
படர்பவர் திகைப்பற நோக்கித்
தவக்கல னடத்த வளர்ந்தெழுந் சோண
சைலனே கயிலைநா யகனே.”

இதில், கடன்முதலியவை மிகைகுறைவின்றிச்
சமனாகச் சொல்லப்பட்டன.

ச-வது. மிகையதன்செய்கை யுநவகம்.

உ-ம். “மங்கை வதன மதியங் களங்கமுடைத்
திங்களை மிக் கெள்ளல் செய்யும்.”

இதில், முகமதிக்குக் களங்கமில்லாமை யதிக
மாகச் சொல்லப்பட்டது. ஈண்டு முகமதி யென்பதற்குச்
சந்திரனது செய்கையைபுடைய முகமெனப் பொருள்
கொள்க.

ரு-வது. குறையதன்செய்கை யுநவகம்.

உ-ம். “பொருதிராசேர் தண்பாற் புணரிபிற வாவே
றொருதிருவிம் மாதென் றுணர்.”

இதில், இத்திருவுக்குப் பாற்கடலிற் பிறத்தல்
குறைவாகச் சொல்லப்பட்டது.

கூ-வது. அவையிலதன்செய்கை யுநவகம்.

உ-ம். “இம்மான் முகமதியே யின்பு செய்யுமன
லம்மா மதிப்பயனென் னாம்.”

இதில், முகமதிக்குமிகையுங் குறையுஞ்சொலாமற் சமஞ்செய்ததுகாண்க.

க. திரிபணி.

இது உபமானப்பொருளானது அப்பொழுது நிகழ்கின்ற செய்கையிற் பயன்படுதற்பொருட் பெயேயத்தினுருவத்தைக்கொண்டு பரிணமித்தலாம். இதனை வடநூலார் பரிணாமாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “செய்ய வடிக்கமலத் தாலத் திருந்திழையான்
பைய நடந்து பசும்பொழிலுந்—றுய்ய
வலர்கட் குவளையின னோக்கியகத் தன்பிற்
சிலசொற் நனளே தெரிந்து.”

இதில், கமலமுங் குவளையுமாகிய உபமானப் பொருள்கள் நடத்தலுநோக்கலுமாகிய செய்கையி லுபயோகித்தற் குபமேயருபத்தைக் கொண்டுதிரிந்தன. அடியுருக்கொண்டுதிரிந்த கமலமெனவும், கண்ணுருக்கொண்டு திரிந்த குவளையெனவும் விரித்துரைத்துக்கொள்க.

எ. பலபடப்புனைவணி.

இதனை, வடநூலார் உல்லேகாலங்காரமென்பர். அது இருவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. ஒரு பொருளிற் பலரும் பலதருமங்களு னாலே பலபொருள்களை யாரோபித்தல்.

உ-ம். “ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காழக ரானவர் காமநன்னூ
லேரணங் காணென்ப ரெண்ணெழுத் தென்ப ரிசைப்புலவோர்
சீரணங்காயசிற்றம்பலக்கோவையைச்செப்பிடினே” எனவரும்.

உ-வது. ஒருவரே யொருபொருளில் விஷய பேதங்களாற் பலபொருள்களை யாரோபித்தல்.

உ-ம். “செல்வ மதிற்றனதன் செப்புகொடை யிற்கன்னன்
கல்விதனிற் சேடனிவன் காண்.” எனவரும்.

“தருமன் நண்ணளி யாற்றன் தீகையால்
வருணன் கூற்றுயிர் மாற்றவின் வாமனே
யருமை யாலழ கிற்கணை யைந்துடைத்
திரும கன்றிரு மாநில மன்னனே.” இதுவுமது.

அ. நீனைப்பணி.

இது ஒருபொருளைக்கண்டு ஒப்புமையினாலே மற்றொருபொருளை நினைத்தலாம். இதனை வடநூலார் ஸ்மிருதி மதாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “காதலுறு கஞ்சமலர் கண்ட வெண்துமனங்
கோதைமுகந் தன்னேநீனைக்கும்.”

க. மயக்கவணி.

இது ஒப்புமையினாலே பொருபொருளை மற்றொருபொருளாக வறிதலாம். இதனை வடநூலார் பிராந்திமதாலங்காரமென்பர். பிராந்தியாவது அதுவாகாததை யதுவென வறிதல்.

உ-ம். “மழைக்கண் மங்கையர் பயிற்ற மரகத மணியி
னிழைத்த செய்குன்றின் பைங்கதிர் பொன்னிலத் தெய்தக்
குழைத்த பைந்தரு நீழலிற் குலவுமா னினங்க
டழைத்த புல்லென வினாவொடு தனித்தனி கறிக்கும்.”

இதில், மரகதமணிக்கதிரைப் புல்லென வறிந்தது.

ஐ. ஐயவணி.

இது ஒப்புமையினாலே பொருபொருளைக்கண்டிதுவோவதுவோவெனச் சந்தேகித்தலாம். இதனை வடநூலார் சந்தேகாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “தாதளவி வண்டு தடுமாறுந் தாமரைகொன்
மாதர் விழியுலவும் வாண்முகங்கொல்—யாதென்
றிருபாற் கவர்வுற் றிடையூச லாடி
யொருபாற் படாதென் னுளம்.” எனவரும்.

ஐ. ஒழிப்பணி.

இது ஒருதருமத்தை யாரோபித்தற் பொருட்டொருதருமத்தை மறுத்தலாம். இதனை வடநூலார் அபநுதியலங்காரமென்பர்.

அ

அணியிலக்கணம்.

அது அறுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. வேற்றெழிப்பு.

இது உபமான தருமத்தை யாரோபித்தற்கு உபமேயதருமத்தை யொழித்தலாம்.

உ-ம். “மதியன் நிதுபுகலின் வானதியிற் றோன்றும்
புதியதொரு வெண்கமலப் பூ.”

உ-வது. காரணவொழிப்பு.

இது மேற்சொல்லப்பட்ட வொழிப்பே காரணத்தோடு கூடிவருதலாம்.

உ-ம். “பொங்கு வெம்மை பொழிதலி னாலிது
திங்க ளன்று தினகரன் றுனன்று
கங்கு லாதலி னாற்கட னின்றெழிஇத்
தங்கு றும்வட வைத்தழ லாகுமே.”

ஈ-வது. வேறுபாட்டொழிப்பு.

இது வர்ணியத்தி லாரோபித்தற்பொருட்டு மற் றொருபொருளின் தருமத்தை யொழித்தல்.

உ-ம். “தெரியு மிதுதிங்க ளன்று செழும்பூ
ணரிவைமுக மேதிங்க ளாம்.”

இதில், திங்களின்றரும மதனிடத்தொழிக்கப் பட்டு வர்ணியமாகிய முகத்திலாரோபிக்கப்பட்டது.

சு-வது. மயக்கவொழிப்பு.

இது ஒரு பொருளை மற்றொருபொருளென்று கொள்ளும் பிராந்திய யுண்மைகூறி யொழித்தல்.

உ-ம். “மனக்கினிய தோழி மடந்தைமுக நோக்கி
யுனக்குடலி னென்றியெழு வெப்பந்—தனக்குச்
சுரநோயோ காரணநீ சொல்லெனவ தான்று
பொருமார னென்றனப் பொன்.”

இதில், மன்மதனிடத்துண்டாகிய சுரப்பிராந்தி மாரனென்று கூறியொழிக்கப்பட்டது.

அணியிலக்கணம்.

க

ரு-வது. வல்லோரொழிப்பு.

இது பிற யாயமுற்று வினாவிய தஞ்சொல்லி
னுண்மைப்பொருளை வல்லோர் அச்சொல்லுக்கு மற்
றொரு தாற்பரியத்தைக் கற்பித்து மறுத்தல்.

உ-ம். “இலங்கயிற்க னாளிகுளைக் கென்காலைப் பற்றிப்
புலம்பியதுண் டென்று புகல—விலங்கியய
னின்றவரு மற்றொருத்தி நின்கணவ னோவென்ன
வன்றுசிலம் பென்றா ளவள்.”

சு-வது. வஞ்சகவொழிப்பு.

இது வஞ்சனை கபடம் பெயர்முதலிய சொற்
களால் வர்ணியத்தினது தருமத்தைமறுத்தல்.

உ-ம். “இம்மடந்தை கட்கடைநோக் கென்னும் பெயரினைக்கொண்
டம்மதவேள் வாளி யடம்.”

யஉ. தற்குறிப்பணி.

இது ஒருபொருளை மற்றொருபொருளினது தரும
சம்பந்தத்தினுலே யிஃதஃதென்றென்று தெரிந்திருந்து
மப்பொருளாக அத்தியவசயித்தலாம். இதனை வடநூலார்
உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரமென்பர். அத்தியவசாயமாவது—ஒரு
பொருளில், மற்றொருபொருளி னபேதத்தை யையத்துட
னறிதல். அத்தியவசாயம் - சம்பாவனை-தற்குறிப்பு-உத்ப்
ரேக்ஷ என்பனவொருபொருட்டுசொற்கள். ஒருபொரு
ளுனப்பட்டதை விஷயமெனவும் புலமெனவும், மற்றொரு
பொருளுனப்பட்டதை விஷயியெனவும் புலங்கொளி
யெனவுஞ்சொல்லுவர். போல-நினைக்கின்றேன்-நிச்சயம்-
உண்மை - துணிவு முதலிய சொற்க ளிதற்குருபுகளாய்
விரிந்தேனுந் தொக்கேனும் வரும். அது பொருட்டற்
குறிப்பு ஏதுத்தற்குறிப்பு பயன்றற்குறிப்பு எனமூவகைப்
படும். இவற்றைமுறையே வடநூலார் வஸ்துத்ப்ரேக்ஷ
ஏதுத்ப்ரேக்ஷ பலோத்ப்ரேக்ஷ என்பர். இவற்றுள்
விஷயம் விரிந்துநின்றனத் தொக்குவருதலுமாகிய விரண்
டாலும் பொருட்டற் குறிப்பிரண்டாம். ஒழிந்தவிரண்டும்

விஷயமுளதாதலுமிலதாதலுமாகிய விரண்டாலுமிவ்விரண்டாம். அவைமுறையேகூறுதும்:

க-வது. விரிபுலப்பொருட்டந்தறிப்பு.

உ-ம். “நெயிப் பெடைத்திரளி நெஞ்சங் களிற்றோன்றங்
காமத் தழலிற் கதித்தோங்கு—தாமத்தின்
கூட்ட மெனவே குறிக்கின்றேன் மேதினிமே
னூட்ட மறையிருளை நான்.”

இதில், இரவின்கணைங்கும் வியாபித்தவிருளில் கருமை கண்மறைத்தன் முதலிய தருமசம்பந்தத்தினு லப் போது தத்தஞ்சேவலைப் பிரிவுற்றுப் பலவிடங்களிலு மிருக்கின்ற சக்கிரவாகப்பேடைகளினுள்ளத்தெரிந்தெழு தற்கு மூளுகின்ற காமத்தியிற்றோன்றும் புனைக்கூட்ட மாகிய பொருளி னபேதமத்தி யவசயிக்கப்பட்டது. இரு ளாகிய விஷயம் விரிந்து நின்றது. புனைக்கூட்டம் விஷயி. இவண்முகத்தைச் சந்திரனென்று நினைக்கின்றேன் என் பதுமது.

உ-வது. தொகுபுலப்பொருட்டந்தறிப்பு.

உ-ம். “காரிரு ளங்கங் களைப்பூ சுதல்போலும்
பேருலகந் தன்னிற் பெரிது.” எனவும்,
“மைம்மா ரியைவானம் பெய்வதுமா னத்தோன்று
மிம்மா நிலத்தி னிருள்.” எனவும்,

சொல்லப்பட்ட விவ்விரண்டிலும் இருளது வியா பித்தலில் விண்முதன் மண்காறுமெல்லாவற்றையுங்கரியன வாக்குதலாகிய தரும சம்பந்தத்தினுலே இருளை வினை முதலாகவுடைய பூசுதலினது அபேதமும், ஆகாயத்தைக் கருத்தாவாகவுடைய மைம்மழைபெய்தலினது அபேத மும் அத்தியவசயிக்கப்பட்டன. இவ்விரண்டிலு மிருளினது வியாபித்தலாகிய விஷயந்தொக்குவந்தது. பூசுதலும் பெய்தலும் விஷயிகள்.

ங-வது. உளபுலவேதுந்தந்தறிப்பு.

உ-ம். “ஏந்திழைநின் றுளவனி யின்மேன் மிதித்தலினுற்
சேந்தனவென் றுள்ளுமென் னெஞ்சு.”

இதில், பாதங்களினதியற்கைச் சிவப்பிற்கேது வாகாத பூமியின் மிதித்தலில் ஏதுத்தன்மை அத்தியவச யிக்கப்பட்டது. மிதித்தலாகிய விஷயமுளதாகுகையாலுள புலமாம். ஏதுத்தன்மை விஷயி.

சு-வது. இல்புலவேதுத்தந்திப்பு.

உ-ம். “முகவொளியைப் பாவாய் பெற்றற்குமுண்ட சுத்தோ டிகலுமதி யைய மிலை.”

இதில், இயல்பினுண்டாகிய தாமரை மதிகளின் பகைக்கேதுவாகாத பாவைமுகத்தொளி விருப்பத்தி லேதுத்தன்மையத்தியவசயிக்கப்பட்டது. அவ்விருப்ப மதிக்கின்மையா லில்புலம். விருப்பம் விஷயம். ஏதுத் தன்மை விஷயி.

ரு-வது. உளபுலப்பயன்றந்திப்பு.

உ-ம். “சூயிற்றிரளை யோட்டுமொழிக் கோமளமின் னேநின் வயிற்றுமடிப் பாகியநல் வண்பொற்—கயிற்றினுன் மொட்டுண்ட பார முலையைச் சுமந்திடற்குக் கட்டுண்ட தோநின் னிடை.”

இதில், இடையானது கொங்கைகளைத் தன்னி யல்பிற் சுமத்தலான் மடிப்பாகிய பொற்கயிற்றின் கட்டுக் குப் பலனாகாதிருக்க வச்சுமத்தலிற் பலத்தன்மையத்திய வசயிக்கப்பட்டது. சுமத்தலாகிய விஷயமுளதாகுகையால் உளபுலம். பலத்தன்மை விஷயி.

சு-வது. இல்புலப்பயன்றந்திப்பு.

உ-ம். “ஒண்டொடிகே ஞன்பதசா யுச்சியத்தை யுற்றிடற்கே முண்டகமென் போது முதுநிலத்திற்—றண்டுறைநீர் நின்னொரு தாளி னெடிது தவம்புரியு மென்றறைத் தகைய மிலை.”

இதில், கமலத்தினது நீரிலுறைதலாகிய தவஞ் செய்தற்கு ப்பலனாகாத பதசாயுச்சியமடைதலிற் பலத் தன்மை யத்தியவசயிக்கப்பட்டது. பதசாயுச்சியமடைத லாகிய விஷயங் கமலத்திற்கு மெய்ம்மையாக வின்மையா லில்புலமாம். பலத்தன்மை விஷயி.

ய௩. உயர்வுநவீற்சியணி.

இது ஒருபொருளானது தன்சொல்லாற் சொல்லப் படாமற்கேட்டோரை மகிழ்விப்பதும் இஃதஃதன்றென்று தெரிந்துந் தன்னிச்சையாலாமென்று கொள்ளப்படுவது மாகிய வாரோப நிச்சயத்திற்கு விஷயமாகுதலாம். இதனை வடநாலார் அதிசயோக்தியலங்காரமென்பர். அது ஏழுவகைப் படும். அவற்றுள்,

க-வது. உருவநவயர்வுநவீற்சி.

இது உபமேயத்தை யதன் சொல்லாற் சொல்லாமலுபமானச் சொல்லினு லிலக்கணமாகச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “புயலே சுமந்து பிறையே யணிந்து பொருவிலுடன்
கயலே மணந்த கமல மலர்ந்தொரு கற்பகத்தி [செந்நெல்
னயலே பசும்பொற் கொடிநின்ற தால்வெள்ளை யன்னஞ்
வயலே தடம்பொய்கை சூழ்தஞ்சை வாணன் மலையத்துலே.”

இதில், புயன்முதலிய வுபமானச்சொற்களாற் கூந்தன்முதலிய வுபமேயங்க ளிலக்கணமாகச் சொல்லப் பட்டன.

உ-வது. ஒழிப்புயர்வுநவீற்சி.

இது முன்சொன்னவயர்வு நவீற்சியொழிப்போடு கூடிவருதல்.

உ-ம். “பைந்தொடிநின் சொல்லி லமுதுளதாற் பாமரர்க
ளிந்துவிடத் துண்டென்ப ரே.”

இதில், அமிர்தமென்னப்பட்ட வுபமானத்தினுற் சொல்லிலிருக்கின்ற மாதூரியமாகிய வுபமேயஞ்சொல்லப் பட்டுச் சந்திரனிடத் தில்லையென்பதாலொழிப்பை யுட் கொண்டிருக்கின்றது.

௩-வது. பிரநிலையுயர்வுநவீற்சி.

இது உலகத்திற் பிரசித்தமாகிய தீரம் உருவம் செல்வம் முதலியவைகட்கினமாகிய தீராதினைப்பிரித்துச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “பாந்தண் முடியிற் பரிக்குங் குவலயத்திவ்
வேந்தனது தீரமொன்றும் வேறு.” எனவும்,
“போதார் மலர்க்கூந்தற் பூவை யிவன்படைப்புச்
சாதா ரணமான தன்று.” எனவும்,

வரு மிவைகளில் தீரத்திலும் படைப்பிலு மிருக்
கின்ற வபேதத்திற் பேத மாரோபிக்கப்பட்டது.

சு-வது. தொடர்புயர்வுநவீச்சி.

இது சம்பந்தமில்லாதிருப்பச் சம்பந்தத்தைக்
கற்பித்தல்.

உ-ம். “அகழு மிஞ்சியு மண்டத்தி னடிமுடி காறும்
புகுது மென்றுதம் மாற்றலான் முரணுபு புகங்கா
லிகலும் வெஞ்சினச் சேடனோ டிராகுவென் றுரைக்கு
நீசரில் பாம்புக னெறியிடைக் காண்டலு நின்ற.”

இதில், சம்பந்தமில்லாமையிற் சம்பந்தமாரோ
பிக்கப்பட்டது. அன்றியுஞ் சம்பந்தமிருக்கச் சம்பந்த
மில்லாமையைக் கற்பித்தலுமது.

உ-ம். “அற்பகத்தின் மன்னவனே நீயருள்செ யாநிற்பக்
கற்பகத்தை யாம்விரும்போங் காண்.”

இதில், கற்பகத்தை விரும்புதலின் சம்பந்த
மிருக்க வதி லதன தில்லாமை யாரோபிக்கப்பட்டது.

ரு-வது. முறையிலுயர்வு நவீச்சி.

இது காரணமுங் காரியமு மொருகாலத்தி
னிகழ்வனவாகச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “மன்னநின் கணையு மொன்னலர் கூட்டமு
மேககா லத்தினு ணிகந்தோ டினவெனி
லுன்புகழ்த் திறத்தின யுணர்ந்து
மன்பதை யுலகுன்யார் பாடவல் லாரே.”

இதில், அம்பினது தாக்குகையாகிய காரணத்
திற்கும் அரசர்களினோட்டமாகிய காரியத்திற்கும் முன்
பின்னோன்றுகைத் தன்மையில், ஒருகாலத்திலுண்டாகுகை
கற்பிக்கப்பட்டது.

“விரிந்த மதிநிலவின் மேம்பாடும் வேட்கை
புரிந்த சிலைமதவேள் போரும்—பிரிந்தோர்
நிறைதளர்வு மொக்க நிகழ்ந்தனவா லாவிப்
பொறைதளரும் புன்மலைப் போழ்து.” இதுவுமது.

சு-வது. வினாவியர்வுநவ்ற்சி.

இது காரணவுணர்ச்சி மாத்திரத்திலே காரிய
முண்டாதல்.

உ-ம். “அருளாக்கு நல்லறமுண் டாக்குமின்புண் டாக்குந்
தெருளாக்கு மென்றுளங்கொள் செம்மல்—பொருளாக்கற்
கேழையான் செல்வ னெனப்புகலா நிற்பவிர
வாழிவளை யாயிற் றவட்கு.”

இதில், பிரிவுணர்ச்சியினாலேதானே நாயகியின்
வாட்டமாகிய காரிய மோதிரம் வளையாயிற் றென்பதி
னால் விளங்கிற்று. காரியம் பிறத்தல் விஷயம்.

எ-வது. மிகையுயர்வுநவ்ற்சி.

இது காரியத்தைமுன்னுங் காரணத்தைப்பின்னு
நிகழ்வனவாகச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “வணங்கியிறை யின்சொல் வழங்குமுனம் பேதைக்
குணங்கூட னீங்கிற் றுளத்து.”

இதில், காரணகாரியங்களின் முன்பின் னிகழ்த்
லாகிய முறையில், முறைபிறழ் வாரோபிக்கப்பட்டது.
இறுதிக்கண்ணின்ற முன்றலங்காரங்களுங் காரியவினா
வைச் சொல்வனவாம்.

யசு. ஒப்புமைக்கூட்டம்.

இது வர்ணியங்களாகிய பல பொருள்களையாயினும்
அவர்ணியங்களாகிய பல பொருள்களையாயினும் பொது
வாகிய வெருதருமத்தின் முடித்தலாம். இதனை வடநூ
லார் துல்லியயோகிதாலங்காரமென்பர்.

க-வது. புனைவுளியோப்புமைக்கூட்டம்.

உ-ம். “மாமதிதோன் றக்கணவர்த் தீர்த்தமட வார்முகமுந்
தாமரைப்பூ வுஞ்சேர்ந்த னு.”

இதில், சந்திரோதயவர்ணையிற் சேர்ந்த தாமரைக்கும் பிரிவுற்றமாதர் முகங்களுக்கும் வாடுதலர்கியவொருதருமத்தின் முடிவுசெய்ததுகாண்க.

உ-வது. புனைவிலியெர்ப்புமைக்கூட்டம்.

உ-ம். “தீதில் கழைச்சாறுந் தெள்ளமுத முங்கசக்குங்
கோதையிவன் சொல்லுணர்ந்தார்க் கு.”

இதில், வசனமாதூரிய வர்ணணையில் அவர்ணியங்களாகிய கழைச்சாறு முதலியவைகளுக்குக் கசப்பாகியவொருகுணத்திலே முடிவுசெய்தது காண்க.

அன்றியு முறவினரிடத்தும் பகையினரிடத்துஞ் சமனாகநடந்ததாகச் சொல்லுதலு மோரொப்புமைக்கூட்டம்.

உ-ம். “வீரமிகு மன்னனிவன் விட்டார்க்கு நட்டார்க்குந்
தாரணியி னாக்கினனந் தல்.”

இதில், நட்டவார்க்குநந்தல் ஆக்கம். விட்டவார்க்குநந்தல் கேடு.

உ-ம். “விரும்பி வளர்ப்போர்க்கும் வெட்டுதல்செய் வோர்க்குந்
தரும்வேம்பு வெங்கசப்பைத் தான்.” எனவரும்.

இன்னும் உயர்வாகிய பொருள்களோடு கூட்டிச் சொல்வதுமது.

உ-ம். “ஈருநர்கள் கற்பகமு மின்கதிர்ச்சிந் தாமணியு
மேகமுமன் னாநீயு மே.” எனவரும்.

ஐ. வி ள க் க ணி.

இது வர்ணியங்களு மவர்ணியங்களு மொருதருமத்தின் முடிதலாம். இதனை வடநூலார் தீபகாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “ஆதபத்தாந் சூரிய னும்பிரதா பத்தினுன்
மேதருவேந் தும்விளங்கு மே.”

இதில், சூரியனும் வேந்தனும் விளங்குதலாகியவொருதருமத்தின் முடிந்தன.

ஐ. பின்வருவிளக்கணி.

இது முன்வாக்கியத்தில்வந்த விளக்கச்சொல்லேனும் பொருளேனுஞ் சொல்லும் பொருளுமேனும் பின்வாக்

கியங்களிலும் வருதலாம். இதனை வடநூலார் ஆவர்த்தி
தீபகாலங்காரமென்பர்.

க-வது. சொற்பின்வருவிாக்து.

உ-ம். “மாரனமுங் கம்பெய்யு மான்கணமுங் கம்பெய்யும்
வீரனின்னு வாரா விடின.”

உ-வது. பொருட்பின்வருவிாக்து.

உ-ம். “அவிழ்ந்தன தோன்றி யலர்ந்தன காயா
நெகிழ்ந்தன நேர்முகை முல்லை—மகிழ்ந்திதழ்
விண்டன கொன்றை விரிந்த கருவிளை
கொண்டனசெங் காந்தள் குலை.”

ங-வது. சொற்பொருட் பின்வருவிாக்து.

உ-ம். “மகிழ்ந்த நெடுஞ்சா தகமகிழ்ந்த தோகை
புகழ்ந்திகொர் வானெழுந்த போது.”

யெ. தொடர்முழு துவமையணி.

இது இரண்டுவாக்கியங்களிலுஞ் சாதாரண தபத்
தைச்சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் பிரதிவஸ்தூபமா
லங்காரமென்பர். அது இருவகைப்படும்.

க-வது. நிகர்தொடர்முழுதுவமை.

உ-ம். “தாபத்தி னுலவிளங்கும் வெய்யோன் றராபதிரீள்
சாபத்தி னுல்விளங்குந் தான்.”

உ-வது. முண்டொடர்முழுதுவமை.

உ-ம். “கற்றே னருமை கற்றேனே யறியும் வந்திமகப்
பெற்றே ளருமை யறியாள்.”

இதில், கற்றேனே யறியுமென்றதற்கு, மலடி
யறியாளென்பதாற்றேன்றும் பெற்றவளையறிவாளென்ப
தூபமானமாம்.

பொருட்பின்வருவிளக்கிற்கு மிதற்கும் வேற்
றுமை—அதில், வர்ணியங்களாவது அவர்ணியங்களாவது
சொல்லப்படும். இதில், அவ்விரண்டுஞ் சொல்லப்படும்.

யடி. எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

இது பிம்பப் பிரதிபிம்ப பாவத்தைக் காட்டுதலாம்.
பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவமாவது சுபாவத்திலே பின்னங்களர்

யிருந்தாலு மொன்றற்கொன் றுண்டாகிய வெர்ப்புமை யினால் அபின்னங்களாகிய வுபமானேபமேயங்களுடைய தருமங்களை யிரண்டு வாக்கியங்களிலே தனித்தனி சொல் லுதலாம். இதனை வடநூலார் தீர்ஷ்டாந்தாலங்காரமென்பர். அது இருவுகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. நிகரெடுத்துக்காட்டுவமை.

உ-ம். “அண்ணனீ யேகீர்த்தி மானம் புலிதானே வண்ணவுல கிற்காந்தி மான்.”

இதில், கீர்த்திக்குங் காந்திக்கும் பிம்பப்பிரதி பிம்ப பாவஞ்சொல்லப்பட்டது.

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மானி பகவன் முதற்றே யுலகு.” இதுவுமது.

உ-வது. ழானேடுத்துக்காட்டுவமை.

உ-ம். “மன்னவநின் னெஞ்சிற் சினந்தோன்ற மாநிலத்தி லொன்னலர்தங் கூட்ட மொழிந்ததாற்—பன்னி னெதனளவும் வெய்யோ னுதயவெற்பெய் தானே வதனளவு மேவுமே யல்.”

இதில், தோன்ற வெழிந்த தென்றதற்கு எய் தானே மேவும் என்னும் பகைப்பொருளாற் றேன்று கின்ற அடைந்தா லிருணிங்கு மென்பதொப்பாதல்காண்க.

யகூ. காட்சியணி.

இதனை வடநூலார் நிதர்சனாலங்காரமென்பர். அது மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. வாக்கியப்பொருட்காட்சி.

இது இரண்டு வாக்கியார்த்தங்களுக்கு ஐக்கி யத்தை யாரோபித்தல்.

உ-ம். “முறைகெழுவன் ளற்கு முனிவின்மை திங்கட் கறைகளங்க மில்லாமை யாம்.”

இதில், கோபமில்லாமையிற் களங்கமில்லாமை யாரோபிக்கப்பட்டது.

உ-வது. பதப்பொருட்காட்சி.

இது உபமாநோபமேயங்களு ளொன்றி ளொன் றனது தருமத்தை யாரோபித்தல்.

உ-ம். “குவளை மலரழகைக் கொண்டனசீ ரார்ந்து
கவினுமிளந் தோகாய்நின் கண்.” எனவும்,
“மருத்தருகோ தாய்நின் வதனத் தொளியைத்
தரித்துளதா லொண்சீர்ச் சசி.” எனவும்,

வரு மிவற்றுள் முறையே உபமேயத்திலுபமான தருமமும், உபமானத்திலுபமேயதருமமு மாரோபிக்கப் பட்டன.

ங-வது. பொருட்காட்சி.

இது தன்செய்கையினை நற்பொருளையாயினுந் தீப்பொருளையாயினுந் தெரிவித்தல்.

உ-ம். “ஆதவனற் செல்வந் தனக்குப் பலனடுத்தோர்க்
கீத லெனல்விளக்கா நின்றெழீஇத்—தாதொடுதேன்
மல்கு கமல மலர்க்கொருதன் காந்திவள
நல்குகின்றான் பேருலகி னன்கு.” இது நற்பொருட்காட்சி.

“அற்பனுயர் வாமிடத்தை யண்மினுங்கீழ் வீழ்வதலா
னிற்பதிலை யென்னு நெறிவிளக்கி—வெற்பின்
சிகரமுறு நீர்த்திவலை தென்றலிற்றாக் குண்டு
மிகநடுங்கிக் கீழே விழும்.” இது தீப்பொருட்காட்சி.

“வெண்மதிதோன் றத்திமிரம் வேந்தன் பகையழித
லுண்மையெனல் காட்டிற் றொழிந்து.” இதுவுமது.

வேந்தன் சந்திரனுக்கு மரசனுக்குஞ்சிலேடை.

உய. வேற்றுமையணி.

இது உபமாநோபமேயங்களில் யாதேனு மொன்றை விசேடமுடைத்தாகச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் வியதிரேகாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “மலிதேரான் கச்சியு மாக்கடலுந் தம்மு
ளொலியும் பெருமையு மொக்கு—மலிதேரான்
கச்சி படுவ கடல்படா கச்சி
கடல்படுவ வெல்லாம் படும்.”

இதில், உபமேயமாகிய கச்சிக்கு அதிகஞ்சொல்லப்பட்டது.

“நறைமலர்த்தார்க் கூந்தலுடை நாரி முகமு
நிறைமதியு நேரொக்கு மேனு—முறைதெரியின்
மாலிருளே யாக்கு மடந்தைமுகம் பூதலத்தின்
மாலிருளைப் போக்கு மதி.”

இதில், உபமானமாகிய மதிக்கு மாலிருள்போக்குதல் அதிகமாகச் சொல்லப்பட்டது. மால் மயக்கமும் பெருமையும்.

உக. உடனிகழ்ச்சியணி.

இது கற்றோரை மகிழ்விக்கு முடனிகழ்தலைச்சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் சகோக்தியாலங்காரமென்பர். தண்டியாசிரியர் புணர்நிலையென்பர்.

உ-ம். “இகந்த பகைவ ரினத்தொடுவேல் வேந்தே
திகந்த மடைந்ததுநின் சீர்.” எனவரும்.

இதற்கு ஒடு ஒடு என்னு முன்றும்வேற்றுமையுருபுவரும்.

உஉ. இன்மைநவீற்சியணி.

இது யாதேனுமொன்றனில்லாமையால் வர்ணியத்தை யுயர்வடைவதாகவேனுந் தாழ்வடைவதாகவேனுஞ்சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் விநோக்தியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “மறங்கொள் கொடியோரி லாமையினெம் மன்ன
சிறந்துளதுன் பேரவைசீர் சேர்ந்து.”

இதில், தீயரில்லாமையாற் சபைக்குயர்வு சொல்லப்பட்டது.

“புகழ்க்குரியன் கற்றோ னென்னும் புவியி
லிகழ்க்குரியன் சாந்தமில் னேல்.”

இதில், சாந்தமில்லாமையாற் கற்றோனுக்குத் தாழ்வு சொல்லப்பட்டது.

உஈ. சுருங்கச்சோல்லலணி.

இது அடைமொழி யொப்புமையாற்றலால் அல் பொருட்செய்தி தோன்றப் புகழ் பொருட் செய்தியைச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் சமாசோத்தியலங்கார மென்பர்.

உ-ம். “இந்தக் கன்னி மதிமுழுநோக் கெய்திச் செவ்வாய் வலியடை சந்தச் சிங்கந் தீனயடுத்த தக்க வரவின் வலிசார்ந்து [ந்து முந்தைக் கொடியீ னத்தலைவன் முனிவ ராகும் பகைவெல்லக் கந்தப் பகழி பலவேழக் கருப்புச் சிலையிற் றொடுத்தனனாள்.”

இதில், வர்ணிக்கப்படுகின்ற மன்மத விர்த்தார் தத்தில் அவர்ணியமாகிய கோசாரபலம் பார்த்துப் போர்க் குச் செல்லுமரசர் விர்த்தாந்தந் தோன்றிற்று. இது சிலைஷ விசேஷணம்.

“கொந்தார் குழல்சரியக் கோல முகம்வியர்ப்பச்
சந்தார் திதலைத் தனமசையப்—பந்தேநீ
சிறிதையா ளார்வமொடு தீண்டிவளை யாதெற்கு
நற்றவமென் செய்தாய் நவில்.”

இதில், பந்தின் சமாசாரம் வர்ணிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்க விபரீதப்புணர்ச்சியி லிச்சையுடைய நாயகி சமாசாரந் தோன்றிற்று. இது பொதுவடை.

உச. கருத்துடையடையணி.

இது அபிப்பிராயத்தோடு கூடியவிசேஷணத்தைச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் பரிகராலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “திங்கண் முடிசேர் சிவனுமது தாபத்தை
யிங்ககற்றி யான்க வினிது.”

இதில், திங்கண்முடிசேர் என்னு மடைமொழி தாபத்தை நீக்கவல்லனென்னுங் கருத்தை யுட்கொண்டிருக்கின்றது.

“நெடுங்கோலச் சென்னிமிசை நீர்கொளர னேநங்
கொடுங்காமத் தீயையவிக் கும்.” இதுவுமது.

“வாளான் மகவரிந் தூட்டவல் லேனல்லன் மாதசொன்ன
சூளா விளமை துறக்கவல் லேனல்லன் றெண்டுசெய்து
நாளாறிற் கண்ணிடந் தப்பவல் லேனல்ல னுனினிச்சென்
றூளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி யப்பனுக்கே.”

இதில், விசேஷணம் வாக்கியரூபமாயிருக்கின்
றன. சூறுத்தொண்டருமல்லேன் திருநீலகண்டருமல்லேன்
கண்ணப்பருமல்லே னென்பதாம்.

உரு. கருத்துடையடைகோளியணி.

இது அபிப்பிராயத்தோடு கூடிய விசேஷியத்தைச்
சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் பரிகராங்குராலங்கார
மென்பர்.

உ-ம். “முக்கணை யன்புடையார் மும்மலநீங் கப்பார்க்கத்
தக்கவனென் றென்னெஞ்சே சார்.”

இதில், முக்கணனென்னும் விசேஷியம் ஆணவ
முதலிய மும்மலங்களைப் பூ நீக்கவல்லனென்னுங் கருத்தை
யுட்கொண்டிருக்கின்றது.

“சீர்த்த நின்புகழ் கூற்றஞ்ச் சேடனு மெழுதற் கந்தக்
கார்த்தவீ ரியனும் வேந்துங் கரிசறு நலத்தி னோடு
பார்த்திடற் கமரர் கோனும் வல்லரல் லதுபாண் வண்ட
ரார்த்திடு தாரோ யேனோர்க் காவது தானென் றுண்டோ.”

இதில், விசேஷியங்கள் வாக்கியரூபகமாகவந்தன.

உக. பல்பொருட்சொற்றோடரணி.

இது பலபொருள்களைத் தருதற்குரிய சொற்களைப்
புணர்த்துக் கூறுதலாம். இதனை வடநூலார் சிலேஷாலங்
காரமென்பர். அது மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. புனைவுளிப்பல்பொருட்சொற்றோடர்.

உ-ம். “மணிமுடிமேற் கொண்டிலகை மாட்சிபெறத் தாங்கி
யணிநற் பொறிநிறஞ்சேர்ந் தாரும்—பணியிறைமை
மிக்கபுகழ் நீளரியே மேவுகூ வத்திறைக்குத்
தக்கவில்லிற் சேர்நாரி தான்.”

இது திருமாலுக்கு மனந்தனுக்குஞ் சிலேடை.
அவ்விரண்டும் வர்ணியங்களாம்.

உ-வது. புனைவிலிப்பல்பொருட்சோற்றோடீர்.

உ-ம். “தெருட்டுங் கலைபலவுஞ் சேர்ந்த மதியை
மருட்டு முகத்தினளம் மான்.”

இது சந்திரனுக்கும் புத்திக்குஞ் சிலேடை. இவ்
விரண்டு மவர்ணியம்.

ஈ-வது. இருமைப்பல்பொருட்சோற்றோடீர்.

உ-ம். “ஏர்க்கதிர் வால்கொடே யீர்வர் வீக்கிமெய்
வேர்க்கவங் கெடுத்தராய் வீழ்த்தி யெற்றுவர்
ஞர்க்கரும் பகட்டினாற் றுவைப்பித் தார்ப்பராற்
போர்க்களம் புகுந்துபோர் புரிந்த மள்ளரே.”

இதில், நெற்போர்படுத்தல் வர்ணியம். அமர்
செய்த லவர்ணியம்.

உள. புனைவிலிபுகழ்ச்சியணி.

இது அவர்ணியத்தை வர்ணிக்க வதனது சம்பந்தத்
தால் வர்ணியந்தோன்றுதலாம். இதனை வடநூலார்
அப்பிரஸ்துதிபிரசம்சாலங்காரமென்பர். அது ஐந்துவகைப்
படும். அவற்றுள்,

க-வது. ஒப்புமைப்புனைவிலிபுகழ்ச்சி.

இது அவர்ணியத்தினொப்புமையின் சம்பந்தத்தி
னால் வர்ணியந்தோன்றுதல்.

உ-ம். “மேதகுசீர்க் காராயன்று வேறொன் றையுமிரவாச்
சாதகமே புள்ளிற் றலை.”

இங்கே யவர்ணியமாகிய சாதகப்புள் வர்ணனை
யில் அதற்கொப்பாகிய வெருமன்னனைச் சேர்ந்து பிறரை
யாசியாத மானியின் செய்தியாகிய வர்ணியந்தோன்றிற்று.

உ-வது. பொதுப்புனைவிலிபுகழ்ச்சி.

இது அவர்ணியமாகிய பொதுப் பொருளால்
வர்ணியமாகிய சிறப்புப்பொருடோன்றுதல்.

உ-ம். “மைந்தகேள் கல்வி வளமுணரா மாந்தரெலா
மந்தகரே யாவ ரவர்வடிவிற—சந்தந்
தவழ்தினாக ளார்த்தெழுந் தண்கடல்கூழ் வையத்
தவிழ்முருக்கம் பூவினிற மாம்.”

இதில், தந்தை வினையாட்டுச் சிந்தையைபுடைய
மைந்தந் கறிவுகொளுத்தலாகிய சிறப்புப்பொருடோன்
றப் பொதுப்பொருள் சொல்லப்பட்டது.

௩-வது. சிறப்புப்புனைவிலிபுகழ்ச்சி.

இது அவர்ணியமாகிய சிறப்புப்பொருளால்
வர்ணியமாகிய பொதுப்பொருடோன்றுதல்.

உ-ம். “மன்னு மிருகமதைத் தாங்கு மதிகளங்க
னென்னும் பெயர்கொண் டிழிபுற்றான்—பன்மிருகக்
கூட்டங்கொல் சீயமிடல் கொண்மிருக ராசனைப்
பீட்டினொடு கொண்டதொரு பேர்.”

இதில், கொடியவன் புகழடைவான், மெல்லியன்
புகழடையானென்கிற பொதுப்பொருடோன்றச் சிறப்புப்
பொருள் சொல்லப்பட்டது.

௪-வது. காரணப்புனைவிலிபுகழ்ச்சி.

இது அவர்ணியமாகிய காரணத்தால் வர்ணிய
மாகிய காரியந்தோன்றுதல்.

உ-ம். “ஒழுகொளி விரிந்த கதிர்மணி வண்ண
னுந்தியந் தாமரை வந்தோன்
முழுமதிக் கலையு ணிறைந்தபே ரழகை
மொண்டுகொண் டரிபரந் தகன்ற
மழைமதர் நெடுங்கட் டமையந்தி வதனம் வருத்தனன்.”

இதில், காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட சந்திர
சாரத்தினால் உயர்வுடைய முகத்தழகாகிய காரியந் தோன்
றிற்று.

௫-வது. காரியப்புனைவிலிபுகழ்ச்சி.

இது அவர்ணியமாகிய காரியத்தால் வர்ணிய
மாகிய காரணந்தோன்றுதல்.

உ-ம். “மருக்கம்பூங் கோதை மடநடையைக் காணிற்
செருக்கடையா தன்னத் திரள்.”

இதில், செருக்கடையாமையாகிய காரியத்தி
னாலே மெல்லிய நடையழகாகிய காரணந்தோன்றிற்று.

உஅ. புனைவுளிவினாவணி.

இது சொல்லப்பட்ட பொருவார்ணியத்தினுற் சம்மத
மாகிய மற்றொரு வர்ணியந் தோன்றுதலாம். இதனை வட
நூலார் பிரஸ்துதாங்குராலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “அம்புயநற் போதிருப்ப வஞ்சிறைவண் டேகொடுமுட்
பம்புகைதையாலென் பயன்.”

இதில், தடாகக்கரையில் தலைவனுடன் வினையா
டுந் தலைவிசொல்லிய வர்ணியமாகிய வண்டின் சமாசாரத்தி
னான் மனோகரமாகியவனே விட்டு அச்சமுறுத்தும் பரத்தை
பாற்செல்லுந் தலைவனின்தையாகிய மற்றொரு வர்ணியந்
தோன்றிற்று.

உக. பிறிதினவற்சியணி.

இதனை வடநூலார் பரியாயோக்தாலங்காரமென்பர். அது
இரண்டுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. கருதியபொருளையதந்திரியவிதத்தாங்குறுது
மற்றொருவிதத்தாங்குறுதல்.

உ-ம். “இராகு மனைவிமுலைக் கில்பயனைச் செய்தோற்
பராவுகநீ நெஞ்சே பணிந்து.”

இதில், வாசுதேவனை யிராகுவை வென்றவ
னென்னாது அப்பொரு டோன்றப் பிறிதோராற்றற்
கூறினார்.

உ-வது. கூடத்தினுலேதன்னுலச்சிக்கப்பட்டதைச்சாதித்தல்.

உ-ம். “மின்னிகரா மாதே விசைச்சாந் துடன்புணர்ந்து
நன்னிகரா மாதவிக்க ணின்றருணீ—தன்னிகராஞ்
செந்தீ ழரமலருஞ் செங்காந்தட் போதுடனே
யிந்தீ வரங்கொணர்வல் யான்.”

இதில், தலைவியைத் தலைவனிடத்துவிட்ட தோழி மலர்க்குப்போதலாகிய கபடத்தினு லவ்விருவரு மெண் ணப்படி நடத்தலாகிய தன்னிஷ்டத்தைச் சாதித்தாள்.

நய. வஞ்சப்புக்ஞ்ச்சியணி.

இதனை வடநூலார் வியாஜஸ்துதியலங்காரமென்பர். அது மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. பழப்பினுநீபுநழ்ச்சீதோன்றல்.

அபபுகழ்ச்சி பழிக்கப்பட்ட பொருட்கே யாகி யும, பிறிதொன்றற்காகியும வரும.

உ-ம். “பேசுகொலை யாதிப் பெரும்பா தகர்தமையுந்
தேசமிரு வானுலகிற் சோககின்றாய்—வீசுதினா
பின்னியெழு மோதை பெரிதுறுபா கீரதியே
நின்னறிவென் னென்பே னியான்.”

இதில், விவேகமிலலையென்னு நிரதையாற் பெரி யோபாபபோல மகாபாதகரையுளு சவாக்கமடைவித்த லாகிய மகிமைதோன்றிற்று.

“அன்றிலங்கை யெரித்தருங் கெங்கெனவி ராவணன்பே
ரவையோர கேட்ப
நன்றியிலிந திரசிதது வென்பவனாற் பீணிப்புண்டு
நண்ணி னானிங்
கென்றிறைவ னடிபரவும் வானரர்க ளவனானி
யிகழ்ந்து மோத
வொன்றியவச சத்தினிரிந தொளித்தவிட மங்குதன்யா
னுணரே னென்றான.”

இதில், அனுமனிநதையான் மற்றைவானரர் களுக்குப் புகழ்ச்சிதோன்றிற்று.

உ-வது. புகழ்ச்சியாற்பழிப்புநீதோன்றல்.

இதுவுமப்பொருட்கேயாகியு மற்றொருபொருட் காகியும் வரும.

உ-ம். “எற்காகத் தூதர சன்புடை யேகி யிளங்கொடிநீ
யற்கா ரளகங் குலையமெய வேர்வை யரும்பவந்தோ
பற்கா யமுநகத் தூறு நனியுறப் பட்டுகொந்தாய்
நிற்கா முறைசெய்கை மாறுமுண் டோவிந்த நீணிலத்தே.”

இதில், நொந்தாயென்னும் புகழ்ச்சியாலெனக்
காகவன்று நீ புணர்தற்குப் போயிளையென்னு நிர்தை
தோன்றிற்று.

“இரவறியா யாவரையும் பின்செல்லா நல்ல
தருநிழலுந் தண்ணீரும் புல்லு—மொருவர்
படைத்தனவுங் கொள்ளாவிப் புள்ளிமான் பார்மேற்
றுடைத்தனவே யன்றோ துயர்.”

இதில், மான்புகழ்ச்சியா லரசன் சேவையில்
வருந்திய தன்னிர்தை தோன்றிற்று.

நக. புகழ்ச்சியாற்புகழ்ச்சிதோன்றல்.

உ-ம் “சீரார்ந் திலருசிறைச் செந்தார்ப் பசுங்கிள்ளை
வாரார் முலையாய்நின் வாயிதழ்ச்சு—நேராகுங்
கொவ்வைக் கனிதுகர்தற் குத்தவமென் செய்ததோ
செவ்வைத் திறத்திற் றெரிநது.”

இதில், கிள்ளைப்புகழ்ச்சியால் வாயிதழினிழகு
தோன்றிற்று.

நக. வஞ்சப்பழிப்பணி.

இது நிர்தையினுநிர்தை தோன்றுதலாம். இதனை
வடநூலார் வியாஜநிந்தாலங்காரமென்பர்.

உ-ம், “நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்டது மருந்த வறிலர்
நிறையழி கொல்யாளை நீர்க்குவிட் டாங்கு
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்றோ
விறையே சவறுடை யான்.”

இதில், இறைவனிர்தையாற் றீச்செய்கையுடைய
மற்றொருவர் நிர்தைதோன்றிற்று.

நஉ. எ தி ர் ம றை ய ணி.

இது ஒழிப்பணிக்கு வேறுகியுங் கேட்போரை மகிழ்
விப்பதாகியு மிருக்கின்ற மறுப்பைச் சொல்லுதலாம்.
இதனை வடநூலார் ஆகேஷபாலங்காரமென்பர். அது மூவ
கைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. தன்னுற்சொல்லப்பட்ட பொருளை
யொருநிமித்தத்தினான் மறுத்தல்.

உ-ம். “ஒண்கதிர்த்திங் காணீ யுன்வடிவை யிங்கெமக்குக்
கண்களிகூ ரக்கடிது காட்டிடுவாய்—வண்கவின்கூர்
பூண்டாங்கு கொங்கையுடைப் புவைமுக முண்டதனால்
வேண்டாம்போ வெற்றுக்கு வீண்”

இதில், தான்விரும்பிய சந்திர தரிசனத்தை
முகமிருக்கையால் வீணென்று மறுத்தது காண்க.

உ-வது. மறுப்புத்தான்ள்ளுண்டு மற்றொருபொருளைத்
தோன்றச்செய்தல்.

உ-ம். “தண்ணொரு வுண்டளிகூழ் தாமமணி திண்டிறற்றோ
ளண்ணலே யான்றுதி யல்லேன்காண்—வண்ணமிகு
வேயெனுந்தோ ளான்மெய் விரகதா பம்வடவைத்
தியெனவே தோன்றுஞ் செறிந்து.”

இதில், அல்லேனென்னுமறை தள்ளுண்டு கூட்டு
தற்குத்தக்க வஞ்சச்சொல்லை நீக்கி யுண்மைகூறுவோர்
தன்மையைக்காட்டிக்கொண்டு விராந்து வந்து அவளைக்
காப்பாற்றென்னு மற்றொருபொருளைத் தோற்றிற்று.

ஈ-வது. உடம்பாட்டுச்சொல்லான்மறுப்பைக்காட்டுதல்.

உ-ம். “விளைபொருண்மே லண்ணல் விருப்புளையே லீண்டங்
கிளையழுகை கேட்பதற்கு முன்னே—விளைதேன்
புடையூறு பூந்தார்ப் புனகழலாய் போக்குக்
கிடையூறு வாராம லேகு.”

இதில், ஏகு என்னு முடன்பாட்டுச்சொல்லாற்
போகேடுலென்னுமறுப்பு சுற்றத்தழுகையாற் குறிக்கப்
பட்ட தலைவி யிறக்கு மென்பதைக்கொண்டு காட்டப்
பட்டது.

ஈஈ. முரண்விளைந்தழிவணி.

இது ஒரிடத்துள்ளனவுங் காரியகாரணங்க ளாகாத
னவுமாகிய விரண்டு தருமங்களுக்கு மேன்மேலுந்தோன்றி
யழியும் பகைமையைச்சொல்லுதலாம். இதனை வடநூ
லார் வீரோதாபாசாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “சந்தமில் வாயுறினுஞ் சந்த முடையனவே
கொந்தவிழ்தார்ப் பாவை குயம்.”

இதில், சந்தமில்லனவற்றைச் சந்தமுடையன
வேயா மென்னும் பகைமை அழகுடையன வென்னும்
பொருளாலழிந்தது.

ஈசு. பிறிதாராய்ச்சியணி.

இதனை வடநூலார் விபாவஞலங்காரமென்பர். அது
அறுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. உலகறிகாரணமில்லாதிருப்பக்காரியம்பிறத்தலைச்
சொல்லுதல்.

இதுவே பொதுவிதியுமாம்.

உ-ம். “கடையாமே கூர்த்த கருநெடுங்கண் டேடிப்
படையாமே யேய்ந்ததனம் பாவாய்—கடைஞெமியக
கோட்டாமே கோடும் புருவங் குலிகச்சே
ராட்டாமே சேந்த வடி.”

இதில், கடைதன்முதலிய பிரசித்தகாரணமில்லா
மற் கூர்மையாதன்முதலிய காரியஞ் சொல்லப்பட்டன.
இவற்றிற்கு இயல்பென்னும் பிறிதோர்காரண மாராய்ந்து
கொள்ளப்பட்டது.

உ-வது. காரணத்தினது தருமமாவது சம்பந்தமாவது குறைவாக
விருப்பக்காரியம்பிறத்தலைச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “திண்மையுங் கூர்மையு மில்லாக் கணைகளைச் சிந்துபுவன்
கண்மையின் மூவுல கங்களுந் வென்றவக் காமனிக
லுண்மை யுணர்ந்து மொருநீ மறந்திடி னெண்ணொடிதன்
பெண்மையென் பாடு படும்பக லாயெம் பெருந்தகையே.”

இதில், வெல்லுதற்கேதுவாகிய வம்பிலே திண்
மையுங் கூர்மையுங் குறைவாம்.

ஈ-வது. காரியம்பிறத்திறுத்தடையுந் தாகவுமதுபிறத்தலைச்
சொல்லுதல்.

உ-ம். “அடுத்த நின்றிர தாப வருக்கனீ
ருடுத்த பார்மிசை மன்னவ வெண்குடை
விடுத்த வேந்தரை விட்டு விடாதுமே
ஸெடுத்த வேந்த ரினத்தைக் கனற்றுமே.”

இதில், பிரதிபந்தகமான குடையிருப்பவுஞ்சுடுத
லாகிய காரியம் பிறந்தது.

சு-வது. காரணமல்லாதமற்றேற்றங்காரியம்பிறத்தலைச்

சொல்லுதல்.

உ-ம். “வழுவாத மானிவன்பால் வண்சங்கி னின்று

மெழுமேநல் யாழி னிசை.”

ரு-வது. பகையாகியகாரணத்தினின்றங்காரியம் பிறத்தலைச்

சொல்லுதல்.

உ-ம். “சீர்தரு சோமன் பொழிசீ தளக்கதீர்கள்

சோர்தரவெம் மாதைச் சுடும்.”

கூ-வது. காரியத்தினின்றங்காரணம்பிறத்தலைச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “மற்பெறுவள் ளாலுதித்த தேர்பெறுநின் வண்கையெனுங்
கற்பகத்திற் சீர்ப்பாற் கடல்.”

இதில், சீர்ப்பாற்கடல் கீர்த்தியாகிய பாற்கடல்.

ருரு. காரணவாராய்ச்சியணி

இது குறைவில்லாத காரணமிருந்துங் காரியம் பிற
வாமையைச்சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் வ்சே
ஷோக்தியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “இறைமதனாந் தீப மெரிவுறு நின்றுங்

குறைவிலது நேயமென்னோ கூறு.”

இதில், விளக்காகிய காரணமிருந்தும் நேயநாச
மாகிய காரியம் பிறவாமைகாண்க. நேயமென்பது தயிலமு
மதுராகமுமாம்.

ருகூ. கூடாமையணி.

இது ஒருகாரியம் பிறத்தலையருமை யுடைத்தாகச்
சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் அசம்பவாலங்கார
மென்பர்.

உ-ம். “அடுக்கலையோர் கையினு லாயச் சிறுவ

னெடுக்குமென யாரறிவா ரிங்கு.”

இதில், இடைக்குலச்சிறுவனுக்கு மலையெடுத்த
லாகிய காரியமரிதாகச்சொல்லப்பட்டது. கோவர்த்தன

கிரியைக்குடையாக வெடுத்த கண்ணனை நோக்கி யிர்திர
னிவ்வாறு கூறினான்.

௩௭. தொடர்பின்மையணி.

இதனை வடநூலார் அசங்கதியலங்காரமென்பர். அது
மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. காரணமோரிடத்திருப்பக்காரியமற்றோரிடத்துப்
பிறத்தலைச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “வேறொரு மாதர்மேல் வேந்த கைதுதியா
லாறுதர விம்மா தயிர்வாடுங்—கூறி
னிருவரே மெய்வடிவி னேந்திழை நல்லா
ரொருவரே தம்மி லுயிர்.”

இதில், ஊறுசெய்தலாகிய காரணமோரிடத்
திருப்பவாடுதலாகிய மோரிடத்துப்பிறந்தது.

“தீயனென்னும் பாம்பு செவியிலொரு வற்கெளவ
யாயுமே மற்றொரு வன்.” இதுவுமது.

உ-வது. ஓரிடத்திற்செய்தந்திரியதைமற்றோரிடத்திற்செய்தல்.

உ-ம். “கங்கணங்கண் ணிற்றிலகங் கையிற் றரித்தனர்சீர்
தங்கிறையொன் னார்மடவார் தாம்.”

இதில், கங்கணம்-கடகமு நீர்த்துளியுமாம். தில
கம்-திலோதகமும் பொட்டுமாம்.

௩௮-வது. ஒன்றைச்செய்தோடங்கி அதற்குப்பகையாகிய
மற்றொன்றைச்செய்தல்

உ-ம். “கண்ணன் மயலகற்றக் காமருகக் கொண்டதஞற்
பண்ணுமயன் மாதர் பலர்க்கு.”

௩௯. தகுதியின்மையணி.

இதனை வடநூலார் விஷமாலங்காரமென்பர். அது
மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. பொருந்துதற்குத்தகுதியில்லாத பொருள்களுக்குப்
பொருத்தத்தைச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “பொன்போலுங் கள்ளிப் பொறிபறக்குங் கானலிலே
யென்பேதை செல்லற் கிசைந்தனளே—மின்போலு
மானவேன் முட்டைக்கு மாறாய தெவ்வர்போங்
கானவேன் முட்டைக்குங் காடு.”

இதில், பேதையது மெல்லியவுருவத்திற்கும் பாலைநில வெப்பத்திற்கும் பொருத்தஞ்சொல்லப்பட்டது.

உ-வது. ஒரு காரணத்தீர்ப்பகைகூணுழைய காரியம்
பிறத்தலைச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “மருவெழுந்நங் கோன்கரிய வாள்வெண் புகழைத்
தருமா லுலகந் தனில்.”

௩-வது. ஒருகாரியத்தைச் செயத்தொடங்கி
“எலியுணவிற் றென்றுரகப் பெட்டிகறித் தாயிற்
ரெலியரவிற் குத்தா னுண.”

என விஷ்டத்தை யடையா தநிஷ்டத்தையடை
தலும்.

“பாவை யலர்க்குடைநீ பற்றுதற்கு வாரிசத்தை
வாவியில்வைத் தன்னே வளர்க்கின்றாய்—மேவுகலி
யிவ்வுலகு செய்நன்றி யெண்ணது நின்வதனச்
செவ்வியது வெளவல் செய்யும்.”

என மலர்க்குடையைத்தான் பெறுதலுமது
தன்முகவொளியை யபகரித்தலுமாகிய விஷ்டத்தையு
மநிஷ்டத்தையுமடைதலும்,

“இலகு மதிகளங்க மேந்திழையாய் நீத்தம்
குலகிலுன தானனமா யுற்றுந்—திலகமென்பேர்
சேர்களங்க மேபெற்றான் பேதையரைச் சேர்ந்தக்கால்
யார்களங்கி யாகா ரறை.”

எனக் களங்கமொழித்த லாகிய விஷ்டத்தை
யடையாமைபுமாகிய விம்மூன்றுவகையானும் வரும்.

௩௧. த கு தி ய ணி.

இதனை வடநூலார் சமாலங்காரமென்பர். அது மூன்று
வகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. தகுதியாகிய விரண்டு பொருள்களுக்கும்
சம்பந்தத்தைச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “இந்தத் தரளவட மேந்திழைநின் கொங்கைகளிற்
சந்தமுறச் சேர்த றகும்.”

அணியிலக்கணம்.

உ-வது. காரியத்தை யதன்காரணத்தோடொத்த
செய்கையுள்ளதாகச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “காணந் தனிலுதித்தக் காணந் தனையழித்திட்
னெஞ்செய் தீயி னுதித்தபுகை—தானு
மெழிலி யுருவாகி யீரம்புனலைப் பெய்தத்
தழிலை யவித்த றகும்.”

ஈ-வது. விரும்பத்தகாததை யடையாமல்
விரும்பப்பட்டதையே யடைதல்.

உ-ம். ‘பொற்கொடிநீர் நின்று புரிதவத்தாற் கஞ்சமலர்
சொற்கவினின் றுளுருவாய்த் தோன்றியே—நற்கதியைச்
சேர்வுற் றனவுலகிற் செய்யதவ நற்கதியைச்
சார்விக்கு மென்பதுமெய் தான்.”

இதில, நற்கதிபுண்ணிய லோகமு நல்ல நடை
யுமாம்.

“நந்தலுறு தீவினைசெய் யேவென்று நான்மறைதே
ரந்தணன்பல் காணன் கறைந்துமவன்—மைந்தனனி
நந்தலுறு தீவினையை நாடோறுஞ் செய்துமெர்ரு
தந்தை யுனாகடவான் றுன்.”

இதில், எதிர்மறையா லநிஷ்டந்தோன்றினு
மக்கினிகாரியமென்னும் பொருளாஸிஷ்டமடைதலேயாம்.

“மாதர்சுவர்க் கத்துநசை வைத்தமர்செய் வேந்தடைந்தான்
மாதர்சுவர்க் கத்தினையே மாண்டு.”

இதில், அநிஷ்டந்தோன்றினுஞ் சிலைஷயா
ஸிஷ்டமடைதலேயாம்.

சுய. வியப்பணி.

இது ஒருபயனைக் கருதியதற்குப் பகையாகிய முயற்
சியைச்செய்தல். இதனை வடநூலார் விசித்திராலங்கார
மென்பர்.

உ-ம். “ஓதந் திறத்தி லுயர்ந்தோர்க டாழ்குவரெப்
போதுமுயர் வெய்தற் பொருட்டு.” எனவரும்.

சுக. பெருமையணி.

இதனை வடநூலார் அதிகாலங்காரமென்பர். அது இரு வகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. பெரியவாதாரத்தினு மாதேயத்தைப் பெரிதாகச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “உலக முழுதடங்கு மாவிசும்பி லுன்ற
னலகில் குணமடங்கா வாம்.”

உ-வது. பெரியவாதேயத்தினு மாதாரத்தைப் பெரிதாகச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “மன்சீ ருலகெவ் வளவுபெரு மைத்தளவி
லுன்சீ ரடங்கி யுள.”

சஉ. சிறுமையணி.

இது அற்பமாகிய வாதேயத்தினுமாதாரத்தை மிக வற்பமாகச்சொல்லுதல். இதனை வடநூலார் அல்பாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “விரலாழி கைவளையம் விட்டினி யார்த்து
வரலாழிக் கென்செயுமெம் மானு.” என வரும்.

ஆதாரம் - இடம்.

சங். ஒன்றற்கொன்றுதவியணி.

இது ஒன்றற்கொன்றுபகரித்தலைச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் அந்நியோந்நியாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “திங்களிர வால்விளங்குஞ் செப்புங் கதிர்த்திங்கள்
கங்குலின லேவிளங்குங் காண்.” எனவரும்.

சசு. சிறப்புநிலையணி.

இதனை வடநூலார் வீசேஷாலங்காரமென்பர். அது மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. பிரசித்தமாகிய வாதாரமில்லாதிருப்ப வாதேயத்தினிருப்பைச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “தினகரனில் லாமலவன் செய்ய கதிர்க
ளினிதிலங்குந் தீபத் திருந்து.”

உ-வது. ஒருபொருளைப் பலவிடங்களிலிருப்பதாகச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “ஆயிழை நல்லா எனகம்புறமுன் பின்னெங்கு
மேயவெனக் குத்தோன்று மே.”

௩-வது. அற்பகாரியஞ் செயத் தொடங்கியருமையாகிய மற்றொருகாரியமுஞ் செய்தல்.

உ-ம். “மாட்சியினிற் காண்பேற்கு வள்ளலே கற்பகநற்
காட்சியுங்கிட் டிற்தெளிது காண்.”

சுரு. மற்றதற்காக்கலணி.

இதனை வடநூலார் வியாகாதாலங்காரமென்பர். அது மூவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. ஒரு காரியத்தின துலகமி காரணத்தை யொருவனதற்குப் பகையாகிய காரியத்திற்குக் காரணமாக்குதல்.

உ-ம். “உலகமகிழ் விக்கு முயர்மலர்கொண் டேவே
ஞலகை வருத்து முடன்று.”

உ-வது. ஒருவனொருகாரியத்திற்குச் சாதனமாகக்கொண்டபொருளை மற்றொருவனதற்குப் பகையாகிய காரியத்திற்குச் சாதனமாகக் கொள்ளுதல்.

உ-ம். “கண்ணற் கொலப்பட்ட காமனையிக் காரிகையார்
கண்ணலுய் விக்கின்றார் காண்.”

௩-வது. ஒருகாரியத்தை யுண்டாக்குதற்கொருவராலுட்கொளப்பட்ட பொருளான் மற்றொருவ ரதன் பகைக்காரியத்தை நன்றாகச் சமர்த்தித்தல்.

உ-ம். “உலுத்தன்மிடிவருமென் னுவெருவி நல்கா
னிலத்தென் றொருவ னிகழ்த்த—நலத்திசைகூர்
வள்ளலுமவ் வச்ச மருவியே நல்குமென
வள்ளலுற்றான் மற்றொருவன் மெய்.”

சுசு. காரணமாலையணி.

இது பின்பின்னாக வருவனவற்றிற்கு முன்முன்னாக வருவனவற்றைக் காரணங்களாகவேனுங் காரியங்களாக வேனுஞ்சொல்லுதல்.

உ-ம். “நீதியாற் செல்வ நிகழ்செல்வத் தாற்கொடைமற்
ரேதுகொடையாற்சீருள.”

இதில், நீதிமுதலியன செல்வமுதலியவற்றிற்குக்
காரணமாதல்காண்க.

“படர்நரகம் பாவத்தாற் பாவ மிடியான்
மிடியீ விலாமையினுமே.”

இதில், நரகமுதலியன பாவமுதலியவற்றிற்குக்
காரியமாதல் காண்க.

சுள. ஒற்றைமணிமாலையணி.

இது பின்பின்னாக வருவனவற்றிற்கு முன்முன்னாக
வருவனவற்றை விசேஷியங்களாகவேனும் விசேஷணங்
களாகவேனுஞ் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார்
ஏகாவரியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “மன்னிவன்கண் காதலவுங் காதலோன் மட்டியையுந்
துன்னுறுதோள் சாணுத் தொடும்.”

இதில், கண்முதலியன விசேஷியம்.

“நிறைவெளியு மதிலியங்கு தினகரனு மவன்கதிர்சேர் நிலவு
மன்றோன், குறைவில்பிறப் பிடமாய புனலுமத ன்துபித்தக் கூருந்
சீயு, மறைநெறியி னதனிலவி வழங்குபுரு டனுமவற்குப் பிராண
னாகி, யுறைவளியு மதுகொண்மண முறுநிலனு மாமிறையெட் றுரு
வுட் கொள்வாம்.”

இதில், வெளிமுதலியன விசேஷணம்.

சுடி. மாலேவிளக்கணி.

இது தீபகத்தையுமேகாவளியையுஞ் சேர்த்துச்சொல்
லுதலாம். இதனை வடநூலார் மாலாதீபகாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “மனைக்கு விளக்க மடவான் மடவா
டனக்குத் தகைசால் புதல்வர்—மனக்கினிய
காதற் புதல்வற்குக் கல்வியே கல்விதனக்
கோதிற் புகழ்சா லுணர்வு.”

இதில், எல்லா வாக்கியங்களுக்கும் விளக்க
மென்னு மொருசொன்முடிபாய் வருதலாற் தீபகவிதியும்,

மடவாண் முதலியவற்றை முன்முன்னாகவரு மனை முதனிய வற்றிற்கு விசேஷியங்களாகச்சொல்லுதலால் ஏகாவளி விதியும் வந்தன.

சக. மேன்மேலுயர்ச்சியணி.

இது மேன்மேலு மொன்றற்கொன் றுயர்குணத்தா லேனு மிழிகுணத்தாலேனு முயர்வாதலைச்சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் சாராலங்காரமென்பர்.

உ-ம், “தேன்மதுர மாமதனிற் றென்முத மேமதுர மான்சொலதி னும்மதுர மாம்.” இது உயர்வு.

“நீரினு துண்ணிது நெய்யென்பர் நெய்யினும் யாரு மறிவர் புகைதுட்பந்—தேரி னிரப்பிடும்பை யானன் புகுமே புகையும் புகற்கரிய பூழை துழைந்து.” இது இழிவு.

ரு. நிரனிறையணி.

இது வரிசையாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள்களுக்குச் சம்பந்தமுள்ளவைகளை யம்முறையே சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் யதாசங்கியாலங்காரமென்பர்.

உ-ம், “தரியலர்க்குந் தன்னிற் பிரியலர்க்கு மெங்கோன் றெரிதுன்பு மின்புஞ் செயும்.” எனவரும்.

ருக. முறையிற்படர்ச்சியணி.

இது முறையாக வொருபொருள் பலவிடங்களிற் சென்றடைதலையேனு மோரிடத்திற் பலபொருள் சென்றடைதலையேனுஞ் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் பரியாயாலங்காரமென்பர்.

உ-ம், “நஞ்சமே நீபண்டை நாளி னதிபதிதன் னெஞ்சிலிருந் தாங்கதன்பி னீங்கியே—செஞ்சடி லச் சங்கரனார் கந்தரத்திற் சார்ந்திக் கொடியோன்வாய் தங்குதியிக் காலந் தனில்.” எனவும்,

“முன்னு ளிருவர்க்கும் யாக்கையொன் றாக முயங்கினம்யாம் பின்னுட் பிரியன் பிரியையென் றாயினம் பேசலுறு மிந்நாட் கணவன் மனைவியென் றாயின மெண்ணினினிச் சின்னா ளி லெப்படி யோமன்ன நீயிங்கு செப்புக்கவே.” எனவும் வரும் முறையேகாண்க.

௫௨. மாற்றுநிலையணி.

இது இழிவாகிய பொருளைக்கொடுத் துயர்வாகிய பொருளைவாங்குதலைச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் பரிவிர்த்தியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “சடாயு கிழவுடம்பைத் தான்கொடுத்துப் பெற்றான்
கெடாததொரு கீர்த்தி யுடம்பு.”

௫௩. ஒழித்துக்காட்டணி.

இது ஒருபொருளையோரிடத்திலையென வொழித்து மற்றோரிடத் துண்டென்று நியமித்தலாம். இதனை வட நூலார் பரிசங்கியாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “சிறைபடுவ புட்குலமே யன்றிநின் றேயத்
திறைவமக் கட்கு ளிலை” எனவரும்.

“சிந்துநிகர் தானையாய்த் தீத்தொழிலைச் செய்வோர்க
னந்தணரே நின்னாட் டகத்து.”

இதில், ஒழிப்புச்சொல்லானது தொக்கு நின்றது.

௫௪. உறழ்ச்சியணி.

இது சமானமாகிய வலியையுடைய வீரண்டு பகூங் களைக்காட்டி விகற்பித்தலாம். இதனை வடநூலார் விகல் பாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “தலையையே னும்விரைந்தெந் தார்வேந்தர்க் கோர்நின்
சிலையையே னும்வளைத்தல் செய்.”

௫௫. கூட்டவணி.

இதனை வடநூலார் சமுச்சயாலங்காரமென்பர். அது இரண்டுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. பகையில்லாமையா லொருகாலத்திற்
கூடத்தக்க பொருள்களுக்குக் கூட்டத்தைச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “நின்சீ ருருவு வெளிப்படுத னோக்கி நோக்க நிலைதளரு
மென்பு ரெருக விளமுலைமேற் புலனு முனிந்தா யெனவருந்து
மன்போ டே நீர்த்தனன்போ னைக்கு மகன்றா யெனவெளியிற்
பின்போ தருநல் லுணர்விழந்த பித்தர் போலப் பேதுறுமால்.”

இதில், நிலைதளர் தல் புல்லல் நகைத்தல் முதலிய கூடின.

உ-வது. பலகாரணங்கள் கூடுதலா லொருகாரியம் பிறத்தல்.

உ-ம். “குலமு முருவுங் குணமுந் திருவு
நலமுமுயர் கல்வி நயமும்—வலமுஞ்
செருக்கைவினைக் கின்றனவிச் செம்மற்கு நாளுந்
திருக்கறநன் மாண்பிற் செறிந்து.”

ருசு. வீணைமுதல்விளக்கணி.

இது ஒரு கர்த்தாவைச் சேர்ந்த முறையுள்ள பல செய்கைகளை முறைபிறழாமற் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் காரகதீபகாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “துயில்கின்றான் வாசநீர் தோய்கின்றான் பூசை
பயில்கின்றான் பல்சுவைய வுண்டி—யயில்கின்றான்
காவலனைன் றேங்குகடைக் காப்பவராத் தள்ளுணுமிப்
பாவலரைப் பொன்னேகண் பார்.” எனவரும்.

ருள. எளிதின்முடிபணி.

இது ஒருவன் ரெயத்தொடங்கிய காரிய மற்றொரு காரணவுதனியா லெளிதின்முடிதலாம். இதனை வடநூலார் சமாதியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “மதிதுதலாட் கியானூடன் மாற்றத் தொழும்போ
லுதவிமுகில் செய்தன் றெலித்து.”

ருடி. விறல்கோளணி.

இது வலியுடைய பகையின்மேலாதல் அதனது தன்மையின்மேலாதல் பராக்கிரமித்தலைச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் பிரத்தியநீகாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “வண்டினந்தே னூட்டிமரை வாட்டலிற்சிற் தற்கொடு
கண்டதுதிங் கட்டுக் களங்கு.” இது பகை. [போய்க்
“தாக்குவிழிக் குத்துணையாய்ச் சார்ந்திலங்கு காதைக்கீ
ழாக்கிரின்ற நீலத் தலர்.” இது பகைத்துணை.

ருசு. தொடர்நிலைச்செய்யுட்போருட்பேறணி.

இது ஒருபொருளைச் சொல்லத் தண்டாபூபிகா நியாயத்தினான் மற்றொருபொருடோன்றுதல். [தண்டாபூபிகா

நியாயமாவது தண்டத்தை யபகரித்தலினாலதனிற்சேர்த்து வைத்த அப்பமுதலிய வுணவபகரிக்கப்படுதலுந்தானே விளங்கல்.] இதனை வடநூலார் காவியார்த்தபத்தியலங்கார மென்பர்.

உ-ம். “மங்கைமுகந் திங்களையே வாட்டிற் றறைகுவதென் பங் ஈயமென் போதுபடும் பாடு.” எனவரும்.

சுய. தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி.

இது சாதிக்கத்தக்கபொருளைவாக்கியார்த்தத்தினாலா யினும் பதார்த்தத்தினாலாயினு மவ்விரண்டினாலுமாயினுஞ் சாதித்தலாம். இதனை வடநூலார் காவியலிங்காலங்கார மென்பர்.

உ-ம். “காம நினைவென்றேன் கண்ணுதலோ னென்மனத்தின் மீமருவு கின்றான் விடாது.”

இதில், பின்வாக்கியார்த்தத்தைக்கொண்டு வெல் லுதல் சாதிக்கப்பட்டது. இது வாக்கியப்பொருட் செய் யுட்குறி.

“மிளிர்நீறே மீசன் விழிமணியே வாழி
தெளியுமையான் மீதணியுஞ் சீரா—லுளதாய
வின்பவெளி யைக்கவர்வீ டென்னுமோ கத்தமுந்தத்
கன்பினைன் டெல்வே னமைந்து.”

இதில், வீட்டைதலை மோகமாகச்சொல்லுத லப்பிரகித்தமாகையா லது சுகவொளியை யபகரித்த லென்னும் பதார்த்தத்தினுற் சாதிக்கப்பட்டது. இது பதப்பொருட்செய்யுட்குறி.

“கலைதேர் புலமைந்றை காரிகையா லோர்சன்
றிலேமேற்கோட் பட்டதெக்கே சஞ்சீர்—நிலையதற்குப்
பேசுவிவங் காங்கவரி பின்புறங்கொள் சாமனையை
யேசுறயார் சொல்வா ரினை.”

இதில், புலமையிற்சிறந்த காரிகையாற் சிரமேற் கொளப்பட்ட தெக்கேசமென்னும், வாக்கியார்த்தமும் விலங்கு பின்முறங்கொண்டவென்னும் பதார்த்தமுஞ்

சேர்ந்து காரிகைகூந்தற்குச் சாமரையொப்பாகாமை சாதிக்கப்பட்டது. இது இருமைச்செய்யுட்குறி.

சுக. வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி.

இது பொதுப்பொருளாற் சிறப்புப்பொருளையுஞ் சிறப்புப்பொருளாற் பொதுப்பொருளையுஞ் சாதித்தலாம். இதனை வடநூலார் அர்த்தாந்தாநியாசாலங்காரமென்பார்.

உ-ம். “நிறைவாரி யைத்தாண்டி நீன்று னனும்
னறைபெரியோர்க் கென்றோ வரிது.”

இதில், பெரியோர்க்கரிதில்லையென்னும் பொருளால் அனுமன் கடலைத்தாண்டி நின்றனென்னும் வானியமாகிய சிறப்புப்பொருள் சாதிக்கப்பட்டது.

“ஊரங் கணனீ ருரவுநீர்ச் சேர்ந்தக்காற்
பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தமா—மோருங்
குலமாட்சி யில்லாருங் குன்றுபோ னிற்பார்
நலமாட்சி நல்லாரச் சார்ந்து.”

இதில், முன்னிரண்டடியிற் சொல்லப்பட்ட சிறப்புப்பொருளாற் பின்னிரண்டடியாலுஞ் சொல்லப்பட்ட வர்ணியமாகிய பொதுப்பொருள் சாதிக்கப்பட்டது.

தாழ்ந்தோ ருயர்வ ரென்றுமிக வுயர்ந்தோர் தாழ்வ ரென்றுமறஞ் சூழ்ந்தோ ருறாக்கு முறைகண்டா மதில்கூழ் கிடந்த தொல்லகழி தாழ்ந்தோ ரனந்தன் மணிமுடிமே னின்றன றுயர்ந்து தடவையைச் சூழ்ந்தோர் வரையி னுதிப்பவன்றாட் கீழ்நின்ற துபோய்ச்சூழெயிலே.

இதில், பின்சொல்லப்பட்ட வர்ணியமாகிய சிறப்புப்பொருளான் முன்சொல்லப்பட்ட அவர்ணியமாகிய பொதுப்பொருள் சாதிக்கப்பட்டது. பிறவுமன்ன.

சுஉ. மலர்ச்சியணி.

இது சிறப்புப்பொருளைச் சாதித்தற்குப் பொதுப் பொருளையு மீட்டு மப்பொதுப்பொருளைச் சாதித்தற்கு மற் றொரு சிறப்புப்பொருளையுஞ் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் லிகஸ்வராலங்காரமென்பார்.

உ-ம். “தேடு மணிபலவுஞ் சேரிமைய மால்வரைக்குக்
கூடுபனி யாலோர் குறைவுண்டோ—நீடுபல
வின்குணத்திற் குற்றமொன் நிந்து பலகதிரிற்
புன்களங்கம் போலடங்கிப் போம்.”

இதில், முன்னிரண்டடியிலுஞ் சொல்லிய சிறப்
புப்பொருளைச் சாதிக்கப்பலகுணங்களிலொருகுற்ற மறை
யுமென்னும் பொதுப்பொருளைச் சொல்லி அதைச் சாதித்
தற்குச் சந்திரகிரணங்களிற் களங்கம்போ லென்னுஞ்
சிறப்புப்பொருள் கூறப்பட்டது.

கூடு. கற்றோர்நவீற்சியணி.

இது மிகுதிதருக் காரணமாகாததை அதற்குக் காரண
மாகச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் பிரேளடோக்தி
யலங்காரமென்பா.

உ-ம். “தக்கவிவள் கண்யமுனை தன்னி லலர்குவளை
யொககுங் கருமை யுள.”

இதில், குவளையின்கருமை மிகுதிக் கேதுவாகாத
யமுனையிற் பிறத்த லேதுவாகச் சொல்லப்பட்டது.

“ஐந்தாரு வின்மலர்த்தா தங்காம தேனுவின்பால்
சிந்தா மணியினொளி சீர்த்தனத—னந்தா
யுயிர்ப்பினொடு சங்கர்தி யுள்வெளியைந் தாலும்
வியப்பவிவற் றந்தான் விதி.” இதுவுமது.

கூடு. உய்த்துணர்வணி.

இது ஒருகாரியமுற்றுப் பெறுதற்குஐந்திவ்வாறுமெனி
னென ஓதித்தலாம். இதனை வடநூலார் சம்பாவனூலங்கார
மென்பா.

உ-ம். “சேடு மூங்க் கோன்புகழைச் சேடனவி லத்தொடங்கிற்
பீடுமே முற்றுப் பெறும்.”

கூடு. பொய்த்தற்குறிப்பணி.

இது ஒருபொருளைப் பொய்யாக்குதற்கு மற்றொரு
பொய்ப்பொருளைக் கற்பித்தலாம். இதனை வடநூலார்
மித்தியாத்தியவசிதியலங்காரமென்பார்.

- உ-ம். “வான்பசுந்தோல் போற்சுருட்ட வல்லோன் பசுபதியைத் தான்பரவா தெய்துநூஉம் வீடு.”
 “விண்மலர்த்தார் வேய்ந்தோனே வேசையரைத் தன்வசமாப் பண்ணுதற்கு வல்லனென் பார்.” எனவரும்.

சுசு. வனப்புநிலையணி.

இது வர்ணியத்தை விசேஷியமாக்கிக்கொண்டு வர்ணிக்கவேண்டிய வாக்கியார்த்தத்திற் கொப்பாகிய மற்றொரு வாக்கியார்த்தத்தை வர்ணித்தலாம். இதனை வடநூலார் லலிதாலங்காரமென்பர்.

- உ-ம். “பெருகறன்முற் றும்போன பின்ககாசோ லற்கித் திருவனையாள் வேட்டல் செய்யும்.”

இதில், சிறிதன்போடு வந்த நாயகனையிகழ்ந்து மற்றொருத்தியிடத்தி லவன்போனபின்பு, தன்னைத் தூது விடவிரும்பிய நாயகியைக் குறித்துத் தூதி தான்சொல்ல வேண்டியதற்கொத்த நீர்போயபின் ககா கோலல் கூறினாள்.

சுசு. இன் ப வ ணி.

இதனை வடநூலார் பிரஉநர்ஷ்ணாலங்காரமென்பர். அது மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. முயற்சியின்றிவிரும்பப்பட்டகாரியஞ்சித்தித்தல்.

- உ-ம். “தன்னு யகன்விழைந்த தையலையே தூதாக வன்னுன்க னுய்த்தா ளணங்கு.”

உ-வது. விரும்பப்பட்டபொருளினுழிகமாகியபொருள்சித்தித்தல்.

- உ-ம். “மழுங்குவிளக் கைத்தாண்ட மங்கையெழும் போது செழுங்குகிர்தோன் றிற்றிருள்கால் சீத்து.”

ங-வது. உபாயஞ்சித்தித்தற்பொருட்டுச்செய்யமுயற்சியாற் பலமே சித்தித்தல்.

- உ-ம். “தங்கு நிதியஞ் சனமூ விகையகழ்ந்தோ னங்குநிதி யேகண்டா னன்று.”

சுஅ. துன் பவணி.

இது விரும்பப்பட்ட பொருளைக்குறித்து முயற்சி செய்வதற்குப் பகைப்பொருள் கிடைத்தலாம். இதனை வடநூலார் விஷாத்நலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “சோருஞ் சுடர்விளக்கைத் தூண்டு கையிலவிந்த தாருமிடர் கூர வகத்து.”

சுகூ. அகமலர்ச்சியணி.

இது ஒன்றன் குணகுற்றங்களான் மற்றொன்றற்கு அவையுளவாதலைச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் உல்லாசாலங்காரமென்பர். அஃது நான்குவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. குணந்திறுந்திறந்தைச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “இக்கற் பின்னமூழ்கித் தூய்மைசெயு மோவெனையென்றக்கங்கை கொள்ளு மவா.”

இதில், கற்பினள் பெருமைக்குணத்தாற் கங்கைக்குப் பரிசுத்தகுணஞ் சொல்லப்பட்டது.

உ-வது. குற்றந்திறுந்திறந்தைச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “சினக்கதிர்வேல் வேந்தேநின் றெவ்வர் மடவார் வனத்திலடைந் தோடுங்கான் மாழ்கித்—தனத்திலுற வைத்தபெருந் திட்பமடி வையாத நான்முகனை மைத்தவிழி நீருகவை வார்.”

இதில், பாதங்களின் மென்மைக்குற்றத்தால் வீணாக முலைகளிற் கடினத்தைவைத்த நான்முகனின்தை கூறப்பட்டது.

ங-வது. குணந்திறுந்திறந்தைச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “நாறாத் தகடேபோ னன்மலர்மேற் பொற்பாவாய் நீராய் நிலத்து விளியரோ—வேராய புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய்நீ பொன்போலு நன்மக்கள் பக்கந் துறந்து.”

இதில், நல்லோர் பெருமைக்குணத்தாற் திருமகளுக்கு அவரையடையாமைக்குற்றங் கூறப்பட்டது.

சு-வது. துஹத்திஹ்துணத்தைச்சோல்வதல்.

உ-ம். “கோவடுவேற் கொற்றவநீ கொல்லாமை விட்டதுவே
சேவகர்க்குப் பேரு தியம்.”

இதில், அரசன் கொடுமைக்குற்றத்திஹற் கொலை
யின்றிப் புறம்போதற்குணஞ் சொல்லப்பட்டது.

எய். இ க ழ் ச் சி ய ணி.

இது ஒன்றன்குணகுற்றங்களான் மற்றொன்றற்கு
அவைபுளவாகாமையைச் சொல்லுதலாம். இதனை வட
நூலார் அவக்ஷியாலங்காரமென்பர். அது இரண்டுவகைப்
படும். அவற்றுள்,

க-வது. குணத்திஹ்துணமுண்டாகாமை.

உ-ம். “ஆழ வழுக்கி முகக்கினு மாழ்கடனீர்
காழி முகவாது நானாழி.”

இதில், கடலின்பெருமைக்குணத்தா னாழிக்கு
அதிக நீர் கொள்ளலாகிய குணமுண்டாகாமை கூறப்
பட்டது.

உ-வது. துஹத்திஹ்துஹ்துணமுண்டாகாமை.

உ-ம். “சமலமலர் தற்கண்டு கூம்புதலாற் காம
ரமுதகிர ணற்கென் குறைவு.”

இதில், சமலங் கூம்புதற்குற்றத்தாற் சந்திர
னுக்குக் குறைவாகிய குற்றமுண்டாகாமை கூறப்பட்டது.

எக. வே ண் ட ல ணி.

இது குற்றத்தாற் குணமுண்டாதலைக்கண்டு அக்குற்
றத்தைப் பிரார்த்தித்தலாம். இதனை வடநூலார் அங்குஷியா
லங்காரமென்பர்.

உ-ம். “வெண்டிரு நீறு புனையுமா தவர்க்கு
விருந்துசெய் துறுபெரு மிடியுங்
கொண்டநல் விரதத் தினைக்கும்யாக் கையுநீ
கொடியனேற் கருளுநா ளுளதோ.”

எஉ. இ லே ச வ ணி.

இது குற்றத்தைக் குணமாகவுங் குணத்தைக்குற்றமாகவுஞ் சொல்லுதலாம்.

உ-ம். “பறவைக ளெலாமனப் படியே திரிதரக்
குறைவிலிக் கிளிக்குக் கூட்டுச்
சிறைதீங் கிளவியிற் சேர்பய னாமே.”

இது அரசனுக்கினியனாய்த் தன்னினிங்கி அவன் புரத்து நெடுநாளாகவிருக்குங் கல்விசான்ற புதல்வனைப் பார்த்தற்கு விரும்பிய தந்தையாற் சொல்லப்பட்டது. இதில், மதுரச்சொல்லாகிய குணம் பஞ்சரச்சிறைக்குக் காரணமாகையாற் குற்றமாகவும் மதுரச்சொல்லில்லாமை யாகிய குற்றம் வேண்டியவாறு திரிதற்குக்காரணமாகையாற் குணமாகவுஞ் சொல்லப்பட்டன.

எஃ. கு றி றி லே ய ணி.

இது புகழ்பொருளை யுணர்த்துஞ்சொற்களாற் குறித் தறிதற்குத் தகுதியாகிய பொருளைச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் முத்திராலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “மந்தா கினியணி வேணிப் பிரான்வெங்கை மன்னவநீ
கொந்தார் குழன்மணி மேகலை நூனுட்பங் கொள்வதெங்ஙன்
சிந்தா மணியுந் திருக்கோ வையுமெழு திக்கொளினு
நந்தா வுளையை யெழுதலெவ் வாறு நவின்றருளே.”

இதில், சிந்தாமணி முதலிய செய்யுள் குறிக் கப்பட்டன.

எசு. அரதனமாலையணி.

இது சொல்லத்தொடங்கிய பொருள்களை முன்பின் முறைவழுவாது வரச்சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் ரத்னாவளியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “உனதுபிர தாப முயிரிழந்த தெவ்வர்
மனைவியரா னோறுப்பின் மண்ணுஞ்—சினவிழியி
னாரமுநெஞ் சிற்றீயு நாகியிற்கா லும்மறிவி
னாரும் வெளியுருவு மாம்.”

இதில், பஞ்சபூதங்களு முறைபிறழாமற் சொல்லப்பட்டன.

எடு. பிறிதின் குணம்பெறலணி.

இது ஒருபொருளானது தன்குணத்தையிழந்து பிறிதொன்றின் குணத்தைக் கவர்தலாம். இதனை வடநூலார் தத்குணாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “இவண்முகக் கணிமுத் திதழொளியாற் பெற்ற துவண்பதம ராகத் தொளி.”

இங்கே குணம் - சுவை யொளியுரோசை நாற்ற முதலியன.

எசு. தொல்லுருப்பெறலணி.

இதனை வடநூலார் பூர்வருபாலங்காரமென்பர். அது இருவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. ஒன்றும்நிறென்றன்துணத்தையடைந்திருந்துமீட்டுத் தன்துணத்தையெயடைதலாம்.

உ-ம். “நித்தன் களக்கறையா னீலுருக்கொள் சேடனுன்சீ ருற்றடைந்தான் நன்முன் னுரு.”

உ-வது. ஒருபொருள் விகாரத்தை யடைந்தபோதிலும் பூர்வதிசையைச் சொல்லுதலாம்.

உ-ம். “வளியால் விளக்கவிந்து மாதுளத்தி னுண மொளிமே கலைசெயலா லுண்டு.” எனவரும்.

“நின்னொடு முரணிய நிருபர்நா டழிந்து
மரசுக ளுறையிடத் தரசுக ளுறையு
மாவின்ம் பொருந்திட மாவின்ம் பொருந்து
மத்திகள் வாழிடத் தத்திகள் வாழு
முரசொலி கெழுமணி முன்றிற்
பரசுசீர் சிறந்த பண்புடை வேந்தே.” இது சிலேடை.

எள. பிறிதின் குணம்பெருமையணி.

இது ஒருபொருளானது தன்னோடு சம்பந்தித்த பிறிதொன்றன் குணமடையாமையாம். இதனை வடநூலார் அதத்குணாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “புனைகழற்கா னங்கோன் புகழ்திசைவே ழங்க
ணனைமதத்திற் றேய்ந்து நயவார்—மனைவியர்வாட்
கண்மை யறத்துடைத்துங் காமர் மதிபோல
வெண்மையுடைத் தாய்விளங்கு மே.”

புகழ் கரிதா காமை காண்க.

எயு. தன்குணமிகையணி.

இது மற்றொன்றன் சார்பினாலே தனதியற்கைக்
குண மிகுதலாம். இதனை வடநூலார் அங்குணாலங்கார
மென்பர்.

உ-ம். “வார்செவிசேர் காவில்லர் மானையாய் நின்கடைக்கட்
பார்வையினுன் மிக்ககரும் பண்பு.”

இதில், கடைக்கட்பார்வையின்சார்பினுற் குவளை
யின் கருமைக்கு மிகுதல் சொல்லப்பட்டது.

எகூ. மறைவணி.

இது பொதுக்குணத்தினு லிரண்டுபொருள்களுக்கு
வேற்றுமை தோன்றுமையாம். இதனை வடநூலார் மீலிதா
லங்காரமென்பர்.

உ-ம். “பேதமுறத் தோன்றுதிப் பேதையியற் கைச்சிவப்பார்
பாதமுற ஆட்டியசெம் பஞ்சு.”

உயு. பொதுமையணி.

இது ஒப்புமையா லிரண்டுபொருள்களுக்கு விசேஷந்
தோன்றுமையாம். இதனை வடநூலார் சாமானியாலங்கார
மென்பர்.

உ-ம். “வண்பதும் வாவி யடைந்தமட வார்வதனம்
பண்பி னறியப் படா.”

உக. மறையாமையணி.

இது பொதுக்குணத்தினு லொற்றுமையுடைய விர
ண்டுபொருள்களுக் கொருகாரணத்தால் வேற்றுமை
தோன்றுதலாம். இதனை வடநூலார் உந்மீலிதாலங்கார
மென்பர்.

உ-ம். “ஒழுகுறு மருவி யீட்ட மொலியினை குவெண் டிங்கள் பழகுறு முடற்க ளங்காற் பாகசா தனன்கூர்ங் கோட்டு மழகளி றுமிழ்ம தத்தான் மலர்மிசைக் கடவு னூர்தி யழகுறு நடையா லன்றி யறிதரப் படாவக் குன்றில்.”

இது கைலாசவர்ணனை.

அஉ. சி ற ப் ப ணி.

இது ஒப்புமையாற் பொதுமையுற்றிருந்த விரண்டு பொருள்களுக் கொருகாரணத்தால் விசேஷன் தோன்று தலாம். இதனை வடநூலார் விசேஷகாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “விதுவெழலுஞ் சோர்வுறலான் மின்னார் முகத்திற் பதுமமலர் வேறு படும்.”

அங். இ றை ய ணி.

இதனை வடநூலார் உத்தராலங்காரமென்பர். அது இரண்டுவகைப்படும் அவற்றுள்,

க-வது. மறைப்பிறை.

இது ஒரபிப்பிராயத்தைத் தன்னுண்மறைத்து வைத் துக்கொண்டிருக்கின்ற வுத்தரத்தைச் சொல்லுதலாம்.

உ-ம். “மாயையையகன்ற னடக்கக்கா லெழுமோ வாயிடை மாற்ற மொன்றுண்டோ,பொயொரு விடைய முணமனம் வருமோ பொருந் துறு பகலிர வுளவோ, காயமு முயிருங் கலந்துவாழ் வுறுமோ கண் டன மெனவெனை யொருவர், நீயறி வுறவிங் குரைப்பவ ருளரோ நேரிழர் யென்றன னிமலன்.”

மாயை பிரிவப்பெயரினள். பிரிவுண் மறைந்தது.

உ-வது. வியப்பிறை.

இது ஒருவினாவிற்கு அதனையே விடையாகவும், பலவினாக்களுக்கு ஒன்றே விடையாகவுஞ் சொல்லுதலாம்.

உ-ம். “என்பணி பூண்டா னிறைவன்.”

இதில், என்பணி - யாதுபூணெனவும், எலும்புப் பூணெனவுமாம்.

“மாதவன்கைக் கொள்வதெது மந்திரமீ சற்றேது காதலுறு மஞ்சக் கரம்.”

அசு. நட்பவணி.

இது பிறர்கருத்தை யறிந்துகொண்டு கருத்தோடு கூடிய செய்கையா லெதிர்மொழி கொடுத்தலாம். இதனை வடநூலார் சூக்ஷ்மாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “காதலன் மெல்லுயிர்க்குக் காவல் புரிந்ததாற்
பேதைழ ராயம் பிரியாத—மாதர்
படரிருள்கால் சீக்கும் பகலவனை நோக்கிக்
குடதிசையை நோக்குங் குறிப்பு.”

இதில், மாதர் கூட்டத்திலிருக்கின்ற தலைவி தலை வன்கருத்தை யறிந்து தன்செய்கையா விரவிடைவருக வென்று சொல்லியது காண்க.

அரு. கரவுவெளிப்படுப்பணி.

இது ஒருவரது மறைத்த செய்கையை, அதனைத்தா னறிந்த கருத்தோடுகூடிய தன்செய்கையால் வெளிப் படுத்தலாம். இதனை வடநூலார் பிகிதாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “கடிமனைக்குக் காலைவரு காவலற்குத் துஞ்சும்
படிவிரித்தா ளோரணங்கு பாய்.”

இதில், காலையி லமளிவிரித்தலா விராமுழுதும் பரத்தையரில்லிற் கண்டுஞ்சாதிருந்தமை வெளிப்படுத்தப் பட்டது.

அசு. வஞ்சநவீற்சியணி.

இது ஒருகாரணத்தானிகழ்ந்த சத்துவமாகிய குண த்தை மற்றொரு காரணங்கூறி மறைத்தலாம். இதனை வட நூலார் வியாஜோக்தியலங்காரமென்பர். சத்துவமென்பன : கண்ணீர்வார்தல்-புளகரும்பல் - வியர்த்தல் - நகைதோன் றன் முதலியவாம்.

உ-ம். “கல்லுயர்தோட் கிள்ளி பரிதொழுது கண்பனிசோர்
மெல்லியலார் தோழியர்முன் வேறென்று-சொல்லுவராற்
பொங்கும் படைப்பரப்பின் மீதெழுந்த பூந்துகன்சேர்ந்
தெங்கண் கலுழ்ந்தன வென்று.”

இதில், சோழனைக்கண்ட மங்கையர் தாங்கொண்ட மயனோயினு லுளதாகிய கண்ணீர்வார்தலைச சேனா பராகத் தா லுளதாயதெனத் தோழியாக்கு மறைத்தது காண்க.

௮௭. குறிப்புநவீற்சியணி.

இது ஒருபொருளைக்குறித்துச் சொல்லவேண்டியதை மற்றொருபொருளைக் குறித்துச் சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் கூடோத்தியலங்காரமென்பார்.

உ-ம். “பிறன்புலத்தில் வாய்நயச்சொல் பெப்புடன்கொள் காளாயிறைவனடை கின்றனன்விட் டேகு.”

இது மறைவிடத்திற பிறன்மனையான் வாய்ச சொல்லைக்கேளாநிற்கும விடனைக்குறித்துச் சொல்லவேண்டியதைப் பிறனவினைநிலத்தி னெல்லைமேய்கின்ற நெருதைக்குறித்துச் சொல்லியது காண்க. சொல் - நெல்லு மொழியுமாம்.

௮௮. வெளிப்படைநவீற்சியணி.

இது சிலைஷயான் மறைத்தபொருளைப் புலவன் வெளிப்படுத்தலாம். இதனை வடநூலார் விவிர்தோத்தியலங்காரமென்பார்.

உ-ம். “பிறன்புலத்தில் வாய்நயச்சொல் பெப்புடன்கொள் காளாயிறைவனடை கின்றனன்விட் டேகு—துறையெனைப் பண்பி னுணரப் பகாந்தான் குறிப்பாக நண்பினுயர் பாங்கு நயந்து.”

௮௯. யுத்தியணி.

இது தனது மாமத்தை மறைத்தறபொருட்டுச்செய்கையாற பிறரைவஞ்சித்தலாம்.

உ-ம். “மாணிழையா ளன்பன் வடிவைப் படத்தெழுதும் பாணியிலங் கோர்சிலர்தன் பாங்கருற—நாணிமுகக் கோட்டினுள் சித்திரித்த கோலவுரு வின்கரத்திற் றீட்டினுள் கன்னந் சிலை.”

இதில், தன்கணவனுருவைக் கருப்புவிடில்லெழுதி வேறுபடுத்திப் பிறரைவஞ்சித்தது காண்க. பாணி-காலம்.

கூய. உலகவழக்குநவீற்சியணி.

இது உலகவழக்கச் சொல்லைத் தழுவிக்கொண்டு சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் லோகோத்தியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “அண்ணனி பேசாதைந் தாறுமா தம்வளையிற்
கண்ணைமு டிக்கொண் டிரு.”

கூக. வல்லோர்நவீற்சியணி.

இது அவ்வுலகவழக்கச்சொல்லே மற்றொருபொருளையுட்கொண்டிருத்தலாம். இதனை வடநூலார் சேகோத்தியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “பறிமலர்ப்பூங் குஞ்சியாய் பாம்பேபாம் பின்கா
லறியுமுல கத்தென் றறி.”

இதில், ஒருவன் மற்றொருவன் செய்தியைத் தன்னைக்கேட்க, அவன் சம்பந்திருக்கின்றவனைக்காட்டியிவனுக்கே அது தெரியுமென்று சொல்லுங்கருத்தை யுட்கொண்டிருத்தல் காண்க.

கூஉ. மடங்குதனவீற்சியணி.

இது ஒருவரொருபொருளை யறிவுறுத்தற்குச் சொல்லிய சொல்லுக்கு மற்றொருவன் சிலைஷயினாலாதல், எடுத்தல் படுத்தன் முதலிய விசைவிசாரத்தினாலாதன் மற்றொருபொருளைக் கற்பித்தலாம். இதனை வடநூலார் வக்ரோத்தியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “என்பிழைநெஞ் சிற்பொறுமென் றோ தவர சென்பிழைசே
மன்பொறுக்கு நெஞ்சிலென்றாண் மாகு.”

கூங். தன்மைநவீற்சியணி.

இது சாதிசுபாவதருமத்தையாவது தொழிற்சுபாவ தருமத்தையாவது சொல்லுதலாம். இதனை வடநூலார் சுபாவோத்தியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “அப்பூருஞ் செஞ்சடைமே லம்புலியைப் பார்த்துப்பார்த்
தெப்போதுஞ் சீத்துப்பூத் தென்னுமே—வெப்போடும்
வாலங்காட் டாநிற்கும் வாயங்கா வாநிற்கு
மாலங்காட் டான்பூ ணரா.” இது சாதித்தன்மை.

“புதுமணத்த காதலனும் பூவையும்புன் வாயி
லெதிருற்று நாண்டமார்கண் டெய்திக்—கதுமென்
றொருவர்க் கொருவர் வழிவிடப்பல் காற்பின்
னிருவரும்போய் மீள்வ ரெதிர்” இது தோழிற்றன்மை.

கூசு. நிகழ்வின்விற்சியணி.

இது முன்னடந்ததையேனும் பின்னடப்பதையேனு
மப்போது நடக்கிறதாகச் சொல்லுதலாம். இதனை வட
நூலார் பாவிகாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “பிரிவுணர்ந்த வந்நாளப் பேதைவிழிக் கஞ்சஞ்
சொரிதரளம் யான்றூர நாட்டின்—மருவலுறு
மிப்போதுங் காண்கின்றே நென்செய்கோ விங்கிதற்குத்
துப்போது தோழநீ சூழ்ந்து.” இது நடந்தது.

கூரு. வீறுகோளணி.

இது செல்வமிகுதியையேனும் புகழ்த்தக்க வொரு
சரித்திரத்தைப் புகழ்பொருளுக் கங்கமாகவேனுஞ் சொல்
லுதலாம். இதனை வடநூலார் உதாத்தாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “மணிப்பொற் குழைகொண்டு கோழியெறி வாழ்க்கை
யணிப்பொற் கொடிகா ணவன்.” இது செல்வமீதுதி.

“உமையா ளருந்தவஞ்செய் யொண்கச்சி யூரே
யெமையாள் பரமற் கிடம்.”

கூசு. மிகுதிநவற்சியணி.

இது ஆச்சரியப் படத்தக்கதாகவும் பெய்யாகவு
மிருக்கின்ற கொடை செளரிய முதலியவற்றைப் புகழ்த
லாம். இதனை வடநூலார் அதியுத்தியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “ஒதுபுகழ்த் தாதாவாய் நீபுறவிப் போதுலகி
லாதுலர்கள் கற்பகமா ளர்.” இது பெருங்கோடை.

“உன்பிரதா பத்தழலின் வற்றுகட லொன்னவர்மா
னன்னவர்கண் ணீரினிதைந் தன்று.” இது செளரியம்.

கூள. பிரிநிலைநவற்சியணி.

இது பெயர்ச்சொற்களுக்கு உறுப்பாற்றலான் மற்
றொருபொருளைத் தந்துரைத்தலாம். இதனை வடநூலார்
நிருத்தியலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “நலனாயில ராக்குபழி நண்ணுதலால் வேத
வலரவனென் றுன்னையறை வார்.”

கூ.டி. விலக்கணி.

இது பிரசித்தமானதாகியு மபிப்பிராயத்தோடுகூடியு
மிருக்கின்ற விலக்கைச்சொல்லுதலாம். இதனை வடநூ
லார் பிரதிஷேதாலங்காரமென்பர்.

உ-ம். “சூதாடு வோய்குத மன்று சொரிகணைகண்
மீதாடு பூசலிது மெய்.”

இதில், போரிற் சூதத்தன்மையி னில்லாமை
பிரசித்தமாகவுளதாகவும், அன்றென்னும்விலக்குநீ சூதாட்
டத்தன்றிப் போரிற் சமர்த்தனல்லையென்னு மிகழ்ச்சியை
யுட்கொண்டிருக்கின்றது. இது சகுனிக்குச்சொன்னது.

கூ.க. விதியணி.

இது பிரசித்தமாகிய பொருளின் விதியானது ஓரபிப்
பிராயத்தோடு கூடிவருதலாம்.

உ-ம். “குயில்குயிலே யாகுங் குவலயத்திற் சீர்மிக்
குயர்வசந்த கால முறின.”

இதில், குயிலுக்குக்குயிற்றன்மையை விதித்தல்
வினாய் இளவேனில்வரின் மதுரவோசையைச் செய்யு
மென்பதை யுட்கொண்டிருக்கின்றது.

ஈ. ஏதுவணி.

இது இரண்டுவகைப்படும். அவற்றுள்,

க-வது. காரணத்தைக் காரியத்துடன் சேர்த்துச்சொல்லுதல்.

உ-ம். “பெருந்திங்க டோன்றுமே பெய்வனாயார் நெஞ்சிற்
பொருந்துட றீர்த்தற் பொருட்டு.”

இதில், ஊடறீர்த்தல்-காரியம். தோன்றுதல்-காரணம்.

உ-வது. காரணத்தையுங் காரியத்தையுங்

அபேதப்படுத்திச் சொல்லுதல்.

உ-ம். “கூர்கொணெடு வேலுடைநங் கோன்கடைக்கட் பார்வையே
சீர்கொள்கவி வாணர் திரு.”

பொருளணி முற்றிற்று.

சொல்லணி.

இது மடக்குஞ்சித்திரமுமென விருவகைப்படும். இவை பெரும்பயனுடையவல்ல. மேற்சொல்லப்பட்ட வணிக னுட் செய்யுளகத்திரண்டு முதலியன கூடிவரின், ஒருவ ரணியும் பலவணிகளின் கூட்டத்தைப்போல மிக்கவழகைச் செய்து நின்றலால், வேறணியாகவே கொள்ளவேண்டும்.

அது சேர்வையணியும் கலவையணியும் என விரு வகைப்படும். அவற்றுள்,

சேர்வையணி.

எள்ளுமரிசியுஞ் சோந்தாற்போல விளங்குகின்ற பேதத்தையுடைய பலவணிகளது சேர்கையாம். இதனை வடநூலார் சம்சிருஷ்டியலங்காரமென்பர். அது மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள்,

க. பொருளணிச்சேர்வை. இது பொருளணிகள் பலசேர்ந்து வருதலாம்.

உ-ம். “காரிரு ளங்கங் களைப்பூசல் போன்றிடுமெம்
மாரியைவா னம்பெய் வதுமானும்—பேருலகிற்
நீயரைச்சேர்ந் தாங்கே சிறிதும் பயன்படா
வாயினவா லந்தோ விழி”—இதில், இரண்டு தற்குறிப்பு
மோருவமையுஞ் சோந்து வந்தமைகாண்க.

உ. சொல்லணிச்சேர்வை. இது சொல்லணிகள் பலசேர்ந்து வருதலாம்.

உ-ம். “கந்தரங் காணந் தனிற்சென் றடங்கிலென் காசிக்கநே
கந்தரங் காணந்த நண்ணிலென் கன்னியா கட்டளகக்
கந்தரங் காணந்த நின்றா டெழிற்செந்தில் கண்டிறைஞ்சிக்
கந்தரங் காணந்த நல்கச் சனனங் கடந்திலரே.”

இது நிரோஷ்டகமும் யமகமும்பலவது வந்தது.

ஈ. சொற்பொருளணிச்சேர்வை. இது சொல்லணி யும் பொருளணியுஞ் சேர்ந்துவருதலாம்.

உ-ம். “ஆன்றார்ந்த காவி னளியாடு பூந்தேன்
மான்நீன்ற வேரன் மணியீர்ங்க வுணமாச

சான்றோங்கு கோட்டிற் றயங்கு மணிமுத்தோ
டேன்றார்ந்து நாட்டி னடக்கவெழு மார்த்து.”

இது கலிவிருத்தமாகவேனும் வெண்பாவாக
வேனும் வாசிக்கப்படுதலாற் பிறிதுபடுபாட்டென்னுஞ்
சொல்லணியும், மலையினது பெருஞ்சம்பத்தைச் சொல்லு
தலால் வினாகோளென்னும் பொருளணியுமாம்.

கலவையணி.

பாலு நீருஞ்சேர்தாற்போல விளங்காத பேதத்தை
புடைய பலவணிகளது கலப்பாம். இதனை வடநூலார், சங்க
ராலங்காரமென்பர். அது நான்குவகைப்படும். அவற்றுள்,

க. உறுப்புறுப்பிக்கலவை. இது ஒன்றுதலைமைத்
தாபு மொழிநதன தலைமையில்லனவாகியுங் கலந்துவரு
தலாம்.

உ-ம். “காற்றினசை தாருநீழல் கண்மதிய மென்னுமரி
யேற்றிற் றுமிப்புண் டிகெருமை—தோற்றருவி
னல்லெனுமால் யானை யவயவத்துண டோவென்று
சொல்லுவே தோன்றுந் துடித்து.”

இதில், மதியமென்னுமரியேறு அல்லெனுமால்
யானை எனப்பெட்ட விரண்டுருவகங்களும், அவயவத்
துண்டோவென்னுந்தற்குறிப்பிற்குறுப்பாதலால், உறுப்
பாகிய வருவகத்திற்கும் உறுப்பியாகிய தற்குறிப்பிற்குங்
கலப்பாம்.

உ. நிகர்தலைமைக்கலவை. இது பலவணிகளுந்
தலைமை புடையனவாய்க் கலந்துவருதலாம்.

உ-ம். “அங்குலி யாற்கா ரோதிக் கற்றைநீக் குதல்போ லல்லைத்
திங்கடன் கதிரா னீக்கல் செய்துமு றெகண் போலும்
பங்கய மலர்ப டைத்துப் பாருல கதனின் மேய [றும்.”
கங்குன்மான் முகஞ்சுவைக்கின் றனனெனக் கருதத்தோன்

இதில், உறுப்புகளாகிய விரண்டுவகைகளாலுந்
தோன்றுஞ்சந்திரனை வினைமுதலாகவுடைய விராத்திரியின்
முகசம்பனத் தற்குறிப்பு திங்களிலும் இராத்திரியிலுந்
தலைவன் நிலைகளின் செய்கை யாரோபமாகிய சுருங்கச்
சொல்லலணியை யுட்கொண்டே தோன்றுகின்றது. சுருங்
கச்சொல்லலை யுட்கொள்ளாமற் போனாற் சம்பனத்தற்

குறிப்பிற்கு வேறோராதாரமில்லாமையா விரண்டுவமை களுந் தற்குறிப்பையுஞ் சுருங்கச்சொல்லையுஞ் சமமாகத் தோன்றச்செய்கின்றன ஆதலால்வ்விரண்டு நிகராயின.

௩. ஐயக்கலவை. இது இதுவோவதுவோ வென் றையுறப் பலவணிகள் கலந்துவருதலாம்.

உ-ம். “அழற்கடுவாய் நாக மடியிலுள தேற்பல் பழத்தருவா லுண்டோ பயன்.”

இதில், பாம்பின் செய்தி வர்ணிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்ப, அரசனரண்மனைவாயிலிலிருக்குங் கொடியோனது செய்தியுந் தோன்றுகின்றது. இங்கே பாம்பின் செய்தி வர்ணியமாகக் கொடியோனது செய்தியவர்ணிய மாயிற் சுருங்கச்சொல்லலாம். அங்ஙனமன்றி, வர்ணிய மாகிய கொடியோன் செய்தி தோன்றுதற்பொருட்டு அவர்ணியமாகிய பாம்பின் செய்தி சொல்லப்பட்டதென் றுற் புனைவிலியுழச்சியாம். அங்ஙனமன்றிப் பார்க்கப்பட் டுக்கொண்டிருக்கின்ற பாம்பின்செய்தியை வர்ணித்தலாற் சமீபத்திருக்குங் கொடியோன்செய்தி வெளிப்படுத்தப் படின இரண்டும் வர்ணியங்களாதலாற் புனைவுளினினை வா ம். என்னிவ்வாறையுற முன்றணிகள் கலந்துவந்தமைகாண்க.

சு. ஒருதோடர்ப்பொருட்கலவை. இது ஒருபாட்டிற் சொற்களனைத்து மொரு பொருளையே சொல்லாகிற்ப வப் பொருளிலிரண்டணிகளி னிலக்கணமுண்மையால் அவ் விரண்டுந் தோன்றுதலாம்.

உ-ம். “சோலை வாயிற் சுடரு நிலாமணி
யால வாலத் தவிர்மதி யாற்புனல்
கால வாய்ந்த கதிர்மணி முல்லையின்
கோல நாண்மலர் கொய்வதற் கெய்தினுள்.”

இதனுட் சொல்லப்பட்டபொருள் செல்வ மிகு தியைச் சொல்லுதலென்னுமிலக்கணத்தால் னீறுகோளும், சம்பந்தமில்லாதிருப்பச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்தலென்னு மிலக்கணத்தால் உயர்வு நவிற்சியுமாம்.

அ ணி யி ல க் க ண ம்

மு த் தி ன் னு.

கநு. உயிர்மெய் போல வொற்றுமிக் முறைபெறும். (௧௦)

கங. உயிர்மெய் வழக்க பெய்வழக் சாகும்
வேற்றை மக் கண்ணே யென்றார் பிறரும். (௧௧)

கள. நால்வகை வருணத் தேர்க்கு நால்வகை
யியம்பு மெழுததை யியமபுவர் முதன்மொழி
மற்றவை மயங்கினும் வரையா ராண்டே. (௧௨)

களு. மக்கட் ராதி நான்கிற்கும் வருத்த
தத்தஞ் ராதி யெழுத்தே யவரவர்க்கு
வைத்துமுன் னெடுப்பி ன நூரான் புடைத்தே
மயங்கினும் வரையார் பாய்ப்பட வரினே :
இத்திரகாளியார். (௧௩)

௩.—கதி.

கக. வானவர் மக்க னாரநர் வில்ங்கென
ஆனநில் கதியே யொருநான் காகும். (௧)

௨௦. கதியெனப் பரிபவை நான்ட ந விரிப்பிற்
தேவர் மக்க னாரநர் வில்ங்கென
மேனிய கதி ந விரிநன் டாரநர் :
இத்திரகாளியார். (௨)

௨௧. தேவர் மக்க னாரநர் வில்ங்கென
மேனிய நான்கே யெழுத்தியல் கதியே :
பரணர். (௩)

௨௨. அவற்றின, உயிர்கருநில வலனை நீற்றெழுத் தொழியப்
பயிப்பபுற வானவர் கதியெனப் பரிமே. (௪)

௨௩. தேவர் கதியே தெரிபுங் காலே
அஇ உள் கட்ட தபவே :
பரணர். (௫)

௨௪. மக்கட் கதியே மெட்டுயிர் நான்கொடு
மிக்க சிறப்பின வஞ்ண நமவே. (௬)

௨௫. அவை நாம்;—ஆஃ ஊவ வஞ்ண நமக்கள். (௭)

உசு. ஒழிந்தன ஐஔ ஆய்த வெழுத்துங்
கழிந்தன வளனவு நரகர் கதியே. (அ)

உஏ. எ ஓ விரண்டும் யரல றழுவெனத்
தொக்கன வைந்தும விலங்கின் கதியே. (க)

உஅ. மன்னுவர் தேவர் மக்கள் செய்யுளுண்
மன்னார் விலங்கொடு நரகர் கதியே. (க௦)

உக. விலங்கு || நரகம் விலங்கின வென்ப :
இந்திராகாளியார். (க௧)

ந௦. || நரகம் விலங்கும் வரைவ ிண்டே
தேவரு மககளு மேவின் பாட்டே. (க௨)

சு.—உண்டி.

ந௧. அமுதென விடமென வநுமிரு வகையு
முணவெனப் புலவ ருரைத்தன ருளவே. (க)

ந௨. நஞ்சென வமுதென நவிலவும பரிமே :
பொய்கையார். (உ)

ந௩. உணவே யமுதம் விடமு மாகும் :
அவிநயனார். (ந)

ந௪. உயிர்க்குறி னன்கொடு கசதப நமவ
*மயக்கற வமுத வெழுத்தாகு மென்ப.

அவை :—அ, இ, உ, எ, க, ச, த, ப, ந, ம, வ. (ச)

ந௫. இவ்வுயிர் மெய்யோ யு யைந்தன கொளலே (நி)

ந௬. ஆஔ விரண்டும் யரல மூன்று
தாவிலிவ் விருவகைக கூட்டந் தியைந்தவு
மளவு மாய்தமு மைவகைக குறுக்கமு
†முளமலி புலவ ருரைத்தனர் நஞ்சென்
றவையொரு பெயர்மருங் கணைய நிற்பி
‡னவையுறு துஞ்சலு நடுக்கமுஞ் செய்யும். (ஈ)

|| நரகம் பி-ம்.

* எனப்பதி னென்று மமுதென மொழிப பி-ம்.

† முளமகிழ் பி-ம்.

‡ னவையுறத் துஞ்சலுங் கெடுதலுஞ் பி-ம்.

௩௭. இருவகைக் கூட்டத் தியைந்தமேற் கூறிய
ஆகார வோகாரத தொதிய ரலகக
என்னு மொற்றொநி மியைந்தவுயி ரளபெடை. (௭)

௩௮. ஐவகைக குறுக்கமு மறையுங் காலே
இகர ஓகர ஐகார ஒளகார
மகர மென்னு மிவற்றின குறுககம். (௮)

௩௯. ஆ ஓ யரல முதலிய வளபெடை
யாய்தரைங் குறுகக முளபபட வெல்லாம்
விடமென மொழிய மெய்யுணர்ந்தோரே :
பரணர். (௯)

௪௦. ஈஞ்சா மொற்றொநி நடந்த வுயிர்சுளம்
வஞ்சாவில் புலவர் மறுத்தின ரென்ப ; (௧௦)

௪௧. இருவகை யுண்டியென் றெறித்தன வல்ல
தாமே நிறிநுந் தோமிய வென்ப ; (௧௧)

௪௨. நஞ்சு மமுதா மங்கலம் புதினே ; (௧௨)

௪௩. அமுதெழுத தென்ற வாதியுயிர் நான்கொடும
புணர்ந்த மெய்யை யுணர்ந்தமு தென்ப ; (௧௩)

௪௪. மெய்யா மமுதின் மேவிய வுயிரும்
பொய்தீர் புலவா பொருத்தின வென்ப :
ஐஇவை இந்திர காளியார். (௧௪)

௫.—பால்.

௪௫. ஆண்பால் பெண்பா லலியென நின்ற
மறன்றே பாலென மொழிந்தனர் புலவர். (௧)

௪௬. இருவகை யைங்குறி லாண்பா லென்ப. (௨)

௪௭. ஆகரமோ டைங்குறி லென்ற ராண்பால். (௩)

ஐ “தெரிந்த யரலமேல்” என்னும் வெண்பாவுரையில் இவ்வைந்து குத்திரங்களை யு மெடுத்தோதி இவற்றை இந்திரகாளியமென்று வச்சுணந்தி மாலையுரைகளும்.

சஅ. நெடிலே ழிருவகை பெண்பா லென்ப. (ச)

சக. ஒற்று மாய்தழு மலியெனப் படுமே. (ந)

ந௦. ஒற்றின் வருக்கழு பொன்பதிற் திரட்டியும்
பெற்ற வாய்தழும பேடெனப் படுமே. (சு)

ந௧. அவ்வவ் வெழுத்தே யப்பாற் குரிய
விரனினும் வரையா ரலியெழுத் தொழித்தே. (ஏ)

ந௨. அவ்விரு பாத்கு மலியெழுத் தாகா
தம்முண் மயங்கினுந் தானின் றென்ப. || (அ)

ந௩. உயிரீ ராறு பானென மொழிப
வுயிர்மெய் பெல்லாம பெண்ணென மொழிப
வுடம்பெழுத் தெல்லா நபுஞ்சக மாகும்:
மெய்கையார். (க)

கூ.—தானம்.

ந௪. குறிலைந் துடனெடில கூட்டி நின்ற
ஐ ஒள விரண்டும் இ ட வடக்கிப்
பால குமார வரச் சூப்ப
மரணமென் றைவுகைத் தானம் வகுத்தனர். (க)

ந௫. முன்பிற் செய்யுண் முதலெழுத ததற்குப்
பொருத்தமும விருத்தமும பகையுங் கொளலே:
அகத்தியா பாட்டியல் (உ)

ந௬. நட்பே யுதாசீ னம்பகை யென்னு
மொப்புடைக் குறிப்பி னொருமுன முகும். (ங)

ந௭. பால குமார வரச் வென்னு
முவகைத் தானமு நட்பெனப் படுமே. (ச)

ந௮. ஒழிந்த விரண்டு முதாசீ னம்பகை.* (ந)

|| தவறின்றதுவே பி-ம்.

|| இது பரணர் பாட்டியல் என்பது “குற்றெழுத்தாடு” என்னும்
நவநீதப்பாட்டியலுரையால் விளங்குகின்றது.

* பகையுமாக். பி-ம்.

௫௯. பாட்டுடைத் தலைவ னியற்பெயர் முன்னெழுத்துப்
பால னாக நால்வகை யெழுத்தும்
வட்டமாய் முறைபெரி னியலு மென்ப. (௬)
௬௦. பெயர்முத லெழுத் துப் பால னாக
நால்வகை யெழுத்தினும் வட்ட மாக
முறையே நட்புதா சினம் பகைவருர். (௭)
௬௧. அகரத் தனக்காய நட்டென் றுரைப்ப
விகர அகரங்க டார்; (௮)
௬௨. அகரத் தொகு முதாசின மாகு
மகரத் தொகரம் பகை; (௯)
௬௩. உகர மெகர மெனவிரண்டு மென்ப
விகரத் தனக்காய நட்டி; (௧௦)
௬௪. இகரத் தொகர முதாசின மாகு
மிகரத் தொகரம் பகை; (௧௧)
௬௫. உகர வெழுத்துக்கு நட்டாய் வருமே
யெகர வொகரங்க டாம்; (௧௨)
௬௬. உகரத் தொகர முதாசின மென்ப
தொகரத் தொகரம் பகை; (௧௩)
௬௭. எகரத் தொகர மகரநட் பாகு
மிகர முதாசின மாய்; (௧௪)
௬௮. எகரத் தனக்குப் பகையென் றுரைப்ப
துகர வெழுத்தென் றுணர்; (௧௫)
௬௯. ஒகர வெழுத்துக் தொகர வெழுத்து
மிகர வெழுத்துநட் பாய்; (௧௬)
௭௦. ஒகரத் தொகர முதாசின மாகு
மெகரம் பகையா மெனல்; (௧௭)

எக. நட்புப் பகையாம் பகையுநட் பாமவை
வைத்த முறையே ‡கொளல்:

இவை கல்லாடனார். (கஅ)

எ.—கன்னல்.

எஉ. குணபாற் பரிதி தென்பா லியமன்
குடபால் வருணன் வடபாற் சோமன்
றிசைமுக னடுவார் தெய்வ நிலைகளிற்
குறிலைத் தமைத்து முதன்மூன்றுங் கொள்கென
நெறியறி புலமை யறிஞர்நோர் தனரே. (க)

எங. அருக்க னியமன் வருணன் சோமன்
பிரமணுந் தெய்வ நிலையெனப் பேசுவர். (உ)

எச. அகரமுத லாக முறையா னெய்தவத்
தெய்வந் தம்மேல் வைக்கப் படுமே:
கபிலர். (ங)

எரு. உரைத்த குறிலைத் தோரோவொன் றுக
வருக்களே டாகுமவ் வாறு நாழிசை. (ச)

எசு. அகரந் தானே யருக்களே டுதிப்ப
விகர மின்புற வெய்தி யிருக்கு
முகர நடக்கு மெகர முறங்கு
மொகரந் துஞ்சுமென் றுரைத்தனர் புலவர். (ரு)

எஎ. அவரவர் பெயர்முத லெழுத்துவர் துதிப்ப
வவரவர்ப் பாடி னுக்கந் தருமே:
இந்திரகாளியார். (ஈ)

எஅ. இராப்பொழு திற்கு மிவ்வகை கொள்க. (ஏ)

அ.—புள்.

எக. ஐவகைக் குறி லு மகரமுத லாக
வல்லூ ருந்தை வலியன் குருகே
மெல்லியன் மயிலென விளம்பின ரிவற்றின்

பொருத்தமும் விருத்தமும் பகையும் பலனும்
விரித்தினி தெண்ணி மேவினர் கொளலே. (க)

அ௦. எண்ணப் பட்ட அகரமுத லேந்தும்
வல்லு றுந்தை வலியான் குருகே
மெல்லியன் மயிலென விளம்பிய வியற்கையிற்
புள்ளென விளப்பும் புலவரு முனரே :
பரணர். (உ)

கூ.—நாள்.

அக. §மொழிக்கு முதலாகிய வெழுத்துக்
கோதிய நான்வகை யியற்றுதல் கடனே. (க)

அஉ. உயிர்முத னான்குஞ் ||செயிர் தபு கார்த்திகை
பைந்து மூன்று மவற்றி னடைவே
வந்தபூ ராட முத்திரா டம்மே. (உ)

அங. சுகர வருக்க வகைநான் விரிப்பி
னான்கு மிரண்டு மூன்று மூன்று
மோண மா திரை புனர்பூசம் பூசம். (ங)

அச. சுகர நான்கைத் தொருமூன் றிவற்றின்
வகைநா றிரேபதி முதன்மூன் றென்ப. (ச)

அரு. குகர வருக்கத் ||தொருமூன் றவிட்டம்.
ஞா, ஞா, ஞா. உ-ம்-ஞாலம், ஞெகழி, ஞொள்கல். (ரு)

அசு. தகர வருக்கத் திரண்டேழ் மூன்றற்கு
வகைநான் சோதி விசாகஞ் சதயம். (சு)

அஏ. நகரத் தாறு மதுடத் தடைவே
யேனை யாறுங் கேட்டைபூ ரட்டாதி. (ஏ)

அஅ. *பத்திய பகரத் தொருநான் கிரண்டா
றுத்திர மத்தஞ் சித்திரை யாகும். (அ)

§ நாமநான் மொழிக்கு முதலாகிய வெழுத்து. பி-ம்.

¶ செயிர் திர் பி-ம்.

|| மூன்றுமவிட்டம் பி-ம்.

* பற்றிய பி-ம்.

- அக. மகரத் தாறு மூன்று மூன்று
மகமா யிலியம் பூர மாசும. (1)
- கூ0. யாவே யுத்திரட் டாதி யேனை
யூயோ மூலமேன றுணர்ந்திசு னோரே. (20)
- கூக. யூயோ விரண்டு மேனாண் மூலம்
யாவே யுத்திரட் டாதிநாள பெறுபே. (3க)
- கூஉ. ஒருநான் குரோகணி வகா மவவாக
மற்றை நான்து மகசிர மாசும. (3உ)
- கூங. †மூவகை யாயசபேய தோன மர ம லாபகித
முட்டம ராசி வை ர சிவதரல
விட்டனர் டினனா பேவினா சொலே. (கங)
- கூச. இரண்ட ரிரண்டா றெட்டொன பானென
திரண்ட நானே செவவம் பிதூநாடி. (கப)
- கூரு. நன்மை பொருளபே ரிவப த நமேன
தொன்னெறிப டிலவ ருநாதிநா றுணர்ந்தே.
அவை, - மூவகை யொன்பதின் முதனபு, னொள. (கரு)
- கூசா. சிறந்தசீர்த தலைவன் பிறநாநா லாயினு
பெயர்நா லா பினு மியனு வுணாநாதின
னென்றற் கேனு டிரண்டா கேனு
‡மூன்றிகழ் பொருத்த மெழுவது கடனே. (கச)

எழுத்தியல் முற்றிற்று.

† “சொல்லியநாளிருபத தேழையும் ஒன்பதொன்பதாக மூன்று கூறாக்கிப் பாட்டுடைதலைவனியற்பெயரின முதலெழுத்திலுளைத் தொடங்கிக் கூறுகளையெண்ண, ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழ்வரிற் பொருந்தா. அல்லாத நாட்களுட் பாட்டுடைதலைவன் பெயா முதலெழுத்தினிராசி தொடங்கி எட்டாமிராசி நாட்களும் பொருந்தா. வைபவசியமாகிய எண்புகுதெட்டாங்கால் சின்றநாளும் பொருந்தாது.” என்பது வச்சுணந்திமாலையுரை.

‡ மூன்று இகழ் பொருத்தம் ௩, ௫, ௭ என்னும் மூன்றினையும் விட்டபொருத்தம்.

சொல்லியல்.

கூஎ நவையறு சீரககண மங்கல + சொற்பெய
ரிவையொரு நாகுத சியமபுகல சொல்லியல். (க)

ச.—சீர்க்கணம்.

கூஅ ஈரகைச சீரே மூவகைச சீரே
நாலகைச சீரே யோரகைச சீரேன
சாவகை நானகுத தெரிந்தனர் புலவர். (உ)

கூக ஈரகை யகவன மூவகை நான்கு
நேரிநில வெனகை சிறைநில வஞ்சி
நாலகை பொ தமது நேரகைச சீரே. (ங)

கூ00 மூவகை *யென்றோச தனமொரு மொழிந்தன
நேரகை நாலகை யோரகை யொழிந்தே. (ச)

கூ0க கனமே மூவகை கூட்ட மாகும் :
கபிலி. (ஊ)

கூ0உ முறபட்ட டெடுபாரின் முதலீ ரகைசசொல
சொற்பான் மங்கல மொல்லொடு தோன்றி
சிபிநுப கொள்ளு மொழிநாரை தோரே. (சு)

கூ0ங கனமேசொய மொழி நவநிறிபுகுத
தொன்றெறி பாரி வினைய யானே
நாலகைச சீரே மேலே மொழிந்தனர் :
இந்திரகாளியா. (எ)

கூ0ச நியுப மானன நிகக ணிலநீ
சூரியன் வான மங்கி நாமநேன
வியமரினா தெய்வ கலம்பெறு புலவர். (அ)

கூ0ரு †நேகை மூன்றிய மான நதற்கு
சோபுனை நானே பரணி வாழ்நான்
மறந்து பயக்குமென அய்ததுரைத் தனரே. (க)

* யொணசா பி-ம்.

† இயமானகைச சுவாககம் என்னும் பெயரால் கூறுவர் வேண்பாப் பாட்டியலார். இந்நிரகணமென்பா நவந்தப்பாட்டியலுரைகாரர். “இந்திர கணமே பெருக்கஞ் செய்யுளு, சந்திர கணமே வாழ்நா டருமே”—மரபுலம்: என்பது நவந்தப்பாட்டியலுரை மேற்கோள்.

- க0௬ நிரைநேர் நேரது நீண்மதி யதற்கு
வருநான் மகசிர மலிபுக ழாகும். (க0)
- (க0௭) நிரையுசை மூன்று நிலக்கண மதற்குத்
தருநாள் கேட்டை திருமிகத் தருமே. (க௧)
- க0௮ நீர்க்கண நேர்நிரை நிரைநாள் சதயம்
பார்க்கதிர்ப் பெருக்கம் பார்க்கு மென்ப. (க௨)
- க0௯ கண்ணிய நேர்நிலா நேர்வரிற் கடுங்கதிர்
நண்ணிய நோய்தரு நான்புனர் பூரம
நிரைநிரை நேர்தாம் வரினா வானம்
பெருகிய கேடது †தருநா னோணம். (க௩)
- க௧0 நெருப்பின் கணநிரை மேர்நிரை கார்புகை
விருப்பிற் றாள திலக்கண் செய்யும். (க௪)
- க௧௧. காட்டிய நேர்நேர் நிரைவரிற் காற்றது
நாட்டறை போக்குநாள் போதி யாகும். (க௫)
- க௧௨ நிற்பன திலக்கண நான்கவை நீகடு
நற்கண நான்கவை நாட்டினர் கொளலே. (க௬)
- க௧௩ அவைதாம்;—
நீரே நிலனே வானே நீண்மதி
சீரிய மானன் செந்திக் தெறுகதிர்
காற்றெனக் கிளர்ந்த ஹற்பன வென்ப. (க௭)
- க௧௪ நேர்முத லாகி நிரையினை பின்வரி
நீர்க்கண மென்ப நெறியுணர்ந் தோரே. (க௮)
- க௧௫ நிரைமூன் றியைநதது நிலனைத் தருமே. (க௯)
- க௧௬ முந்துநிலா யிணைந்து நேரிறு மூவசை
யந்தர கணமென் னீறறிதல் வேண்டும். (௨௦)
- க௧௭ முதனிரை யாகி யிணைநேர் வழிவரி
னதுமதிக் கணமென் னீறறிந்தனர் கொளலே. (௨௧)

† நானோண மென்ப பி-ம்.

§ நறைதல் பி-ம்.

¶ நறைந்தனர் பி-ம்.

- ககஅ றேரசை மூன்றிய மானன் கணமே. || (உஉ)
- ககக நேர்நடு வாகி நிரையிரு பாலுஞ்
சேரு மா பிற செந்நீக கணமே. (உ௩)
- கஉ௦ நிரைநடு வாகி நேரிரு பாலவரி
னல்கதிரக கணமென் நறிகதனர் கொனலே. (உ௪)
- கஉ௧ றுநிரை யாகி யிணைநேர் முன்வரின்
மாறி வருக மாநுத கணமே. (உ௫)
- கஉ௨ நிலனு மதியு நீநுமிய மானனு
வலமிரு முகல விறி பிறநான் குமபகை. (உ௬)
- கஉ௩ யாவர்செய் யுட்கு மினபொடு புணந
மூவகைசு சீரே முதனிற பனலே. (உ௭)
- கஉ௪ அவைதாம;—
பெருகஞ் செய்தலின் வாழ்தாள் பயத்தலிற்
றடுக்கிய சீர்க்கி கன்னைத் தருதலின்
மிஞ்சிநு வாகலின் வேததர்க்கும பிறர்க்குந்
தகுமெனப் பகரினுந் தகாவு மறதசு
சீர்க்குரிய என்னொடு செய்யுட் செய்யும
பொருபடைக குரிசினுந் பொருததாக் கடைவே. (உ௮)
- கஉ௫ அவைதாம;—
தேயம போக்குதல செல்வதது வினிதல்
குனிய மாதல நழுனே யுறுத
லுனம் பயக்குமென் றுரைததன ராயினு
மாதி யமுதெழுத தாகிய சீர்கட்
கோதிய தெய்வத் திற்சூர்த் தாக
வோதிய என்னொடு பாடப் படுமே. (உ௯)

|| “தேரசை மூன்றிய மான னிரைப்பின்பு நேரிசண்டு-சேர்வன திங்க
ணிரையசை மூன்றுஞ் செழுநிலமா-நேரசைப் பின்னர் நிரையிரண் டாய்வரி
னீர்க்கணமாந-தேரிய லல்குற் றிருவே யிதுநல்ல சீர்க்கணமே.” என்பது
நவநீதப்பாட்டியல்.

க௨௪ எல்லாக் கணமு நாணல மிலவெனிற்
பொல்லாங்கு தருமெனப் புகல வேண்டும்.:
இந்திரகாளியார். (௩௦)

க௨௭ மங்கல மமைந்த சொல்லொடு பொருத்திய
வீரசை நான்கினு னேர் ஞெழித்த
நிரையீற் நியற்சீர் முதற்க னிற்பினும்
வரையார் மூவரை வாராக் காலே. (௩௧)

க௨௮ ஈரசை முதலா நேர் ஞெழித்த
நிரையீற்று மங்கலம் புணர்ந்தனர் கொளலே. (௩௨)

க௨௯ நிரைநிரை கொற்றவை நேர்நிரை வாத்தன். (௩௩)

௩௩௦ அவைதாம் :—
மிகுதரு திருவும் புகழுஞ் செய்நர் :
சேந்திப் புதனார். (௩௪)

௩௩௧ ஓரசைச் சீரு நாலசை சீரு
மீரசைச் சீரு னேரிறு சீரு
மங்கலம் புணரினு மங்குதல செய்யும:
கோவூர்க்கிழார். (௩௫)

௨.—மங்கலச் சொல்.

௩௩௨ பொன்பூத் திருமணி புனலா ரணங்கடல்
செங்கதிர் திகிரி தேர்பரி பெழுத்தே
மாநிலங் கங்கை மலை புகழுத்தங்
கார்புய லுலகங் களிதே யருத்தி
பார்மதி நாவ்சீர் ஞெண்டுட னென்ன
வெண்ணிய சொல்லே யவையல் பிறவுங்
கண்ணிய மங்கலச் சொல்லெனக் காட்டினர். (௩௬)

௩௩௩ சொல்லெனப் படுபவை சொல்லுங் காலேத்
திருப்பொன் பூமி புனன்மணி கடல்பா
தெழுத்தமு தெழின்மழை பசங்கதிர் செஞ்சுடர்
நாள்சொன் ஞெண்டு நாட்டிய பரிமலை
கருட னருந்ததி மற்றிவை யென்ப
நிலைபெறு மங்கல நெறிநிற் பனவே:
பொய்கையார். (௩௭)

௧௩௪ செப்பிய அட்டபொடு சேரா துயிர்முத
னிற்பன மக்கட் காரினி னேந்திலர்
பற்றாவ கடவுள் முனிவாக காமே. (௩)

௧௩௫ உயிரொடு புனா பென்னை புமிடையுஞ்
சொல்லி நலையுந் தொடர்தருமே. (௪)

௧௩௬ ஸ்திரி பெய்வொடு புனாது பரெழுத
நாதி நிற்பி * னைந்தருமே. (௫)

௧௩௭ உடம்பு பிரிப்பி ித நுணே:
இந்திரக ளியார். (௬)

௧௩௮ நக நம் விலகித் தழுதொடு வரினவை
புகரில் வென்ற புலனா யோதே:
பரணர். (௭)

௧௩௯ ழுன்னைய தேழுநான் பாணெழுத் தான்ற
வொந் நட னென்னி முன் சொற்ற முறையிற்
பலவொ நட் பட நுநு சொல்லா லகறு
யொடுபொருட் டா வொழியா பற்றித்
திரி, லொழிய, திருநீர யோலினுட்
பெரிநோர் வாகையி னுந் நட்டது
மங்கலச் சொல்லென வகுத்தனா புலவர். (௮)

௧௪௦ முன்னிலை யொழுகதின் ியநிலை லலனே
† சமநிலை யாயின் முதல்வற் ளனம். (௯)

௧௪௧ சொல்லிய மரபின் மங்கலஞ் சிதைத்துப்
புல்லுதல் குற்றம் பொருட்டலை மகற்கே. (௧௦)

௧௪௨ தொடுகழல் வேந்தன் னுன்னு தோரும்
வருவறு பரிசில் வழங்கா தோருங்
கெடுதல் வேண்டி சிதைத்ததனு முரித்தே. (௧௧)

* ஆனந்தம்—காக்காடு.

† வியம்—ஒற்றை யெண்.

‡ சமம்—இரட்டை யெண்.

௩—பெயர்ப் பொருத்தம்.

- ௧௪௩ எண்வகைப் பெயரு நண்ணுதல் செப்பிற்
குலங்குடி கோத்திர நலம்பெறு குணமே
மனமே யானே மன்னிய சிறப்பே
யியற்பெய ரென்றிவை தமமு வியன்ற
சிறப்பியற் பெயரெனு மிருதிறத் திங்கு
மயக்கற மொழியுத லெடுக்குஞ் சொல்லுடன்
பொருத்தங் கொள்வர் கருத்துணர்ந டேநாரே. (௧5)
- ௧௪௪ பார்ப்பா மரசர் வணிகர்வே வாளரெவப
பாற்படு நாற்பெயர் குலப்பெய ராகும. (௧௬)
- ௧௪௫ குடிப்பெய ராவன கூறுங் காலைச்
சேரன் சோழன் பாண்டிய னென்றிப
போல்வன பிறவும பொருததங் கொளலே. (௧௭)
- ௧௪௬ கோத்திரப் பெயரே கூறுங் காலைத்
தாதைகுடிப் பெயரைந தநகவற் றியற்றல். (௧௮)
- ௧௪௭ குணப்பெய ரோனைப் புலவோர் கொடுபதத்
தணப்பில வாகித் தழுவும பெயரே. (௧௯)
- ௧௪௮ மனப்பெய ராவன தனக்குத் தானே
பெனக்கிது வேண்டிமென் றெப்தும பெயரே. (௨௦)
- ௧௪௯ ஆனைப் பெயரே வலியோ மந்தரப்
பேணி யுலகம பேசும பெயரே. (௨1)
- ௧௫0 சிறப்புப் பெயரே தெரியுங் காலைச்
சிறப்புடை வேந்தன் கொடுகரும பெயரே. (௨௨)
- ௧௫௧ சாதியி லுள்ளோர் தமக்குத் தாமே
நீதிகொள் சிறப்பியற் பெயர்கொ ளற் குரியர். (௨௩)
- ௧௫௨ முடியுடை வேந்தன்முற் குலத்தோர்க் கல்லது
பட்டமும் பூவும் பூணு மாழியு
நட்டமி னலமலி சிறப்புப் பெயருங்
கொடாஅ னெனமொழிப குலமொழிப் புலவர். (௨4)
- ௧௫௩ வினைசெயன் மருங்கின்மிக் கோரும் பெறுப. (௨5)

கருசு தந்தை மகப்பெயர் முந்திய குலப்பெயர்
மனப்பெயர் கோத்திரங் குணப்பெய ரானை
யியற்பெயர் சிறப்புடைப் பெயரிசன் டாகுங்
கயக்கறு முதன்பொழிப பொருத்தங் கொளலே. (கஉ)

சோல்லியல் முற்றிற்று.

இனவியல்.

கருரு வெள்ளை யசுவ றுள்ளுகலி வஞ்சி
யென்னு நாற்பா விவற்றுட னியன்மருட்
பாழிசை துறைவிருத் தங்கொன் றிவற்றிற்
சூழ்வகை யினமபல சொல்லுத லினவியல். (க)

கருசு ஒன்றே யாகியு பொன்றுபல வாகியும
பலவொன் றுகியும பாற்படு மினமே. (உ)

கருள அவற்றுள் :—
ஒன்றே யாகிய வினமெனப் பட்டன
உலாவாற் றுப்படை வகைமடன் முதலாயின. (ங)

கருஅ ஒன்றுபல வாகிய வினமந் தாதி
கோவை காபரிய மாதிராக் கூறுவன. (ச)

கருக பலவொன் றுகிய வினமெனப் பட்டன
கலித்தொகை குறுந்தொகை * நெடுந்தொகை முதலாயின. (ஃ)

கருஃ பலவொன் றுகிய வினமெனப் பட்டன
கலம்பக முயமணிக கோவழமுத லாயின. (கூ)

க.—பாப்பொருத்தம்.

(வேண்டா.)

கருக அந்தணர் சாதி யாகிய வெள்ளைக்குச்
சந்திரன் றன்னொடு தகைமிகு வியாழன்
கடவுளர் கார்த்திகை முதலேழ் நாளா
மீனங் கடகந் தேனே யோரை
சந்தனம் விரைபு வந்தண் மல்லிகை

* நெடுந்தொகை என்பது அகநானூறு.

வெண்மதி நிறனே வண்ண நிலனே
முல்லை யென்னச் சொல்லினர் புலவர். (க)

(ஆசிரியப்பா.)

கக௨ காவலர் சாதி யாகிய வகவற்
காகிய கடவுளர் செங்கதிர் செவ்வாய்
நாளே மகமுத னானே ழாகுஞ்
சிங்கந் தனுவே மேட மோரை
செஞ்சந் தனம்விரை கழுநீர் பூவே
செநநிற் நிறனே நன்னிலங் குறிஞ்சி. (௨)

(கல்ப்பா)

கக௩ நெடுநிலைக் களியே வணிகர் சாதி
கடவுளர் சனிபுகன் கருதிய நாளே
யதுடமுத லாதே போரை துலாங்குட
மிதுனஞ் சந்தனம் விரைபூர சண்பகம்
பொன்னிற நிறனே நன்னில நெய்தல். (ங)

(வஞ்சிப்பா.)

கக௪ எஞ்சிய வேளாண் சாதி வஞ்சி
நாளே யவிட்ட முதலேழ் நாளா
மிடபங் கன்னி மகர மோரை
சார்ந்த விரையே தண்ணறுங் கலவை
யேந்திய போதே யின்னறு நீல
நீல நிறனே நெடுநில மருதம். (ச)

கக௫ நால்வகைப் பாவிற்கு மேலோர் வகுத்த
வினங்களும் பெறுமென நீனைந்தனர் கொளலே. (ரு)

கக௬ நால்வகைப் பாவு நால்வகைக் குலத்தின்
பால்வகைப் படுமே முதலன விரண்டின்
புணர்ச்சி மருட்பாப் பொருந்தா வருணம். (சு)

கக௭ நாளு மோரையு நலத்தகு நிலனும்
விரையுஞ் சாதியு நிறனுங் குணனு
முரைபெறும் * பாரநர்க் குடைய வென்ப;
கல்லாடனார். (எ)

- ௧௬௮ அந்தச் சாதிக் கந்தப் பாவே
தந்தனர் புலவர் தவிர்தனர் வரையார். (௮)
- ௧௬௯ வெள்ளையு மகவ னும விருத்தமுங் கலியும்
வஞ்சியு மெஞ்சா மங்கலம் பொருந்தும். (௯)
- ௧௭௦ வெள்ளை யகவல் விருத்தங் கலியே
வஞ்சி யென்றிவை மங்கலம் பாவே;
அவிநயனார். (௧௦)

௨ —பாவினம்.

- ௧௭௧ மேதகு சாதகம் பிள்ளைப் பாட்டே
கோதில வேதன் குடைமங் கலமே
யோதிப் பொருடோ கமைந்த கலம்பக
முலாவே சின்னப் பூவே பரணி
பழுதின் படன்மறம் பலநத மாலை
யிணைமணி மாலை பிரட்டைமணி மாலை
மும்மணி மாலை நாமணி மாலை
கலம்பக மாலை முமணிக கோவை
யருங்கலி யொலியே யானைத் தொழிலே
வருகக் காலை நாம மாலை
திருக்கா றின்னிற் சிலைபரி கரியே
யெழில்புனை வாங்குடை தொழில்புனை வேல்கோ
லழ்வி னுந் தைப்படை விருத்த
நாழிகைக் கலியே கவமணி மாலை
கைகளை யரிபிறப் பட்டமங் கலமே
யில்லற வெள்ளை யெழில்புனை தாரகை
சொல்லிய தாண்டகம் நுகளு பதிகரு
சீர்மெய்க கீர்த்தி செருக்கள் வழியே
யாற்றுப் படைவகை கண்படை துயிலெடை
விளக்கு நிலையே வெஞ்சினக் கடாநிலை
யெண்ணிய யாண்டே கண்ணிய பறைநிலை
யரும்பொரு ணிறுத்த வந்தா தித்தொகை
புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறாவே

பாத மாதி பணைமுலை நயனங்
 குற்றமி லுழத்தி குறத்திப் பாட்டே
 யொருபா வொருபஃ திருபா விருபஃது
 கோவை கணக்கே தொடர்நிலைப் பாட்டே
 கடைநிலை கையறு நிலையெனக் கருதி
 யிடனறி புலவ ரியம்பின ரினமே. (க)

க.—சாதகம்.

கஎஉ தோற்றிய சாதகஞ் சாற்றுங் காலைப்
 பற்றிய கலியுகத் துற்ற யாண்டிற்
 றிருந்திய சகாத்தமு மாண்டும் பொருந்திய
 ஞாயிறும் பக்கமு மேய வாரமு
 மிராசியு மன்னுற மொழிதற் குரிய. (உ)

உ.—பிள்ளைப்பாட்டு.

கஎங பிள்ளைப் பாட்டே தெள்ளிதிற் கிளப்பின்
 மூன்று முதலா மூவே ழளவு
 மான்ற திங்களி னறைகுவர் நிலையே. (ங)

கஎச ஒன்றுமுத லையாண் டோதினும் வரையார்;
 பொய்கையார். (ச)

கஎடு தோற்ற முதல்யாண் டெரட் டளவு
 மாற்றல் சான்ற வாண்பாற் குரிய. (ரு)

கஎசு காப்புமுத லாகிய யாப்புவகை யெல்லாம்
 பூப்பு நிகழ்வளவும் பெண்பாற் குரிய;
 இந்திரகாளியார். (சு)

கஎஎ தொன்னிலை வேந்தர் சுடர்முடி சூடிய
 பின்னர்ப் பெறுஅர் பிள்ளைப் பாட்டே;
 பரணர். (ஏ)

கஎஅ காப்பொடு செங்கோ தால்சப் பாணி
 யாப்புறு முத்தம் வருகவென் றன்முத
 லம்புவி சிற்றில் சிறுபறை சிறுதேர்

நம்பிய மற்றவை * சுற்றத் தனவென
விளம்பினர் தெய்வ நலம்பெறு புலவர். (அ)

க ௭௯ தந்தை தாயே பாட்டன் பாட்டி
முத்துற வுரைத்தல் முறைமை யென்ப. (க)

க ௮0 திருந்திய பெண்மக வாரின் விருமாய
பின்னர் மூன்று மன்னுகீக கென்றனர். (க0)

க ௮௧ சிற்றில் சிறுகேர் சிறுபறை யொழித்து
மற்றவை மகனிரிசுது வைப்ப தாகும். (க௧)

க ௮௨ சிற்றி விழைத்தல் சிறுகோ முக்கல்
பொற்பமர் குழமகன் புனைமணி யூதல்
யாண்ட ராறதி லெழிற்காம னேன்பொடு
வேண்டுத று னுள விளம்பினர் புலவர். (௧௨)

க ௮௩ திருமா லானே திரைமுகன் கரிமுகன்
பொருவேன் முருகன் பரிதி வடுக
னெழுவகை மங்கைய ரிகதிரர் தாத்த
னிதியவ னீலி + பதினொரு மூவர்
திருமக னாமக டிகழ்மதி யென்ப
மருவிய காப்பினுள் வநங்கட வுளரே. (௧௩)

க ௮௪ காப்பின்முத லெடுகருங் கடவு டானே
பூக்கமழ் அழாய்முடி புனைநகோ னாகும். (௧௪)

க ௮௫ அவன்முன்—

காவற் கிழவ னாக லானும்

* “சுற்றத் தனவுங் கவிக்கெல்லே யாயக்கொண்டு சொல்லுவரே.”
என்றார் நவநீதப்பாட்டிய லுடையாரும்.

+ பதினொருமூவர்—பன்னிருவர் ஆதித்தர், பதினொருவர் உருத்திரர்,
எண்மர் வசுக்கன், இருவர் மருத்துவர் ஆகிய மூப்பத்து மூவர். “நால்வே
றியற்கைப் பதினொரு மூவரோடு” என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையிலும்.
“பதினொரு மூவரும் பங்கயத் தோனும் பகவதியு, ரிதிமுத லோனும் பரிதி
யுஞ் சாத்தனும்” என்பதனான் நவநீதப்பாட்டியலாரும் பன்னிருவர்ஆதித்
தரின் வேறாய்ப் பரிதியெனக் கூறுதல்காண்க.

பூவின் கிழத்தியைப் புணர்த லானு
முடியுங் கடவுழு மொப்பூந் தாருங்
குழையு நூலுங் குருமணிப பூனு
மணியுஞ் செம்ம லாக லானு
முன்னுற மொழிதற் குரிய னென்ப. (கந)

கஅசு. விரிசடைக் கடவுளும வேய்த்தோ னெழுவரு
மருளொடு காக்கவென் றறையுங் காலைக்
கொலையுங் கொடுமையுங் கூறு ராகிப
பெயருஞ் சின்னமும பிறவுந் தோன்றக்
கங்கை திங்கள் கடுககை மாலை
மங்கல மழுவொடு மலைமக னென்றிவை
விளங்கக் கூறல் *விளமபிய மரபே. (கசு)

கஅள ஒன்பது பதினென் றென்பது காபடே

பரணர். (க௭)

கஅஅ. அகவல் விருத்தமுங் கட்டளை யொலியுங்
கலியின் விருத்தமுங் கவின்பெறு பாடே. (கஅ)

கஅக. பிள்ளைப் பாட்டே நெடுவெண் பாட்டெனக்
தெள்ளிதற் செப்பும புலவரு முளரே. (கக)
முதற்க ணெடுக்கு மகவல் விருத்த
மெழுத்தின் பகுதி யெண்ணினர் கொளலே. (௨௦)

கக௦. நீணைறி யுவகை யாண்மக விற்கே
ழைம்மு வாண்டே †யவர்முதற் சாற்றல். (௨௧)

கக௧. பொங்குகதி ரிளமபிறை புவியின் சிறுபறழ்
குஞ்சரக் குழவி கோளரிக் குருளை
யடலிள விடையே யாறிரண் டாண்டி
னிடையி கழுவமை யென்மனார் புலவர். (௨௨)

* 'வழங்கிய' பி-ம்.

† 'யாறுமுதற்' பி-ம்.

கக௨. பெண்மக விற்குப் பேசு மிடத்து
 மானின் கன்று மயிலின் பிள்ளை
 தேனி னின்பத் தெள்ளாத் தேறல்
 கரும்பி னிளமுளை கல்லாக் கிள்ளை
 யிளந்தளிர் வல்லி பென்றிவை யெல்லாம்
 பொய்வளை மகவிற்க் கொடுத்திய வுவுமை. (௨௩)

கக௩. இளங்கதிர்த் திங்க ளெல்லார்க்கு முரித்தே: (௨௪)
 பரணர்.

கக௪. அவைதாம்—
 பிள்ளைமைப் பாடலிற் பிள்ளைப் பாட்டாய்ப்
 பிறப்பே யோகை காப்பே வளர்ச்சி
 யச்ச முறுத்த லுடன்செங் னோ
 தால்சப் பாணி முத்தம்வா ரானை
 யம்புலி சிற்றில் குழமக னூச
 லென்றனர் பிறவுந் தொன்னெறி மறபிற்
 றத்தந் தொழிற்குத் தருவன புகற
 லெத்திறத் தோர்க்கு முரிய வென்ப
 கொச்சகக் கலியொடு நெடுவெண் பாட்டே. (௨௫)

கக௫ நெடுவெண் பாட்டின் முந்நான் கிறவாறு
 தொழிலொடு குறித்துத் தோன்றுஞ் செய்யு
 ளொன்றுமுன் றைந்தே மொன்பான் பதினென்
 றென்றிவை யிவற்றி *னிசந்தன விழுக்கே. (௨௬)

கக௬ பிறப்பே யோகை பேணுறு வளர்ச்சி
 சிறைப்பட வச்ச முறுத்தலொடு நான்கு
 மாரா யுங்கா லேந்துமுன் றிடையா
 யோரே மொருபொருட் குயர்ச்சியிழி பொன்றே:
 இந்திரகாளியார். (௨௭)

௩.—வேந்தன்குடைமங்கலம்.

கக௭ முன்னீ ரடியிலுங் குடைத்தொழி லியம்பியும்
 பின்னீ ரடியிற் றனிநிலை யிரட்டியும்

பன்னிருபாட்டியல்.

கொற்றவற் *புகழ்ந்து குடையென முடிக்கு
நற்றிற நேரசைக் குடைவெண் பாட்டே. (௨௮)

ககஅ அதுவே ;—

குடைச்சொற் சிந்தடி யீற்றிலவைத தந்தக்
குடைச்சொல் லாதிக குளகத தடக்கி
யீற்றய லடியினு மீற்றினு மிறைவினைப்
போற்றிப் புகழ்ந்து புகறல் வேண்டும
இந்திரகாளியார். (௨௯)

ககக ஓட்டிய குடைப்பொரு ளுரைக்கு நேரசை
கட்டளை யாகுதல் கடனை மொழிப. (௩௦)

௨௦௦ கட்டளை யென்பது கருதுங் காலை
யீற்றடி மொழிய வேளைமூன் றடியுட
பாற்படு மெழுத்தின் பகுதியொப் பதுவே. (௩௧)

௨௦௧ இதற்கே யாமெழுத தெண்ணுங் காலைக
குற்றிய லுகரமுங் குற்றிய ளீகரமு
மொற்று மொழிததுவி நுயிர்பெயயுங் கொளலே. (௩௨)

௨௦௨ மோனைபு மெதுகையுந் சொன் டயொன் மொழிப. (௩௩)

௨௦௩ சாற்றியமா ரொதத றனிமை மிகுதிசமம்
போற்றுமுடன் பாடு புலனுண்மை-யேற்றுந்
தலைப்பாடு பாதி தருகொடை பதது
நிலைப்பாடு நேரசையா நேர். (௩௪)

ச.—ஒருபோது.

௨௦௪ தன்மை முன்னிலை படர்க்கையுட் டன்மை
யொழித்திரு வகையு ளொன்றும் கடவுட்
பழிச்சு மொருபோ கிருமூன் றுறுப்பு
மமைந்தொருங் கியலு நயந்திகழ் கலியுள்
வண்ணகம் போதினு மெண்ணே போதினு
மோதிய வுறுப்பாற் பேர்புகன் றனரே. (௩௫)

௨௦௫. வரன்முறை பிறழ் வுறுப்பு மயங்கி
மிக்குங் குறைந்தும் வருவது கொச்சக
வொருபோ காமென வுணாத்தனர் புலவர். (௩௬)
௨௦௬. * கொச்சகத் தன்மைபிற் கொச்சக மென்ப. (௩௭)
௨௦௭. தேவப் பிரணவ மெனும்வட மொழியைத்
தேவ பாணியெனத் திரித்துவழங் கினரே. (௩௮)
௨௦௮. தேவ பாணி தெரியுங் காலை
மாசறு துழாய்முடி மலைந்த சென்னி
நீட்டில் மனந்த நெடியோன் மேற்றே. (௩௯)
௨௦௯. சுடர்கதிர்த் திங்கள் நூடி யோற்கும்
படர்திணைப் பனிக்கடன் மாதடிந் தோற்கு
முரிய காலமு முனவென வொழிப. (௪௦)
௨௧௦. வேந்தன் வேண்டு நெறிசெய் தாலும்
வாய்ந்த மதியு மரடும் வாழ்த்தலும்
விதியென மொழிப மெய்நெறிப் புலவர். (௪௧)

ரு—கலம்பகம்.

௨௧௧. சொல்லிய கலம்பகஞ் சொல்லி லொருபோகு
முதற்கண் வெண்பாக் கவித்துறை புயமே

* 'கொச்சக மென்பது ஒப்பினாகியபெயர். ஓராடையுள் ஒருவழியுக்கியது கொச்சகமெனப்படும்; அதுபோல, ஒரு செய்யுளுட் பல குறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சக மெனப்படும்' (தொல், செய், கஉக) எனவும், 'இனிக் கொச்சக மென்பது ஒப்பினாகியபெயர்: என்ன? பலகோடுபட அடுக்கியுக்கும் உடையினைக்கொச்சகமென்ப; அதுபோலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியுந் தம்முளொப்ப அடுக்கியுஞ் செய்யப்படும் பாட்டதனைக் கொச்சகமென்றாகலினென்பது. இக்காலத்தார் அதனைப்பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கிக்கொய்சுகமென்று சிதைத்தும்வழங்குப. (ஹே, ஹே, கருக) எனவும் பேராசிரியரும், "பலகோடுபட அடுக்கியுக்கும் உடையினைக்கொச்சக மென்பவாகலின் அதுபோலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியுந் தம்முளொப்ப அடுக்கியும் வருஞ் செய்யுளைக் கொச்சகமென்றார். இது ஒப்பினாகியபெயர். இக்காலத்து இது மகளிர்க்குரியதாய்க் கொய்சுக மென்று வழங்கிற்று" (ஹே, ஹே, ஹே) என நச்சினுக்கினியரும் கூறியவாற்றானறிந்துகொள்க. இனிக் கொச்சகத்தன்மையினென்பது உம் பாடம். "கொச்சக மராகம்" (தொல், செய், கஉக) என்பதனுரையில் "சிறப்பிலதனைக்கொச்சகமென்று கூறும் வழக்கு னோக்கி இதனையும் சிறப்பின்மையாற் கொச்சகமென்று சொன்பாரு முளர்" என அந்நச்சினுக்கினியரே கூறினார்.

யம்மனை யூசல் யமகங் களிமறஞ்

சித்துக் கால மதங்கி வண்டே

கொண்டன் மருள்சம் பிரதம் வெண்டுறை

தவசு வஞ்சித் துறையே யின்னிசை

புறமே யகவல் விருத்த மெனவருஞ்

செய்யுட் கலந்துட நெய்திய வந்த

மாதி யாக வருமென மொழிப.

(௪௨)

உக௨. தேவர்க்கு முனிவர்க்குங் காவ லரசர்க்கு

நூறு தொண்ணூற் றைந்துதொண் ணுறே

ஒப்பி லெழுப தமைச்சிய லோர்க்குச்

செப்பிய வணிகர்க் கைப்பது முப்பது

வேனா ளர்க்கென வினப்பினர் செய்யுள்.

கூ—உலா.

(௪௩)

உக௩ முதனிலை பின்னெழு நிலையுலா வெண்கலி.

(௪௪)

உக௪ பாட்டுடைத் தலைவ னுலாப்புற வியற்கையு

மொத்த காமத் தீனையாள் வேட்கையுங்

கலியொலி தழுவி யவள்ளடி யியலாற்

றிரிபின்றி * நடப்பது † கலிவெண் பாட்டே.

பொய்கையார். (௪௫)

உக௫ பேதை முதலா வெழுவகை மகளிர்கண்

டோங்கிய வகைநிலைக் குரியா னொருவனைக்

* 'நடப்பினது' பி-ம்.

† “இனி யொருபொருளுதலாது திரிந்து வருங் கலிவெண்பாட்டும் ஈண்டுக்கூறிய நெடுவெண்பாட்டோ டொருபுடை ஒப்புமையின் அக்கலி வெண்பாட்டாக இக்காலத்தார் கூறுகின்ற உலாச்செய்யுளும் புறப்புறக் கைக்கிளிப் பொருட்டாதல் ஒன்றெனமுடித்தல் என்னு முத்தியாற் கொ ள்க. அவ்வுலாச் செய்யுளிரண்டுதற்பாயும் வெண்பாவிற் கெட்டும் வருதலிற் கலிவெண்பாவின் கூறும். இக்காலத்து அதனை ஒருதற்பாகச் செய்து செப்பலோசையாகவுங் கூறுவர். அது துள்ளலோசைக்கே யேற்றுமாறு ணர்க்” (தொல், செய், கக௮) எனவும், “அது திருவுலாப்புறத்துள் ‘வாமான வீசன் வரும்’ (சேரமான் பெருமானையுரை ஞானவுலா) எனமுடித்து மேல் வேறொருதற்பாயவாறும் ஒழிந்தவுலாக்களுள் வஞ்சியுரிச்சீர் புகுந்த வாறும் அடிவகையறையின்மையும்” (ஔ, ஔ, கக௯) எனவும் நச்சிஞர்க் கினியர் கூறுவர்.

- காதல்செய்ததின்வருங் கலிவெண் பாட்டே. (௪௬)
- ௨௧௭ குடிநெறி மரபு கொள்கொடை விடிய
என்னீ ராட எல்லணி யணித
மென்னக ரெதிர்கொள என்னெடு வீதியின்
மதகனி லூர்தன் முதனிலை யாகும். (௪௭)
- ௨௧௮ ஆதி நிலையே குழாங்கொள லென்றெடுத்
தோதிய புலவரு முளரென மொழிப. (௪௮)
- ௨௧௮ ஏழு நிலையு மியம்புங் காலை
பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை
யரிவை தெரிவை பேரிளம் பெண்ணெனப்
பாற்படு மகனிர் பருவத் தாத
னோக்கி அரைப்பது துண்ணியோர் கடனே. (௪௯)
- ௨௧௯ பேதைக் கியாண்டே யைந்துமுத லெட்டே. (௫௦)
- ௨௨௦ பெதும்பைக் கியாண்டே யொன்பதும் பத்தும். (௫௧)
- ௨௨௧ மங்கைக் கியாண்டே பதினொன்று முதலாத்
திரண்ட பதினா லைவுஞ் சாற்றும். (௫௨)
- ௨௨௨ மடந்தைக் கியாண்டே பதினைந்து முதலாத்
திடம்படு மொன்பதற் றிரட்டி செப்பும். (௫௩)
- ௨௨௩ ஆரிவைக் கியாண்டே யறுநான் கென்ப. (௫௪)
- ௨௨௪ தெரிவைக் கியாண்டே யிருபத் தொன்பது. (௫௫)
- ௨௨௫ ஈனாந் திருநான் கிரட்டி கொண்டது
பேரிளம் பெண்டிக் கியல்பென மொழிப.
பொய்கையார். (௫௬)
- ௨௨௬ காட்டிய முறையே நாட்டிய வாண்பாற்
கெல்லையும் பெயரு மியல்புற வாய்ந்து
சொல்லிய தொன்னெறிப் புலவரு முளரே. (௫௭)
- ௨௨௮ பாலன் யாண்டே யேழென மொழிப. (௫௮)
- ௨௨௮ மீளி யாண்டே பத்தியை காறும். (௫௯)
- ௨௨௯ மறவோன் யாண்டே பதினான் காகும். (௬௦)

௨௩௦ திறலோன் யாண்டே பதினை தாகூர். (௬௧)

௨௩௧ பதினா நெல்லை காளைக் கிராண்டே. (௩௨)

௨௩௨ அததிற * மிறந்த முப்பதின் காறும
விடலைக் காகு மிகினே முதுமகன்.
அவிநயனா (௬௩)

௨௩௩ நீடிய நாற்பத் தெட்டி னளவு
மாடவர்க குலாபபுற முரிததென மொழிப. (௬௪)

௨௩௪ சிற்றில் பாவை கழங்கம பனையே
பொற்புறு மூசல் பைங்கனி யாமே
பைமபுன லாட்டே பொழில்வினை யாட்டே
நன்மது நுகர் ச லினன பிறவு
மவலவர்க குரிய வாசு மொனா. (௬௫)

௨௩௫ வேரதர் கடவுளர் விதிநூல் வழியுணா
மாநதர் கவிவெண் பாவிற குரியா. (௬௬)

௨௩௬ நாலு வருணமு மேவுத லுரிய
வுலாபபுறச செய்யுளென றுரைததனர் புலவர்,
அவிநயனா (௬௭)

எ - சின்னப்பூ +

௨௩௭ மலையும் யாறு நாடு மூரும
பரியங் களிறுங் கொடியு முரசுந
தாரும் பெயரு'மெனததெரி பததுஞ்
சொல்லு மெல்லையின் முதற்குறட கண்ணே
சின்னத தொழிலை மன்ன வைத்துப
பின்னர்க குறளுட் பாட்டுடைத தலைவ
ரியற்பெயர் வைத்தவர்க குரிமை தோன்றுஞ்

* 'மியன்ற' பி-ம்.

+ "வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான" (தொல். புற. ௩௧) என்பத னுரையில் நச்சினுக்கினியி "சிவணியவகைமை" என்றதனானே முற்கூறிய வற்றோடே நாகும், ஊரும், மலையும் யாறும் படையுங் கொடியுங் குடையும் முரசும் நடைநவில்புரவியும் களிறுங் தேருந் தாரும் பிறவும் வருவனவெல் லாக் கொள்க. இவற்றுட் சிலவற்றை வரைநதுகொண்டு சின்னப்பூ என்று பெயரிட்டு இக்காலத்தார் கூறுமாறுணர்க' என்பர்.

செயல்பெற வைப்பது சின்ன மதுவே
யாதிப் பாவின ததனினம் வருமே.

(௬௮)

௨௩௮ மலையே யாதே நடேயுரே
பறையே பரிபே †களிதே தாரே
‡பெயரே கொடியே யென்றிவை தசாங்கம்.

(௬௯)

௨௩௯ பத்தே பேழே மூன்றே சின்னம்.

(௭௦)

௮.—பாணி.

௨௪௦ மயக்கறு கொச்சகத் தீரடி யியன்று
நயப்பறு தாழிசை யறுப்பிற் பொதிந்து
வஞ்சி மலைந்த வழினை முற்றித்
தும்பையிற் சென்ற தொடுகழன் *மன்னனை
வெம்புகின மாற்றான் றுனைவெங் களத்திற்
குருதிப் பேராறு பெருகுஞ் செங்களத்
†தொருதனி யேத்தும் பரணியது பண்பே.

(௭௧)

௨௪௧ தேவர் வாழ்த்தே கடைகிலை பாலை
மேவி யமருங் காவிரி கோயில்
கன்னியை யேத்த லலகை விரோதங்
கனகிலை நிமித்தம் பசியே யோகை
பெருந்தேவி பீட மழகுற விருக்க
வமர்நிலை நிமித்த மவள்பதம் பழிச்சா
மன்னவன் வாகை மலையு மளவு
மரபினி துரைத்தன் மறக்களங் காண்டல்
செருமிகு களத்திடை யடுகூழ் வார்த்தல்
பரவுத லின்ன வருவன பிறவுந்
தொடர்நிலை யாகச் சொல்லுதல் கடனே.

(௭௨)

௨௪௨ யானை சாய்த்த வடுகளத் தல்ல்
திராவரும் பெருஅர் பரணிப் பாட்டே.

(௭௩)

† களிரொழித்துப் படைகோடலுமுண்டு. அவ்வாறு திருவாசகத்துள்ள
திருத்தசாங்கத்துக் காண்க.

‡ பெயரை ஆணை என்பாருமுளர். (இலக்கணவிளக்கப்பாட்டியல்-௨௨)

* 'மன்னன்' எனவும், † 'தொருவற்போற்றும்' எனவும் பி-ம்.

௨௪௩ ஏழ்தலைப்பெய்த நூறுடை யிபமே
யடுகளத் தட்டாற் பாடுதல் கடனே. (எச)

கூ.—மடல்.

௨௪௪ அறம்பொருள்* வீடு திறம்பெரி தழித்துச்
சிறந்த வேட்கை செவ்விதற் பராஅய்ப்
பாட்டுடைத் தலைமக னியற்பெயர்க் கெதுகை
நாட்டிய வெண்கலிப் பாவ தாகுத்
தனிச்சொல் லொரீஇத் தனியிடத் தொருத்தியைக்
கண்டபி னந்த வொண்டொடி யேத்தன்
மற்றவன் வடிவை யுற்ற சிழியெழுதித்
காமங் கவற்றக் கரும்பனை மடன்மா
வேறுவ ராடவ ரென்றனர் புலவர். (எரு)

௨௪௫ மடன்மாப் பெண்டி ரேரு ரேறுவர்
கடவுளர் தலைவ ராய்வருங் காலை. (எசு)

௨௪௬ கடவுளர் மேற்றே காரிகை மடலே. (எஎ)

௨௪௭ எந்தை யுடைப்பெயர்க் கெதுகை சாற்றி
யந்தமி லின்பம் பொருளா வேத்திப்
பொருளு மறனும் வீடும் பழித்து
மடன்மா வேறுதன் மாதர்க் குரித்தே.* (எஅ)

கௌ.—மறம்.

௨௪௮ பெருகில வேந்தன் மகட்பால் வேண்டி
யொருபெருந் தூத னுரைத்தமொழி கேட்டுக்
குறுகில மறவன் †வெஞ்சினர் திருக
மாற்றமிக வுரைப்பது மறமென மொழிப. (எக)

க்க.—பல்சந்தமலை.

௨௪௯ சொன்ன கலம்பக வுறுப்புவகை நீக்கி
மன்னிய பத்து முதனூ றளவா

* இவ்வாறு வந்தன மங்கையர்கோன் அருளிச் செய்த பெரியதிரும
டல் சிறியதிருமடல் என்பன.

† 'வெஞ்சின வஞ்சின' பி-ம்.

வந்த மரபின் வஞ்சஞ்செய்யுண் முதலா
வந்தது பல்சந்த மாலை யாகும்.

(அ0)

கஉ.—இணைமணிமாலை.

உரு0 இணைமணி மாலை தணிநிலந் தாதியாய்
மறையவர் பாபும் வணிகர் தம் பாவின்
ஹறையு மியைந்தி னைம்பது வருமே.

(அ1)

உரு௧ வெண்பாக் கலித்துறை ரீரிரண் டு யைந்த
வொண்பா நூற்றவை யிணைமணி மாலை.*

(அ௨)

கரு.—இரட்டைமணிமாலை.

உரு௨ வெண்பா முதலாக் கலித்துறை பின்வரு
மிந்த விருப திரட்டைமணி மாலை.

(அ௩)

உரு௩ ஆதி யத்தம் வெண்பாக் கலித்துறை
யேதமின்றி வருவ திரட்டைமணி மாலை
யதுவே நாலேந் தியலு மென்ப.

(அ௪)

கசு.—மும்மணிமாலை.

உரு௪ மிகுத்தவெள்ளை கலித்துறையகவல்
விருத்த மும்மணி விளம்புமந் தாதி.†

(அ௫)

கரு.—நான்மணிமாலை.

உரு௫ வெண்பாக் கலித்துறை யகவல் விருத்த
நண்பாய் வருவது நான்மணி மாலை.

(அ௬)

உரு௬ ‡ அகவலு மகவல் விருத்தமு நாற்ப
நகவலை முன்வைத் தறைவது கடனே.

(அ௭)

உரு௭ வெள்ளை கலித்துறை யகவல் விருத்தங்
கொள்வது நான்மணி ¶ கோத்தவந் தாதி.

(அ௮)

* வெண்பாவகவலிணைமணிமாலைபுங் கொள்வர் இலக்கணவிளக்கப்பா
ட்டியலார்.

† 'மாலையந்தாதி' பி-ம்.

‡ இதற்கு அளவு முப்பது.

¶ வெண்பாக் கலித்துறை விருத்தம் அகவல் எனத்தொடுப்பர் பிற்கா
லத்தார்.

க௭.—கலம்பகமாலை.

௨௫௮ ஒருபோ குடனம் மனைநனி நீக்கி
வெள்ளை முதலா வெல்லா வுறுப்புந்
தள்ளா வியலது கலம்பக மாலை. (௮௭)

௨௫௯ ஒருபோ கம்மனை யொழித்துவெண் பாமுதந்
கருதிய பெயரது கலம்பக மாலை. (௯௦)

௧௮—மும்மணிக்கோவை.

௨௬௦ வெள்ளையு மகவலு நேரிசை யாகக்
கலித்துறை வரவந் தாதி யாகி
முறைமையி னியல்வது மும்மணிக் கோவை. (௯௧)

௨௬௧ தோன்றிய வகவல் வெள்ளை கலித்துறை
மூன்றும் வருவது மும்மணிக் கோவை.* (௯௨)

௨௬௨ மும்மூன் றொருபொருண் மிசைவரு மென்ப. (௯௩)

௧௮—கலியந்தாதி.

௨௬௩ வல்லின மெல்லின மிடையின வெழுத்துப்
புல்லி மருங்கு போகா தொன்றிக்
குறிலெனிற் குறிலே நெடிலெனி னெடிலே
பொருந்தி நாற்கலை கொண்டோ ரடியாய்க்
திருந்து மிவ்வகை நான்கடி யாகியு
மோரொலி யாகியு மெண்ணண் காகிய
கலையொடு பொருந்தியுங் குறிலு நெடிலு
முறைமுதல் வரினு மவ்வெழுத் தாகியு
மிப்பரி சியன்ற முப்பது கட்டளை
மிக்கது கலியந் தாதி யாகும். (௯௪)

௨௬௪ வெண்கலி யுஞ்சில சிறுபான்மை வருமே. (௯௫)

௧௯.—ஒலியந்தாதி.

௨௬௫ தத்த மினத்தி லொப்புமுறை பிறழாது

* இதற்கும் அளவு முப்பது. இஃது ஆசிரியம் வெண்பாக் கலித்துறை யாகவருமெனவும், மும்மணிமாலை வெண்பாக் கலித்துறை ஆசிரியவிருத்த மாக வருமெனவுங் கொள்க.

- ௩௩௩ ஸிரேண் கலையொரு முப்பது
கோலிய தொலியத் தாதி யாகும். (௯௯)
- ௩௩௪ ஸிரேஷி யாகிய வெண்ணுன்கு கலையெனச்
சீரியற் புலவர் செப்பினர் கொளலே. (௯௯)
- ௩௩௫ வண்ணை மென்ப தொலியெனப் படுமே. (௯௮)

௨௦—யானைத் தொழில்.

- ௨௩௬ மூவகை நிலனு மூவகை நிறைவும்
பல்வகைத் தேயமு மெழுவகை யுறுப்பு
யங்கமும் வருணமும் யாண்டு மைவகைக்
கொலையு மிருவகை கடைபு மைவகை
யுணர்வு முடையோர்ப் பேணலு முளப்பட
நண்ணிய வேளான் பாவி நலம்பெற
வெண்ணி யுரைப்ப தியானைத் தொழிலே. (௯௯)
- ௨௩௭ கிரிசரம் வனசர நதிசர மென் றிவை
கலைபெறு நிலனை நினைத்திசு னோரே. (௧௦௦)
- ௨௩௮ உயரமு நீளமுஞ் சுற்று மளவினிற்
குறையா தியல்வது கிறைவெனப் படுமே. (௧௦௧)
- ௨௩௯ பல்வகைத் தேயங் கொல்கனிற் பிறக்கும்
பல்வகைத் தேயமு மென்மனார் புலவர். (௧௦௨)
- ௨௪௦ பாத நாலுங் கையும்கூ லதிபுங்
கோசமு கிலனுறத் திண்டுதல் குறியே. (௧௦௩)
- ௨௪௧ குலமெனப் படுவது பல்வகை வருணமு
நலனுற வுரைக்கு நலத்த தென்ப. (௧௦௪)
- ௨௪௨ நலமிகு வாழ்நாள் பொலிவுற வியம்புதல்
யாண்டென மொழிப வியனெறிப் புலவர். (௧௦௫)
- ௨௪௩ கையுமுற் கூறுங் கடியபிற் கூறுங்
கூர்ங்கோ டிரண்டுங் கொலைத்தொகை வகையே. (௧௦௬)
- ௨௪௪ முன்ன ருன்றிய காற்குறி தன்னிற்
மின்னர்ப்பத மிடுவது தோரண மென்ப. (௧௦௭)

௨௭௭ பிறழ விடுவது வக்கிர மதுவே
சாரிகை விகற்பமு மாகு மென்ப. (௧௦௮)

௨௭௮ நன்மை யியற்றலுந் தீமை யியற்றலும்
பற்றிய நன்மை தீமை நினைத்தலுங்
கயக்கறு கால நினைத்தலும் புலனே. (௧௦௯)

௨௭௯ வழுவா துடையோ ரேவ லியற்ற
லுடையோர்ப் பேண லென்மனார் புலவர். (௧௧௦)

மேல் நண்ணிய என்றதனாலாகிரியவடியாற் பாடுவாருமுளர்.

௨௮௦ அகவலு முரித்தென வறைகுந ருளரே. (௧௧௧)

௨௧—வருக்கமலை.

௨௮௧ மொழிக்குமுத லாகிய வெழுத்துக் கெல்லாம்
வருக்க முரைப்பது வருக்க மலை. (௧௧௨)

௨௨—நாமமலை, புகழ்ச்சிமலை.

௨௮௨ * மைந்தர்க் காயின் வஞ்சிப் பல்வகை
நேர்ந்தவடி ட்மயக்க நாம மலை. (௧௧௩)

௨௮௩ ஆடவர் திறத்து வஞ்சி யின்னெறி
நாடிய பாத மயங்க வைப்பி
னாம மலை மற்றது மடந்தையர்க்
காமெனிற் புகழ்ச்சி மலை யாகும். (௧௧௪)

௨௮௪ அதுவே-செங்கலை வண்ணப் பாவு மியங்கும் ;
கோலூர் கிழார். (௧௧௫)

௨௮௫ வெள்ளடி யியலாற் புணர்ப்போர் குறிப்பிற்
முள்ளா வியல்பது புகழ்ச்சி மலை ;
சேந்தம்புத்தூர். (௧௧௬)

௨௬—இன்னிசைத் தொகை.

௨௮௬ தொண்ணூ ரேனு மெழுப தேனு
மின்னிசை தொடுப்பி னின்னிசைத் தொகையே. (௧௧௭)

* 'மைந்தர்க்' பி-ம்.

† 'மடக்கு' பி-ம்.

௨௮௭ எண்ணிய வகையா னின்னிசை வெண்பாத்
தொண்ணூ நெழுபது தொடுப்பதத் தொகையே ;
கோவூர் கீழார். (௧௧௮)

௨௮.—விருத்தவகை.*

௨௮௮ பரிசிலை யாணை †வாள் குடை வேல்செங்
கோலொடு நாடு ருறுப்பி எனவல்
விருத்தம் பத்தென வேண்டினர் புலவர். (௧௧௯)

௨௯.—ஐம்படைவிருத்தம்.

௨௮௯ சக்கரந் தனுவாள் சங்கொடு தண்டிவை
யைம்படை யகவல் விருத்த மாகும். (௧௨௦)

௨௯.—நாழிகைக்கவி.

௧௧௦ ஈரிரண் டியாமத் தியன்ற நாழிகைச்
சீர்திகழ் வெண்பாப் பாடுநர் யாவரு
விருநான் கேழே ழிருநான் காமெனக்
கன்னன் முப்பது மெண்ணின ரினிகே. (௧௨௧)

௨௯௧ மன்னர் கடவுளர் முன்னிலை யாக
வன்ன கடிசை யென்னு மியல்பிற்
ரெருநெறி யன்னவை நேரிசை வெண்பா.

முதல்யாமம் ஏழளவும் பாடி எட்டாவதில்யாமம்ஒன்றென்றும் இரண்
டாம்யாமம் ஆறளவுப்பாடி ஏழில் யாமம்இரண்டென்றும் மூன்றாம்யாமம்
ஆறளவுப்பாடி ஏழில் யாமம்மூன்றென்றும் நான்காம்யாமம் ஏழளவுப்பாடி
எட்டில் யாமம்நான்கென்றும் பாடின முப்பது வெண்பாவாம். (௧௨௨)

௨௯.—நவமணிமாலே.

௨௯௨ பாவே யினமே யென்றிவை யிரண்டு
மேனிய வகையது நவமணிமாலே. (௧௨௩)

௨௯.—கைக்கிளைமாலே.

௨௯௩ †இரங்க வருவது மடங்கிய வொருதலை
யியைந்த நெறியது கைக்கிளை மாலே. (௧௨௪)

* பரி முதலியவற்றைப் பத்துப்பத்தாகக் கூறும் ஒன்பதுவகை விருத்
தமும் அவ்வப்பெயரான் விளங்குமென்றுணர்க.

† 'வாளொடு வேறே' பி-ம்.

‡ 'இயங்க' பி-ம்.

௨௬௪ தாயர் சேரிய ராயர் திங்குழ
 நென்றல் சேமணி யன்றி றிங்கள்
 வேலை வீணை மாலை கங்குல்
 காம னைங்களை கண்வளர் கனவென
 வெஞ்சிய நன்னிற வேனில் குயிலே
 கொஞ்சிய கள்ளை கொய்தவீரர்ச் சேக்கை
 பயிற்றா நன்னலம் பாங்கர் பாங்கிய
 ரியன்ற பருவர லென்மனார் புலவர். (௧௨௫)

௨௬௫ முல்லை யரோகு பாந்தவீர் தாமரை
 யல்லி நீல மைங்களை யாகும். (௧௨௬)

மயங்கிய என்றதனான் ஓரினப்படுத்திப்பாடுவாருமுனர். பாடும்பொழுது
 மருட்பாவாற்பாடப்படும்: அல்லாதவழி ஆசிரியரும் வஞ்சியும்ஒழிய அல்
 லாத பாவானும் இனத்தானும் பாடப்படும். சிறுபான்மை ஆசிரியப்பா
 வானு மினத்தானும் பாடப்படும் எனக் கொள்க.

௨௬—அரிபிறப்பு.

௨௬௬ சேலே யாமை யேனஞ் சிங்கங்
 கோல வாமனன் மூவகை பிராமர்
 கரியவன் கற்கி யெனவரு கடவுளர்
 புரிதரு தோற்றற் தெரிதரப் பராஅய்ப்
 பாட்டுடைத் தலைவனைக் காக்க வேண்டி
 யினமொழி நாட்டி யகவல் விருத்த
 மொருப தியற்றுத லாழியோன் பிறப்பே. (௧௨௭)

௩௦—அட்டமங்கலம்.

௨௬௭ ஒருவனைக் காக்கவென் றிறைவனை யேத்திய
 வெண்வகை யகவல் விருத்தம் புணர்த்த
 னண்ணிய வட்ட மங்கல மென்ப. (௧௨௮)

௨௬௮ இறைவனை யேத்திய வெண்வகை மங்கல
 மறிதரும் பாவே யகவல் விருத்தம்;
 சேந்தம்புதனார். (௧௨௯)

௩௬—இல்லறவெள்ளை.

௨௬௬ கலைதரு வண்ணமும் வெள்ளோடி மொன்பா
னிலைபெறப் புணர்ப்பினஃ தில்லற வெள்ளை. (௧௩௦)

இதனுட் கலைதருவண்ணம் என்றதனால் வெண்கலிப்பா ஒன்றானும்
பாடுவாருமுள். நிலைபெற என்றதனற் சந்தவகை யொன்பதும் வெண்பா
ஒன்பதுமாகப் பாடுவாருமுள்.

௩௭—மங்கலவெள்ளை.

௩௭௦ சந்தமும் வெள்ளோடித் தருவன கற்புடை
மங்கல வெள்ளை வருவன வொன்பான். (௧௩௧)

௩௭௧ அதுவே, வெண்கலி தானும் வருதற்கு முரித்தே.
மாபுதனும். (௧௩௨)

௩௭௨ சந்தமும் வெள்ளோடித் தனித்தனி புணர்த்தலு
மந்தமில் பல்வ ராமென மொழிப;
சீத்தலையார். (௧௩௩)

௩௮—தாரகைமாலை.

௩௭௩ இரண்டு பொருள்புண மிருபத் தெழுவகைச்
சீரிய பாட்டே தாரகை மாலை. (௧௩௪)

௩௯—செந்தமிழ்மாலை.

௩௭௪ எப்பொரு ளேனு மிருபத் தெழுவகை
செப்பிய டிறெறியது செந்தமிழ் மாலை. (௧௩௫)
பாவானும் இனத்தானும் பாடுவாரு முள். நான்கு முதற்பாவானாதல்
ஒருபாவி னினத்தானாதல் பாடுக என்பாருமுள்.

௪௦—தாண்டகம்.

௩௭௫ மூன்றண் டேனு மிருநான் கேனுஞ்
சீர்வகை நாட்டிச் செய்யுளி னுடவர்
கடவுளர்ப் புகழ்வன தாண்டக மவற்று
னாலுசீர் குறியது நெடியதெண் சீராம். (௧௩௬)

௩௭௬ அறுசீ ரெண்சீ ரடிநான் கொத்தந்
சுறுவது தாண்டக மிருமுச் சீரடி
குறியது நெடிய திருநாற் சீரே;

பல்காயனார். (௧௩௭)

௩௮

பன்னிருபாட்டியல்.

௩௦௭ மங்கல மரபின் மானிடர் கடவுளர்
தம்புக முணாப்பது தாண்டக வகையே. (௧௩௮)

௩௦௮ தாண்டக மானிடர் கடவுளர்க் குரித்தே:
மாபுதனார். (௧௩௯)

௩௦௯ அடிவரை நான்கும் வருமெழுத் தெண்ணி
நேரடி வருவது தாண்டக *மாகும்.
சீத்தலையார். (௧௪௦)

௩௧௦—பதிகம்.

௩௧௦ ஆசிரி யத்துறை யதனது விருத்தங்
கலியின் விருத்த மவற்றி னுன்கடி.
பெட்டின் காறு முயர்ந்த வெண்பா
மிசைவைத் திரைந்து நாலேர் தென்னப்
பாட்டுவரத் தொடுப்பது பதிக மாகும். (௧௪௧)

௩௧௧—சீர்மெய்க்கீர்த்தி.

௩௧௧ சீர்நான் காதி யிரண்டடித் தொடையாய்
வேந்தன் மெய்ப்புக ழெல்லாஞ் சொல்லியு
மந்தத் தவன்வர லாறு சொல்லியு
மவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியு மற்றவ
னியற்பெயர்ப் பின்னர்ச் சிறக்க யாண்டெனத்
திறப்பட வுரைப்பது சீர்மெய்க் கீர்த்தி. (௧௪௨)

௩௧௨ நிலைபெறு சீர்மெய்க் கீர்த்தியி னந்த
முரையாய் முடியு மெனவுரைத் தனரே;
கோலுக்கிழார். (௧௪௩)

௩௧௩—செருக்களவழி.

௩௧௩ தலைவன் செய்த நிலைபெறு புகழ்புனை
நேரிசை வெண்பா வின்னிசை வெண்பாப்
பஃறொடை வெண்பா மறக்கள வழியே. (௧௪௪)

௩௧௪ நேரிசை யின்னிசை பஃறொடை வெண்பா
போரினக் களவழி புகலப் படுமே. (௧௪௫)

௩௯.—மறக்களவஞ்சி.

௩௯௩ குறன்சிந் தளவடி யகவ லடிவிராஅய்
வஞ்சிச் செய்யுளின் மன்னவர் மறக்கள
மெஞ்சா துரைப்பது மறக்கள வஞ்சி. (௧௪௬)

௩௯௪ இயங்குபடை மன்ன ரிகற்களம் புகழ்ந்த
மயங்கியல் வஞ்சி மறக்கள வஞ்சி. (௧௪௭)

௪௦.—செருக்களவஞ்சி.

௩௯௫ விருத்தவகை பத்தான் விளம்பு மதனைச்
செருக்கள மெனவே செப்பினர் புலவர். (௧௪௮)

௪௧.—ஆற்றுப்படை.

௩௯௬ புரவலன் பரிசில் கொண்டு மீண்ட
விரவலன் வெயிறெறு மிருங்கா னத்திடை
வறுமை யுடன்வருடும் புலவர் பாணர்
பொருநர் விறலியர் கூத்தர்க் கண்டப்
புரவல னோர் பெயர்கொடை பராஅ
யாங்குநீ செல்கென விடுப்பதாற் றுப்படை. (௧௪௯)

௩௯௭ ஓங்கிய வதுதா னகவலின் வருமே. (௧௫௦)

௩௯௮ புலவராற் றுப்படை புத்தேட்கு முரித்தே, (௧௫௧)

௪௨.—கண்படைநிலை.

௩௯௯ காலைபகன் மாலை யாழ்முறை யறத்திய
லமைச்சிய லரசிய லேனை யியலிசை
நாட சுத்திய லோடு *நான்மறை
முறையே யெய்தினை யூழி வாழி
யினிய மகனிரோ டின்பத்துயில் கொள்கென்
†றிங்கன முரைப்பது கண்படை யாகும். (௧௫௨)

௪௩.—துயிலேடைநிலை.

௩௯௯ கண்படை மன்னவர் முன்னர்த் தண்பத
விடிய லெல்லை யியல்புறச் சொல்லித்

* 'நான்கு, முறைமுறை யெய்தினை' பி-ம்.

† 'றின்ன' பி-ம்.

தந்த திறையருந் தாராத் திறையரு
 *மேத்தி நின்மொழி கேட்டினி தியங்க
 வேண்டின ரித்துயி லெழுசென விளம்பி
 னதுவே மன்னவர் துயிலெடை நிலையே. (கருங்)

௪௪.—விளக்குநிலை.

௩௨௩ துளக்கமின் மன்னர்க் காம்பினக் குரைப்பது
 விளக்கு நிலையென வேண்டினர் புலவர். (கருசு)

௪௫.—கடாநிலை.

௩௨௪ கொற்றவை தனக்குக் கொற்றவ ரெறியுங்
 கடாநிலை யுரைப்பது கடாநிலை யாகும். (கருந்)

௩௨௫ வடாஅதுறை கன்னிக்கு மன்னவ ரெறிந்த
 கடாநிலை யுரைப்பது கடாநிலை யாகும் :
 பெருங்குன்றுக்கிழார். (கருசு)

௪௬.—யாண்டுகிலை.

௩௨௬ வையக மன்னவன் †மன்னுக் பல்யாண்
 டெய்துக வென்ப தியாண்டுகிலை யாகும். (கருங்)

இது பெரும்பான்மை நேரிசை வெண்பாவாற் பாடப்பெறும். சிறு
 பான்மை எல்லாப்பாவானும் பாடப்பெறும்,

௪௭.—பறைநிலை.

௩௨௭ காவல ரினிதுறத் தேவர்காத் தவிக்கெனக்
 கடவுளர் விழவினுங் கதிர்முடி விழவினு
 நாடு நகரமு நலம்பெற வியம்பி
 வருநெறி வஞ்சி வழங்கப் பற்றிய
 மொழிவரத் தொடுப்பது பறைநிலை யாகும். (கருஅ)

௪௮.—அந்தாதித்தோகை.

௩௨௮ வெண்பாக் கலித்துறை வேண்டிய பொருளிற
 பண்பா யுரைப்பதற் தாதித் தொகையே. (கருசு)

*‘மேத்தினின் மொழிகேட் டினிதியங்க வேண்டின, ரித்துயி லெழு
 சென வியம்பி னதுவே, மன்னவ ரின்பத் துயிலெடை நிலையே.’ பி-ம்.

† ‘மன்னிய பல்யாண், டெய்துவ னென்பது’ பி-ம்.

௪௮.—மருட்பா.

௩௨௯ புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறுஉவெனத்
திறமையின் மருட்பாச் செய்யுளின் வருமே. (௧௬௦)

௪௯.—பாதாதி.

௩௩௦ ஆகவடி யுகிரே விரல்புற வடியே
பரடே கழலே கணைத்தாண் முழந்தாள்
குறங்கே யல்குல் கொப்பூழ் வயிரதன்
வரையே யிடையே மயிரி னொழுக்கே
முலையுகிர் விரலே முன்கை யகங்கை
தோளிணை கழுத்தே முகநகை செவ்வாய்
மூக்கே கண்ணை காது புருவ
துதலெனு மாறைந் துறுப்புட னிரண்டும்
பாத மாதியா வேண்டுதல் புணர்ப்பினஓ
தோதிய பாத மாதியா மென்ப. (௧௬௧)

௫௦.—பணைமுலைநயனம்.

௩௩௧ பணைமுலை நயனம் பாங்கா மகவல்
விருத்தம் பத்தென விளம்பினர் புலவர். (௧௬௨)

௩௩௨ ஆகிப கண்முலை யகவல் விருத்தம்:
பெருங்குன்றுரிக்கிழார். (௧௬௩)

௫௧.—உழத்திப்பாட்டு.

௩௩௩ புரவலற் கூறி யவன்வா ழியவென்
றகல்வயற் றெழிலை பொருமை யுணர்ந்தன
னெனவரு மீரைந் துழத்திப் பாட்டே. (௧௬௪)

௫௨.—குறத்திப்பாட்டு.

௩௩௪ இறபடி நிகழ்வெதிர் வென்னுமுக் கால்முந்
திறப்பட வுரைப்பது குறத்திப் பாட்டே. (௧௬௫)

௩௩௫ குறத்திப் பாட்டு மதனோ ரற்றே. (௧௬௬)

௫௩.—ஒருபாவோருபஃது.

௩௩௬ வெள்ளை யாத லகவ லாத
றள்ளா வொருப தொருபா வொருபஃது. (௧௬௭)

சூ. — இந்ருபாட்டுபஃது.

௩௩௭ வெள்ளை யகவல் பின்னர் முறைவைத்
தெள்ளா தியல்வ திருபா விருபஃது. (௧௬௮)

௩௩௮ ஒருபா வொருபஃது மிருபா விருபஃதுங்
கருதிய வெள்ளையு மகவலுங் காட்டினர். (௧௬௯)

சூ. — கோவை.

௩௩௯ கோவை யென்பது கூறுங் தாலே
மேவிய களவு கற்பெனுங் கிளி
பைந்திணை திரியா வகப்பொரு டழிஇ
முந்திய கலித்துறை நானூ றென்ப. (௧௭௦)

௩௪௦ களவினுங் கற்பிஃங் கிளி வகையாற்
றிணைநிலை திரியார் செம்பைத் தாங்
காட்டிய கலித்துறை நானூ றுரைப்பது
கோட்ட மில்லாக் கோவை யாகும். (௧௭௧)

௩௪௧ ஐந்திணை தழுவிய வகநிலைக் கோவை
தந்தநா னூ றுந் தாங்கலித் துறையே. (௧௭௨)

சூ. — கணக்கு. (மேற்கணக்கு—சீழ்க்கணக்கு.)

௩௪௨ மேல்கீழ்க் கணக்கென *விருவகைக் கணக்கே. (௧௭௩)

௩௪௩ மேற்கணக் கெனவுங் சீழ்க்கணக் கெனவுங்
பாற்படும் வகையாற் பகர்ந்தனர் கொளலே. (௧௭௪)

௩௪௪ அகவலுங் கலிப்பா வும்பரி பாடலும்
பதிற்றைந் தாதி பதிற்றைம்ப தீரு
மிசுத்துடன் ரொகுப்பன மேற்கணக் கெனவுங்
வெள்ளைத் தொகையு மவ்வகை யெண்பெறி
னெள்ளு சீழ்க்கணக் கெனவுங் கொளலே. (௧௭௫)

௩௪௫ ஐம்பது முதலா வைந்நா தீரு
வைவகைப் பாவும் பொருணெறி மரபிற்
ரொகுக்கப் படுவது மேற்கணக் காகும். (௧௭௬)

ருசச அடிநிலை பிலைச் செய்யுட் டொகுதி
யறாபொருள் என்ன மருகி யவ்வத
திறமால் அறையது பிழ்சுகணக காகும. (கௌ)

வ — தொழிலைச் செய்யுள்.

ருசவ விதொன் றிவிதொடி தலைவனொடு மேவி
பொதகத யென்ன துதிதத மதவன
வ தத மவாருதொடை தொதத அறுபு
தடைபொ வ தவது ததாடிலை யென்ப. (கௌ)

ருசஅ விததேத பைந் வி வி தததயல கொடிபென
பொதகத தொனத பிறாவனொடு பொருததி
பொததொடு வொன வி தததத தவ
தொவபை மிதத ததாடிலை கொச்சத
தடைபொ வ தவது ததாடிலை வதைபே. (கௌ)

ருசக தொடிலை தொபு மிடபுபல தொடுததுத
தததபிதததா பென தவவபும படுமே. (கௌ)

ருசௌ அபுறுவா.—
ததயெனப பரிபவை மலைவின தகி
ததயபொ த விற்பம விதென விவற்றிற்
திறதததா மதபி விதகா தாந்
மொவறிதொ வி ததகை பெனறிவை யனைத்துஞ்
தததா தததததததத பெறுமே. (கௌ)

ருச — பாட்டு (பத்துப்பாட்டு.)

ருசத விததா திறவை விதயாபத் தளவே
ததயவ. ததவவின வருமென வதைகுநர் தலவர்: (கௌ)

ருச — கடைநிலை.

தடைநிலை பென்பது காணுங் காலைப
தி அழபபுங் குரிசிலை முனிநதொர்
புகத் தியம்புங் காட்சித் தென்ப.
பு-ம். (கௌ)

- நருச பரிசினீட் டித்த லஞ்சி வெறுத்தோர்
கடைநின் றுரைப்பது கடைநில யென்ப. (கஅரு)
- கடையெனினும் அங்கதமெனினு மொக்கும்.
- நருநு வலங்கெழு வேந்தர் வான்புகக் கவிஞர்
கலங்கித் தொடுப்பது கையறு நிலையே. (கஅசு)
- நருசு வெற்றி வேந்தன் விண்ணக மடைந்தபின்
கற்றோ ருரைப்பது கையறு நிலையே. (கஅஎ)
- நருஎ கலியே வஞ்சியிற் கையற வுரையார். (கஅஅ)
- நருஅ மற்றவை வல்ல வினம்பிறி தொனறினு
மத்தகு மரபி னடக்கினர் கொளலே. (கஅகூ)

இனவியல் முற்றும்.

பன்னிருபாட்டியல் முற்றிற்று.

